PROLETARYA PARTİSİNİN REORGANİZASYONU VE HALK KURTULUŞ CEPHESİ İÇİN

devrimci derleniş

YIL : 2 — SAYI : 16 17 OCAK 1979 SİYASİ GAZETE FİYATI : 500 KURUŞ

YERLİ - YABANCI PARABABALARI, TÜRKİYE'DE, CİA'NIN ENDONEZYA PLANINI UYGULAMAK İSTİYOR

Daha 1969 Şubatının 15. günü tezgâhlanan **Kanlı Pazar** katliamıyla uluslararası Finans-Kapital ve ortağı yerli finans-kapitalin niyetinin, özleminin ne olduğu açık-seçik ortaya çıkmıştı. Dolmabahçe'de demirli, Amerikan 6 ncı filosu önünde secdeye kapanıp namaz kıldıktan sonra, liman şehirlerimize hovardalığa gelen Amerikan filosunu bir yürüyüşle (adına «Mustafa Kemal yürüyüşü» denmişti) protesto eden otuz bin ilerici ve devrimciyi Taksim'de pusuya düşürerek ucu çivili sopalarla, bıçaklarla saldıran örgütlü yobaz sürüsünün canavarlığı, polisin katliama copuyla yardımcı oluşu finans-kapitalin insanlık dışı namussuzca niyetlerini ele vermişti. Ancak olayları insanların görebilmeleri için sadece görme organı olan gözlerinin kör olmaması yetmiyordu. Görme organının ilettiği duyu verilerini kavrayıp değerlendirecek olan **sosyal gözlerin** de kör olmaması; yani insanların sosyal körlükten kurtulmuş bulunmaları gerekiyor. Bu da bilim ve bilinç sahibi olmayı gerekli kılıyordu. İnsan ancak o zaman olayları, özellikle de sosyal olayları oldukları gibi, nasılsalar öylece anlayıp kavrayabiliyordu.

Nitekim bu olayı Usta H. Kıvılcımlı şöyle duruca kavrıyor ve Türkiye soluna şöyle anlatıyordu :

«Finans-Kapital bu. Aynı Kıbrıs'tan, ne maydonozlu köfteler çıkartmaz ki? Dün Derviş Vahdeti, bugün Alpaslan Türkeş, veya Sadi-Nursi. Dün «otuzbir Mart vakası» bugün «Kanlı Pazar»! Emperyalizmin cebinde her gün çıtırdattığı çerezlerdendir.

«Bunu hala anlamıyor muyuz? Anlamıyacak mıyız? Tedaviye kalkmadan önce, teşhiste yanılmayalım. Olanlar, evrensel yabancı Finans-Kapital'in, küçük Kapitalist uydularındaki yerli Finans-Kapital şubelerine her saat başı oynattığı oyundur. Yunanistan'da «KASABİKO», Türkiye'de «Kılıç-Kalkan» yahut «Mehter Takımı» komando. Bunlar «Aşırı» değişiklikler değil, bir tek rejisörün elinden (Pentagon - CİA madalyalı Wall-Street'ten) aynı saatte aynı masada kotarılıp sahneye konmuşlardır. Arasıra kartlar eskidikçe aktörler yenileştirilir.»

««BİN SEKİZYÜZ YILINDAN BERİ, TÜRKİYE'Yİ TÜRKİYE İDARE ETMİYOR. Yalnız Türkiye mi? Hiçbir milleti kendisi idare etmiyor. Her milleti yaratan «KAPİTALİZM» güdüyor. Kapitalizm denilen ejderhanın dizginleri : 19. uncu yüzyılda İngiliz'in elindeydi. 20. yüzyılda Amerika'nın eline geçti. Kapitalizme canını, malını, ırzını, namusunu teslim eden hiçbir ülkeyi kendi içinden, başına buyruk hiç kimse yönetemez. O «batı uygarlığı» idi, «özel teşebbüs» idi, «kamu yararı» idi, «sosyal devletçilik» idi, «bağımsızlık»tı, «özgürlük - özerklik»ti «kişilik - pişilik»ti.. hepsi Finans - Kapital sofrasında meze. Daha som gerçek ortada. Bugün hiçbir Kapitalist ülke, uluslararası Finans-Kapital'in ağababası Amerikan «PARA-CASUS-ORDU) üçüzü dışında gık diyemez. Siz bir Kapitalist ülkeyi falan yaldızlı başbuğ, yahut filan kılına dokunulmaz meclis mi yeder sanırsınız? Aldanırsınız.»

Oynanan kanlı oyunun uluslararası sermayenin casus teşkilâtlarınca hazırlanıp yerli uşaklarınca sahnelendiğini böyle açıkca gören ve gösteren Kıvılcımlı, bu aşağılık cinayetlerden sakınılabileceğini de söylüyordu. Yani hem hazırlanan alçakça tuzağı hem de kurtuluş yolunu gösteriyordu. Parolası şuydu :

«KENDİMİZE GELELİM, YA BİRLEŞMEK YA ÖLÜM!» Kurtuluşumuz «BİRLİK» imizdeydi. Birleşirsek (tabii gerçek bir Proleterya Parti-si'nin çatısı altında) Finans-Kapital'in hazırladığı her tuzaktan kurtulabilir, Devrim yolunda gittikçe gelişip güçlenerek ilerleyebilirdik. Aksi (yani dağınıklılığın sürmesi) ise ölüm demekti.

(Devamı Arkada)



Kadın - erkek, yaşlı, genç (çocuk, hatta bebek, hatta ve hatta ana rahminde cenin) demeden katletmek.. İşte parabalarının kanlı diktatörlüğü faşizm gerçek yüzü..

Birlik Tartışmaları ve Dağınıklığımız Üzerine

«İşçi Sınıfının güçlerini tek bir devrimci Proletarya Partisinde birleştirmek davası bizim davamızdır, Komünist Enternasyonalin davasıdır.» (Dimitrov. Savaşa ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe s. : 136)

Yaşadığımız günler, sık duyulur oldu «birlik» sözcüğü... Çeşitli guruplarımızın yayın organları, yığın örgütleri birlik sorununu tartışıyorlar, toplantılar, demeçler birbirini izliyor. Birçok örneğini arka arkaya sıralamak mümkün.

«Ankara'da toplanan DİSK temsilciler meclisinde eylembirliği sorunu tartışıldı.» (Gazeteler - TRT.)

«DISK'in çağrısıyla 30'u aşkın dernek güç ve Eylembirliği için biraraya geldi» (Gazeteler - TRT)

«TSİP, aralık 1978 günkü basın bildirisinde devrimcilerin birliği gereklidir, dağınıklığa son verilmelidir.» (11 Aralık 1978 Cumhuriyet)

«Tunceli'de Halkın Talebi : Halk güçlerinin birliği» (D Yol, Sayı : 24)

«Vatan Partisi (YVP) ve Emeğin Birliği Sosyalist Eğilimlere Güç ve Eylembirliği çağrısı» yapıyor. (D. Derleniş dergisine gönderilen mektuplar)

Yani Türkiye solu «Birlik» üzerine hummalı bir tartışmaya girmiş bulunuyor. «Birlik» sorununun tartışılmaya başlanması bile bizce büyük bir olumluluk. Ancak işin üzücü yanı «Birlik» zarureti sosyalistlerimizin bilincine çıktığından değil, hareketin zayıf da olsa halk yığınları içinde gelişmesi ve tabanın Birlik yönündeki taleplerinin artmasından dolayı Birlik tartışılır oldu. Bu hükme nereden mi vardık? Biraz daha yakından bakıldığında «Birlik» «Birlik» diye bağıranların pek çoğunun aslında dağınıklıktan başka birşey istemedikleri sırıtıverecek. Halkın ve tabandaki militanların talebi olan Birlik üzerine (istediklerinden değil, öyle yapmak zorunda kaldıklarından) zevahiratı kurtarmak amacıyla ister istemez herkes birşey söylemek zorunda kaldı.

«Birlik»le ilgili günlük tartışmalar özellikle iki konu üzerine yoğunlaştı :

1) DİSK'in çağrısıyla toplanan «Demokratik Platform» olayı
2) Sosyalistler arasında süregelen birlik tartış? maları...

I — «DEMOKRATİK PLATFORM»

DİSK'in çağrısıyla biraraya gelen yığın örgütlerinin sürdürdükleri toplantılar bu şatafatlı adla anılıyor, «Demokratik Platform».. Ancak yaptığı somut bir iş yok gibi, pek yapacağa da benzemez.. Çünkü hiçbir ülkede devrimci hareketin yalnızca yığın örgütleriyle yönlendirildiği görülmemiştir. Hele bu yığın örgütleri, Türkiye'mizde olduğu gibi her birinin başında ayrı bir siyasetin tünediği, o siyasetlerin de birbirleriyle horoz döğüşü yapmayı günlük iş bellediği bir ülkedeysek «Demokratik Platform»dan hayır ummak ölü gözünden yaş ummak gibi bir şey olur.

Bu «Demokratik Platform» denen şey aslında yeni değil... 2-3 yıllık bir mazisi vardır, 6 ay kadar önce dağınıklığa uğramış «platform» bu kez DİSK'in de katılmasıyla ve DİSK'in çağırısıyla yeniden ortaya çıktı. Çıkışıyla beraber de eski tartışmalar «üç aşağı beş yukarı yeniden başladı» «Bağlayıcı olur-olmaz», «Örgütsel bağımsızlığı şöyle zedeler - böyle zedeler», «Falanca örgüt komiteye girerse ben de girerim» v.b.

(Devamı Sayfa 8'de)

Yerli - Yabancı

O günden bugüne geçen dokuz yıl. Kıvılcımlı Usta'nın teşhisinde ve önerdiği çözüm yolunda ne kadar haklı olduğunu bize gösterdi. Oniki Mart Faşist Diktatörlüğü, 1977 1 Mayıs katliamı, 16 Mart (1978) Balgat, Bahçelievler, Şentepe katliamları, Elazığ, Malatya, Sivas provakosyonları hep Kıvılcımlı'nın bu görüşünü doğruladı. Ve O en sonuncusu, en aşağılık, en insanlık dışı ve de en canavarca olan Maraş katliamı en küçük bir kuşkuya yer bırakmayacak kertede parababalarının niyetini açığa vurdu. Artık apaçık görüldü ve anlaşıldı ki yerli-yabancı parababaları çetesi Türkiyede CİA'nın Endonezya planını uygulamak istiyor. Marksist-Leninist'im diyen hiç kimsenin bu konuda en küçük bir ikirciliği olmamalıdır.

Ancak Maraş katliamıyla birlikte yeni bir aşamaya gelinmiştir. Daha doğrusu Finans-Kapital tarafından getirilinmiştir. Ve bu yeni durumda sermayenin Faşizm özleminden başka bazı noktalar daha açık-seçik ortaya çıkmıştır. Konuyu şöyle açabiliriz :

GÖREVİ FAŞİZME FİDELİK (YATAKLIK) YAPMAK OLAN SOSYAL DEMOKRASİ (CHP) ÖMRÜNÜ TAMAMLAMIŞ VE ÇÖKMÜŞTÜR !

Dünyanın her yerinde Faşistler **Sosyal Demokrat** bir hükümeti devirerek iktidara gelmiş, devleti ele geçirerek diktatörlüğünü kurmuştur. Bu Almanya'dan İspanya'ya, Endonezyadan Şili'ye veya Pakistan'a kadar hep aynı olmuştur. Neden mi? Şundan : Sosyal Demokrasi Finans kapitalin işçi sınıfı ve diğer üretmen halk içindeki koludur. Yani Sosyal Demokrasinin görevi, başta işçi sınıfı ve diğer halk kesimlerini bölerek Finans-Kapital'in yedeğine takmaktır. **Tabii bu görevi, Sosyal Demokraşi, sözde parlak, cilalı vaadlerle («ne ezilen ne ezen insanca hakça bir düzen» mavalları gibi) yerine** getirebilir. (Bunun için Marksistler Sosyal Demokrasiyi işçi sınıfının en azılı düşmanı olarak değerlendirirler)

İşte Sosyal Demokrasinin parlak vaadleriyle kandırılmış bilinçsiz halk yığınları bunca **«umut»** bağladıkları bir partiyi (bir Finans Kapital kadrosunu) denemeden Faşizmin tuzağına kolayca düşmezler? Parababaları, son biçare çarenin de veya son umut'unda iflasını göstermeden halkı mezbahaya koyun sürer gibi Faşizm cehennemine süremezler. O yüzden, sosyal demokrasi faşistleşme sürecinin ileri bir aşamasında bizzat sermaye tarafından iktidara getirilir. Artık bundan sonra sermayenin görevi kendi eliyle iktidara getirdiği sosyal demokrasiyi yıpratmak ve çökertmektir. Devlet makanizmasının bütün su başları zaten finans-kapital'in sadık bekçilerince ya da uşaklarınca tutulduğu için bu iş çok kolay yapılır. Elsiz ayaksız kıpırdanamaz durumda, güya iktidarda bulunan sosyal demokrasi halka ne ekonomik alanda ne de siyasi alanda hiç bir şey veremez. İflas bayrağını çeker. Can güvenlikleri bulunmayan faşist militanların insafına terk edilen; düşürüldükleri işsizlik ve pahalılık denizinde boğulan kara halk yığınları artık kurtarıcı diye faşizm yılanına kolayca sarılabilirler. O duruma getirilmişlerdir. Faşist Diktatörlüğe sıçramanın şartları oluşmuştur, artık. İşte finans kapitalin istediği ortam da budur.

Bizde de oyun aynen böyle oynanmıştır. Sosyal Demokrat CHP bir yıl önce bu amaçla iktidara getirilmiştir. Hem o şekilde getirilmiştir ki sermayenin isteği dışında davranması hem olanaksız kılınmıştır hem de böyle bir davranışın belirmesi halinde iktidardan alaşağı edilmesi en kesin biçimde garantilenmiştir. Böyle kıpırdanamaz durumda sözde iktidar edilen CHP ne yapmıştır? Sermaye için ne yapması lazımsa onu : Ekonomik planda ülkemizi AET, İMF, Dünya Bankası ve bilumum emperyalist örgüt ve tekellere (tabii devletlere de) peşkeş çekerek, halkımızı zaten yakıp kavuran işsizlik ve pahalılık yangınını daha da körükleyerek kudurtmuştur. Siyasi planda faşist çetelerin her gün her saat her köşe başında ve meydanlarda işledikleri cinayetlere, katliamlara seyirci olarak faşist cinayet şebekelerine cüret ve güven vermiştir. Sadece bu kadarla da kalmamış; **«bizim kimseye ödeyecek diyetimiz yoktur»** diyerek devrimci halk güçlerinden gittikçe kopuşup uzaklaşmış ve bu halk güçlerinin POL-DER, TÖB-DER gibi örgütlerine saldırarak onları kapatmaya yeltenmiştir.

CHP'nin sermayenin elinde bir zavallı kukla olduğu Maraş Katliamı sırasında ortaya çıktı. CHP artık grubunda olayları tartışan bakanlar ve milletvekilleri, faşist cellatlar karşısında çaresizlik ve teslimiyetlerini şöyle diyerek savunmaya çalıştılar : **«MİT bize rapor vermiyordu ki, olayları önceden nasıl haber alalım.»**

«Kartal görünüşlü Başbakan», «Umudumuz Ecevit» MİT (dolayısıyla CİA) karşısında işte böyle güvercinden de öte zavallı bir serçe oluveriyordu. Ve ağlıyordu : «MİT bize rapor vermiyor ki» Evet MİT (dolayısıyla CİA) adamı bakan, hatta Başbakan da olsa işte böyle ağlatır. Çünkü MİT önüne gelene değil CİA ya rapor verir, CİA'nın Türkeş gibi satılık ajanlarına rapor verir. Velhasıl o Başbakan'a şuna buna değil gerçek amirlerine (UUluslararası emperyalist casus örgütlerine) rapor verir. (Bu som gerçekliği bundan üç yıl önce emperyalizmin sınıngılı uşaklarından İ. S. Çağlayangil kendinden beklenmeyen bir açıklıkla ortayo koymuştu. Bu konuda bak Dev-Der'in Kontrgerilla üzerine olan yazısına)

Bu duruma düşürülen CHP'den faşist odakların üzerine gitmesi elbette beklenemezdi. Zaten bizler beklemedik de.

CHP'nin faşist güçleri kollayışına (doğası gereği) bir örnek vermeden geçmiyelim. İzleri hepimizin belleğinde capcanlı durduğu için örneği yine son Maraş katliamından verelim.

İçişleri Bakanı, Maraş'ta basın toplantısı yapıyor, katliamsa hala sürüyor. ANKA ajansı muhabiri bakana şu soruyu yöneltiyor.

«Efendim burada konuştuğumuz her yurttaş saldırının tek yönlü bir katliam olduğunu söylüyor. Siz çatışma gibi kelimeler kullanıyorsunuz?»

Bakanın cevabı aynen şu :

«Efendim halkı tahrik etmiyelim..» (27 Aralık 1978 Gazeteler) Gördünüz mü «tarafsızlığı»

Günlerdir gözüyle görüp kulağıyla duyarak ve yaşayarak canlı tanık olduğun faşist katliamı gizleyeceksin, «sağ - sol veya alevi - sunni çatışması» gibi gevelemelerle meseleyi çarpıtacaksın sonra da kalkıp ben tarafsızım diyeceksin. Ne ala «tarafsızlık» değil mi? İşte sosyal demokrasinin tarafsızlığı budur. Ve zaten Sosyal Demokrasiye Finans kapitalce verilen görev de budur. Faşist canileri dolaylı yol dan kollayarak faşizme fidelik yapmak. CHP de bu görevi teslim edelim ki alnının akıyla başarmıştır.

Yine Maraş katliamında, TRT elemanlarınca çekilen ve faşist vahşeti belgeleyen filmler (ki bu filimlerde : karnından kurşunlanan hamile kadınların, bacaklarından asılarak ortasından ikiye parçalanan üç - dört yaşındaki kız çocukların cesetleri gösterilmektedir) televizyondan halka gösterilmesi yasaklanmış böylece de halkımızın faşizmin insanlık dışı iç yüzünü somutça görüp tanıması, faşizme karşı nefretini ve kinini bilemesi engellenmiştir. Faşizmin bu teşhiri yapılmadığı gibi, **«olaylarda her iki tarafın da tahriki vardır»** denerek katliamın günahı ve sorumluluğunun yarısı devrimcilerin ve mazlum Maraş halkının üzerine yıkılmaya çalışılmıştır.

Hemen hemen her alanda bunlara benzer beceriksiz, cesaretsiz, ön görüşsüz davranışlarıyla (Burda şunu açıkca belirtelim ki CHP nin bu başarısızlığı halk açısından yani halka hiç bir şey verememiş olmasındandır. Yoksa finans - kapital açısından CHP çok başarılı bir hükümettir. Çünkü finans - kapitalin istediği her şeyi âlâsıyla yerine getirmiş, misyonunu tamamlamıştır.) Faşist güçlerin oyuncağı haline gelmiş ve çökmüştür. Öyleyse Türkiye yeni bir aşamaya getirilmiştir.

SIKIYÖNETİMLER ÇAĞI AÇILMIŞTIR

CHP çökmüştür dedik. Aslında çökertilmiştir. Evet, bizce artık CHP'nin normal hükümet olma dönemi kapanmıştır. CHP bundan sonra ancak sıkıyönetimler desteğiyle ayakta durabilir. Bu açıdan CHP hükümeti sürdüğü sürece sıkıyönetim de sürecektir. CHP hükümetinin ömrü ise bir kaç ay değil, daha uzundur. Aslında bu meseleyi de tayin edecek olan Türkiye sınıflar savaşının seyridir. Daha somut söylersek devrimci güçlerin bu yeni dönemin şartlarını doğru değerlendirip bu şartlara uygun çalışma yöntemini bulabilmelerine ve hayata geçirebilmelerine bağlıdır. Yani parababalarınca hazırlanan oyunları boşa çıkarabilmelerine bağlıdır. Neden mi? Çünkü CHP hükümetine bir geçiş hükümeti dedik. Burjuva Demokrasiciliği aldatmacasından (aldatmacadır çünkü gerçek anlamda klasik burjuva Demokrasisi 19. yüzyılda kalmıştır) faşist Diktatörlüğe geçiş hükümetidir. O açıdan Faşizme sıçrayıncaya kadar büyük bir olasılıkla CHP sıkıyönetim desteği ile «iktidarda» kalacaktır. Devrimci güçler doğru ve etkin bir mücadeleyle bu geçiş sürecini uzattıkları yani yavaşlattıkları, durdurdukları, veya tersine çevirip faşizmi gerilettikleri sürece (büyük bir olasılıkla diyelim) CHP «iktidar» da kalacaktır. Bu yüzden CHP hükümetinin ömrünün ne kadar süreceği sorusunun cevabını, devrimcilerin mücadelesi belirliyecektir. Biz bugünkü durumda finans - kapitalin faşizme sıçrayabilmesi için şartların yeterince elverişli olduğunu sanmıyoruz. Çünkü üretmen halk yığınları ve devrimci gelenekli ordu gençliği faşist propagandayla yeterince şartlandırılıp kündeye getirilememiştir. Öyleyse finans - kapital bu iki gücü (kara halk yığınlarını ve ordu gençliğini) tam anlamıyla yedeğine alabilmek için bir takım provakasyonlar daha hazırlayıp devrimci güçleri bu provakasyonlara düşürmeye çalışacaktır. Parababalarının tüm bu provakasyonları esas olarak şu amaca yönelik olacaktır :

ORDU GENÇLİĞİYLE DEVRİMCİ GÜÇLERİN ARASINI AÇMAK

Sermaye ne yapıp edip bu haince amaca ulaşmaya çalışacaktır. Çünkü bunu sağlamadan burjuvazi orduyu peşine takamayacak, devrimcileri katlettiremiyecektir. Yani faşizme sıçrayamıyacaktır.

Burjuvazi ordu gençliğiyle devrimci güçleri karşı karşıya getirebilmek için neler, ve ne gibi provakasyonlar yapacaktır.? Burjuvazi bu hedefine varmak için önce sıkıyönetimi getirmiştir. CHP hükümetini sıkıyönetim ilan etmeye mecbur kılmıştır. Maraş katliamı üzerine CHP sıkıyönetim getirmemiş olsaydı, Maraş olayı örneği hiç ara vermeden Elazığ ve Ma-

(Devamı Sayfa 14'de)

"İKİ SÜPER" OPORTÜNİZM

MAOCU BOZKURT BOZKURTLAR

Faşistler ve sosyal-faşistler tek bir karşı-devrimci cephedir

FAŞİST BİRLEŞİYORLAR?

(XV)

SAHTE TKP'NİN HİKMET KIVILCIMLI'YA ATTIĞI PİSLİKLER

«Hikmet Kıvılcımlı'ya gelince. Komünist Partisi içinde ayrıcalık, bozgunculuktan başka bir şey yapmamıştır. 1929'daki büyük tutuklama onun yüzünden olmuştur. Merkez Komitesi'nden gizli gruplar kurmuş, lümpenlerden, dejenere öğelerden, provokatörlerden «örgütler» kurmuştur. Pek çok koministlerin canını yakmıştır. Ve sonra, İzmir'de açık yapılan duruşmada TKP'yi savunmak şöyle dursun, Marksizmden uzak, boşboğazın biri olduğunu ortaya koymuştur. Bu adam manyaktı. Kalpazandı. Zıpırın biriydi. Komünist morali yoktu. Bu yüzden TKP'den kovulmuştu. Diyorlar ki uzun yıllar yattı hapislerde. Bu hiç bir şey değiştirmez.» (İ. Bilen Çetin Savaş S. 29)

Laz İsmail'in Kıvılcımlı ustaya yönelttiği bu alçakça suçlamaları tek tek ele alıp inceleyerek, bunların insaf ve haya ölçülerine sığmayan iftiralardan ibaret olduğunu gösterelim :

Laz İsmail, Hikmet Kıvılcımlı'nın «Merkez Komitesinden gizli gruplar kurmuş» olduğunu iddia ediyor. O dönemde Şefik Hüsnü yurt dışında (Komüntern Merkez Yürütmesinde) görevlidir. Hikmet Kıvılcımlı da yurt içinde TKP Merkez Komitesi'nin bir numaralı sorumlusu durumundadır. Böyle bir kişi, yani bir partinin en üst basamağında bulunan bir kişi ne diye «Merkez komitesinden gizli gruplar kurmuş» olsun? Hiç böyle bir suçlamanın ciddiye alınır tarafı olabilir mi ?

İ. Bilen bir de Kıvılcımlı'nın «lümpenlerden, dejenere öğelerden provokatörlerden örgütler kurmuş» olduğunu iddia ediyor. Bu suçlamanın da gerçekle ilgisi yoktur. Çünkü 1929 tevkifatında yargılanan 35 kişinin yüzde doksanı işçilerden, geriye kalan yüzde onun da bir kısmı saatçi, marangoz gibi zanaatkârlardan diğer kısmı da muallim, baytar gibi aydınlardan oluşmaktadır. Bu insanları kalkıp «Lümpenler, dejenere öğeler» olarak nitelendirmeye ancak Laz İsmail gibi hain kaçakların vicdanı elverir.

İ. Bilen yukarıda, bir de «1929'daki büyük tutuklama onun yüzünden olmuştur» diyordu. Bilen bu iddiasıyla tam da ev sahibini suçlayan hırsız rolündedir. İspatlıyalım :

Olayı daha iyi kavramamıza yardımcı olması için zamanın tevkifatını konu edinen günlük bir burjuva gazetesine göz atalım :

«İzmir'de İstanbul'da komünistlik propogandası yapan, beyannameler dağıtan, 1 Mayıs münasebetiyle duvarlara bir takım yazılar yapıştıran 35 kişinin tevkif olunduklarını ve muhakeme için İzmir'e sevkedildiklerini yazmıştık. Dün (25 Haziran) İzmir Ağır Ceza Mahkemesinde muhakemelerine başlanan bu 35 komünist taslağının muhakemesine ait şayan - I - dikkat tavsilatı bu gün dercediyoruz.» (Milliyet Gazetesi 27 Haziran 1929)

Görüldüğü gibi tutuklamaya neden olan olay devrimci bir eylemdir. İşte Laz İsmail'in «lümpenler, dejenere öğeler, provokatörler» dediği insanlar bu devrimci eylemi gerçekleştiren; yani 1 Mayıslarda bildiriler dağıtan, afişler asan, TKP'nin bu adsız neferleridir. Laz İsmail'in bu insanlara (Hikmet Kıvılcımlı'ya olduğu gibi) düşman kesilişi kendisinin davaya ve dava arkadaşlarına ihanet edip onları ele vermiş olmasının kendi altbilincinde yarattığı suçluluk kompleksinden ileri gelmektedir.

Gördüğümüz gibi 1929 Tevkifatı : Özellikle bir Mayısı konu edinen bildiri ve afişleme eylemi üzerine, burjuvazinin karşı saldırıya geçmesinden ibarettir. Tabi biliyoruz; devrimcilerin her tür eylemlerle burjuvaziye karşı savaş vermeleri ne denli vaz geçilmez görevleri ise; burjuvazinin de kendi düzenini koruması için karşı saldırıya geçerek devrimcileri tutuklaması zındanlara atması o denli doğal sayılmalıdır. Her sınıf gibi burjuvazi de elbette kendi iktidarını koruyacaktır. Herhalde aklı başında hiçbir devrimci bunun aksini düşünemez.

Burjuvazi bugün bile 1 Mayıslarda devrimcileri tutuklamaktadır. Ancak ceza verememekte, bir kaç gün bir kaç saat karakollarda işkence yaptıktan sonra serbest bırakmak zorunda kalmaktadır. Bundan aşağı yukarı elli yıl önce burjuvazi bu işi elbette daha zorbaca yöntemler kullanarak yapacak ve devrimcileri bu eylemlerinden ötürü yıllarca zındanda tutacaktır.

Demek istediğimiz 1929 tevkifatı şu ya da bu kişi «yüzünden» değil, devrimci bir eylemden ötürü olmuştur.

Böyle bir tevfikatta gerçek bir proletarya devrimcisine yaraşan davranış ne olmalıdır dersek, herhalde bu sorunun cevabını harekete yeni girmiş sempatizanlar bile bilebilir. Tabii o da: ne poliste ne de mahkemede konuşmamaktır. İnsanın ne kendini ne yoldaşını ve ne de örgütünü ele vermemesidir. Yani Marksizm - Lenizm'in genel prensipleri açıkça savunulmakla birlikte (Çünkü Marksistler inanç ve kanaatlerini gizlemeye tenezzül etmezler) örgüt ve organ ilişkileri hakkında tek söz söylenmez. İllegaliteye toz kondurulmaz. Bunu başaramayan kişi yani çözülüp çöken kişi, yoldaşlarını ve örgütünü ele veren kişi davaya ihanet etmiş sayılır. Böylece de hem kendisinin hem yoldaşlarının başını yakar. Yıllarca zındanda yatmalarına neden olur.

Bu devrimci davranışı en tavissiz biçimde kim koyabilmiştir, bu zor sınavdan alnının akıyla kim çıkabilmiştir? Şimdi onu görelim. Yine 27 Haziran 1929 tarihli Milliyet'e bakalım :

«Tahkikat evrakına göre maznunlardan Doktor Hikmet beyden mâadası Tahkikat Hakimi huzurunda kendilerine atfedilen cürümleri itiraf etmişlerdir. Doktor Hikmet Bey ise komünistlikle esas ve prensip nokta-i nazarında alâkadar olduğunu inkâr etmemekle beraber maznun komünistlerle hiçbir münasebeti olmadığını iddia etmektedir. Maznunlardan bazıları teşkilâtta Hikmet Bey'in de alâkası olduğunu söylemişler ve yüzleştirmede de bu noktayı tekrar eylemişlerdir.»

Gördüğümüz gibi, sonuna kadar direnen ve devrimci namusuna zerrece toz kondurmayan tek kişi hareketin gerçek lideri Hikmet Kıvılcımlı olmuştur. Ne yazık ki diğer militanlar Kıvılcımlı'nın gösterdiği gösterdiği direnişi gösterememişler ve konulması gereken devrimci davranıştan kerte kerte uzaklaşmışlardır. Devrimci davranıştan bu uzaklaşmayı en uç noktaya — ihanet noktasına kadar götüren de bizim uluslararası devrimci(!) lider İ. Bilen olmuştur. Bilen daha öncede konduğu gibi başta Kıvılcımlı olmak üzere bildiği tüm partili yoldaşlarını poliste ele vermiştir. Bu kadarla da yetinmeyen kahraman(!!) Bilen Laz postunu kurtarmak için kendi zavallı mantığının çıkar yol sandığı bir manevraya daha baş vurmuştur : TKP Merkez Komite sorumlusu Hikmet Kıvılcımlı'nın kendisini Komüntern kararıyla partiden attığını bu yüzden de yapılan eylemde kendisinin de bulunmasının söz konusu olamıyacağını polise hikâye etmiştir. Bu namussuzca sözde savunma en acımasız polis işkencelerinin Hikmet Kıvılcımlı ve arkadaşları üzerinde yoğunlaşmasına neden olmuştur. Ancak en gaddarca yapılan işkenceler bile Kıvılcımlı'nın direncini kıramamış ve polis istediği sonuca ulaşamamıştır. Polis Kıvılcımlı'nın ağzından «Komünistim, fakat örgütsüzüm. Hiçbir örgütle ne ilgim ne de hiç bir örgütsel ilişkim yoktur.» cümlesinden başka tek söz alamamıştır. Bu direniş üzerine polis Kıvılcımlı'yla Laz İsmaili yüzleştirmiştir. iki polisin koltuklayarak işkence odasına getirdikleri Laz İsmail'e polis şefi işkencedeki Kıvılcımlı'yı göstererek «seni partiden atan bu adam mıydı?» diye sormuştur. Bu soruyu İ. Bilen evet anlamında başını sallayarak cevaplamıştır. Kıvılcımlı'nın iğrenme ve acıma duygularıyla dolu bakışları altında iyice ezilen ve yok olan İ. Bilen, polis şefinin sorusuna ağzıyla cevap verecek gücü kendinde bulamadığından olacak, sadece başını sallayarak yanıtlayabilmiştir.

Bu durum üzerine ne diyeceğini soran polis şefine Kıvılcımlı : «Laz İsmail yalan söylüyor» cevabını vermiştir.

Kıvılcımlının bu pervasız tavrı üzerine gazaba gelen polis şefi yeniden amansız işkencelere girişmiş, ancak Kıvılcımlı'nın son sözü de ilk sözünün aynı olmuştur.

Kıvılcımlı'nın inancından ve davaya bağlılığından kaynaklanan bu kahramanca direnişi karşısında çaresiz kalan polis şefi sonunda yenilmeyi kabul etmek zorunda kalmış ve karşılaştığı bu yürekli davranış karşısında ister istemez duyduğu saygıyı şu sözlerle belirtmekten kendini alamamıştır : «Ulan Doktor yolun yol değil ama gerçekten yiğit adammışsın.»

(Devamı Arkada)

İşte 1929 tevkifatında, Hikmet Kıvılcımlı ve Laz İsmail'in durumları aynen bundan ibaretti.

Durum böyleyken Laz İsmail'in kalkıp «1929'daki büyük tutuklama onun yüzünden olmuştur» demesi, Laz İsmail'i tam da; mahalle kadınlarının namuslarından şüpheyle söz eden zavallı sokak fahişesinin durumuna düşürmektedir.

Laz İsmail'de «Manyak, Kalpazan, Zıpır» «Bu adam manyaktı. Kalpazandı. Zıpırın biriydi» diyor. Biliyoruz Kıvılcımlı için «manyaktı» diyen tek Laz İsmail değildir. MİT'in dolayısıyla CIA'nın Türkiyedeki sayılı elemanlarından olan Metin Toker'de 12 Mart günlerinde TRT'den yaptığı bir dizi antikomünist propoganda konuşmasında Hikmet Kıvılcımlı'dan hep «Deli Hikmet» diye bahsetmiştir. Burjuvazi ve ajanlarınca Kıvılcımlı'nın «deli» sayılması gayet doğaldır. Çünkü onlar için hayatta dava denen şey ceplerinin dolmasıdır. Yoksa insanın çıkarı olmadan, bir dava uğruna her şeyini (Hayatını dahil) ortaya koyarak savaşması onların aklının alacağı bir davranış olamaz. Olsa olsa «delilik» olabilir. Hele hele Kıvılcımlı gibi, birinci şubelerde iki üç polisi yere uzatmadan falakaya yatırılmayan, en insanlık dışı işkenceler altında konuşmayan ve yirmiliki yıl zındanlarda tutulmasına rağmen enerjisinden ve inancından hiç birşey yitirmeyen, her türlü zulmün vız geldiği bu adam da elbette, onlar için «deli» den başka bir şey sayılmayacaktır. Bu açıdan MİT ajanlarının, Kıvılcımlı'ya «Deli Hikmet» demeleri gayet doğaldır.

Laz İsmail'de «Manyak, Kalpazan, Zıpır» diyerek MİT ajanlarıyla aynı ağzı kullanmış olmaktadır.

Bizler için bu da şaşırtıcı bir durum değildir. Çünkü Laz İsmail gibi ciğeri beş para etmeyen provokatör kaçaklar için de yiğit dava adamlığı akıllıca bir iş değildir. Onlara göre devrimcilik de kahramanlık da (tatlı suda) yapılmalıdır. Hava biraz bozdu, şartlar ağırlaştı mı önce postu kurtarmak için her türlü provokasyonu yapacaksın, hapisten çıkar çıkmaz da bir daha geri dönmemek üzere Moskova'nın yolunu tutacaksın. Yani Türkiye'deki provokasyon kurtluğundan, Berlin'deki uluslararası radyolar spikerliği yalnızlı kelebekliğine kalıp değiştireceksin. Ve gel keyfim gel diyeçeksin. Böyle yapmak varken, her türlü acı ve güçlüklere göğüs gererek - aldırmayarak - Türkiye'de kalmak ve ön safta çarpışmaya saniye ara vermeden devam etmek Laz İsmailgillerce akıllılık değil olsa olsa «Manyak»lık «zıpır»lık sayılabilirdi. Bizim için bunda da anormal bir taraf yoktur. Asıl başka değerlendirilseydi anormal olurdu.

İ. Bilen, Kıvılcımlı'ya «komünist morali yoktu. Bu yüzden TKP'den kovulmuştu» gibi pislikler atıyor. Bilen bu suçlamalarında da da yine kendisiyle Kıvılcımlı'yı karıştırıyor. Kendi özelikerini Kıvıcımı'yıya yüklemeye çalışıyor.

Komünist moral kimde yok acaba? Poliste dört sopa yiyince bülbül kesilen ve mapushaneden paçayı kurtarır kurtarmaz bir daha kaptırmamak için, geri dönmemek üzere Türkiye toprağını lanet okuyarak terkeden, Moskova - veya Berlin'lere postu serip oralarda günlerini bir ağustos böceğinin avareliği, serseriliği ve asalaklığı içinde geçiren siz sahte TKP şeflerinde mi, yoksa işkece odalarından her seferinde başı dik çıkan ve tüm ömrünün üçte birini geçirdiği zindanları bir üniversiteye çeviren ve çektiği bütün acılara rağmen, her zaman omuz omuza döğüştüğü Türkiye Proletaryası ve Halkının saflarından kopmayan ve de yüzün üstünde teorik ürün bırakarak aramızdan - fizikçe - ayrılan Hikmet Kıvılcımlı da mı? Bu sorunun cevabını Türkiye Proletaryası er veya geç bulacaktır. Zaten bulmaya başlamıştır bile.

Evet, bir de şöyle diyordu Laz İsmail, Kıvılcımlı için : «Diyorlar ki uzun yıllar yattı hapislerde. Bu, hiç bir şeyi değiştirmez.»(!)

Dedik ya Laz İsmail döğüşen, birinci şubelerde, zındanlarda direnen insana düşmandır. O kendileri gibi dönek, kaçak olmayan her gerçek Devrimcinin can düşmanıdır. Malum suçluluk kompleksidir; onda döğüşenlere karşı bunca kini yaratan.

Oysa ne güç şartlar, ne yoksulluklar içinde yatmıştır zındanlarda Hikmet Kıvılcımlı ? Kısaca bu konuda bilgi vermek için Kıvılcımlı'nın zındanlardaki yaşantısından bir kesit verelim. Kerim Korçan'ın «Dimitrof Geçiyor» adlı eserinden okuyoruz :

«1958 yılında Türkiye Burjuvazisi kendi koyduğu Kanunları çiğniyerek uydurma bir gerekçeyle Vatan Partisi mensuplarını tevkif ettirdi. Önce Siyasi Poliste sıkı bir soruşturmadan geçirtip, sonra İstanbul Harbiye'deki taş odalara teker teker kapattırdı. Burası çok pis ve Osmanlı Devrinde Abdülaziz'in beygir ahırı olduğu söyleniyordu. Işığı kör kandile benzeyen bu hücrelerde sanırım altı ay kadar kaldık. Yalnızlık kâbusu arkadaşlarımızın çoğunu çıldırtmakla tehdit ediyordu. Kitap, kalem, defter, gazete gibi şeylerin içeriye sokulması katiyen yasaktı. Bu karanlık ve iç karartan havadan sıyrılabilmek için yanık bir şarkı tuttursak : «Bir incecik yolum gider Yemene/Ilgın, ılgın kanım akar çemene» Baş gardiyan hiddetle bağırıyordu : «Reis içinden!» diye. Şarkımızı sesimizi çıkartmamak için içimize doğru söyleyecektir, olur muydu bu? (......)

«Gardiyana rica ettim, taa dipteki hücrede yatan Dr. Hikmet'i görebilecek miydim? Şayet yaparsa bu işi, cebimdeki olanca paramı kendisine verecektim. Düşündü gardiyan «olmaz» dedi. Yüzüne baktım yeniden : «halden anlarsın» gibilerinden. Başını önüne eğdi: «sen sanki bilmiyor musun bu işleri?» diye diye sordu : «sonra beni yakarsın.» Bu sefer ben eğdim başımı, belki de haklıydı adam. Komüniste yardım edenler de Komünist sayılmıyor muydu? Taş odalara çoktan alışmıştık; fit olmuştuk. İnsanoğlu nelere alışmıyor ki? Bu sefer de arkadaşlarımızla konuşmamız yasaklanmıştı. Komüniste Komünistlik aşılaması söz konusu değildi tabii. Burjuvazinin bizim üstümüze tuttuğu başka hesapları vardı. (......)

«Gecenin saat üçüydü. Hücreler koridorunun loşluğundan gardiyan Ömer süzülüp geldi, usulca : «Hadi» dedi. Kapımı açtı, bir gölge gibi sessizce dışarıya kaydım. Sağımızı solumuzu kolluyarak yürüdük. Sözü hatırladım cebimdeki olanca parayı çıkardım, uzattım kendisine. Gardiyan elimi itti, onları cebime koymazsam bu işin bozulacağını hatırlattı. Eee demek ki gardiyanların içinden böyleleri de çıkıyordu. Yüreğim büyüdü, daha bir güçlendim. Aylardan beri görüşemediğimiz arkadaşımla yüz yüze gelecektik. Heyecan verici bir işti bu. İkinci koridora geçtik. Gardiyan beni yalnız bıraktı. Tekmil arkadaşlar uykudaydılar bu canlı insan mezarlığında. Gittim Doktorun yattığı hücrenin kapısındaki dört köse deliğe kalbim küt küt vururken. Yüzümü dayadım. (......)

«Doktor Hikmet upuzun ölü gibi sessizce yatıyordu tahta kerevette. Yorganı yetmemiş besbelli paltosunu da çekmişti üstüne. Köstegğe bağlı cep saati sarkıyordu sol tarafında. Hücrenin taş duvarlarında sıvalar kalkmış dökülmekte, pis bir hamam odası gibi sular sızmakta, tavandan ise şapır şapır damlalar inmekteydi üstüne. Manzara iğrenç, iğrenç olduğu kadar da korkunçtu. Bir dava adamı olarak şu anda mahpushanelerde aralık aralık yatarak 23 yılını doldurmuş bulunuyordu. Ve Türkiye'de değil, dünyada böylesine acılara katlanan beş on savaşçıdan biriydi.

«Onu bu tatlı değil, feci, acıklı uykusundan uyaramadım. Bir garip duygularla doldu içim, daha doğrusu kıyamadım. Büyük Dimitrof'un : «Nerede bu örnek kimseler milyonların benimseyebileceği savaşçılar nerede?» sorusuna yıllarca sonra da olsa verilmiş bir cevap değil mi bu? Kaldı ki o, hücrelerin, taş odaların mahpushanelerin ne olduğunu bildiği gibi, Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın da kim olduğunu biliyordu.» (A.g.e. s : 62-65)

İşte bu ve buna benzer koşullar içinde geçirilen 22-23 yıllık bir zından hayatı, Laz İsmail için «hiç bir şey değiştirmez» miş. İlk anda insana tuhaf geliyor değil mi? Oysa gelmemeli, Laz İsmail'in böyle demesi de çok doğal. O eğer «değiştirir» deseydi bizce asıl o zaman anormal olurdu. Çünkü ondaki yürek. Proleter yüreği değil, soysuzlaşmış, dejeneresansa uğramış bir hain, bir dönek yüreğidir. Bu yüzden o elbette «bu hiç bir şey değiştirmez» diyecektir. Çünkü dövüşe ve dövüşen insana ancak dövüşen insan saygı duyabilir. Yoksa bir hainin, şerefli bir mücadeleye saygı duyması beklenemezdi.

Laz İsmail, Kıvılcımlı Ustaya savurduğu bu kadar pislikle yetinmez. Bildiği, gördüğü ne kadar aşağılık yöntem varsa hepsine başvurarak saldırılarını sürdürür. Ne var ki artık saldırılar daha bir iğrençleşip namussuzlaşmış ve en itçil kılıklara bürünmüştür. Daha doğrusu Laz İsmail artık Hitlerci Faşist Demogoji yöntemlerinden medet umar durumlara düşmüştür. Hani şöyle diyordu Hitler : «O kadar büyük yalan söyleyeceksin ki, duyanlar artık bu kadarı da yalan olmaz diyecekler.» Aşağıdaki saldırılarında da İ. Bilen aynen bu yöntemi uyguluyor. Okuyalım :

«Burjuvazi, Kıvılcımlı gibilere hem sopanın, hem paranın ucunu göstermek taktiğini, yöntemini çok kullanmıştır.» (Çetin Savaş s: 29)

Gördünüz mü namussuzluğu? «Burjuvazi Kıvılcımlı gibilere hem sopanın, hem paranın ucunu göster»miş. Ömrünün üçte biri zindanlarda diz boyu sefalet içinde geçen, öldüğü zaman arkasında bırakacağı kişi mülkiyeti denilebilecek hiç bir şeyi olmayan bir savaşçıya «burjuvazi paranın ucunu göster»miş (!) Laz İsmail köpekçe saldırılarında bu kadarla da kalmıyor, devam ediyor havlamaya.

«Kıvılcımlı 1934'ten sonra dümeni başka tarafa çevirdi. O zamanki verilere göre, MAH bir kadın eliyle onu avladı. Nazımla içeri düşmesi, gene onun provokasyonundan gelmiştir. Donanmada «ayaklanma» çıkarma kışkırtması ondan gelmiştir. Plan gizli poliste hazırlanmıştı. Ama olayların gidişi, provokatör ajanın da içeriye alınmasını gerektirmiştir.» (Agy. s: 30)

Bilen, yukarıda parayla («paranın ucunu göstererek») satın aldırtıyordu Kıvılcımlı'yı, şimdi ise «bir kadın eliyle avla»ttırıyor. Bereket versin Bilen burada insaflı davranıyor. Sadece «para» ve «kadınla» avlattırıyor Kıvılcımlıyı. Şöhret'i işin içine sokmuyor. Olur ya «Burjuvazi. Kıvılcımlı'yı şöhret vadederek avladı»da diyebilir ve para, kadın, şöhret üçüzünün üçünü de Kıvılcımlı'yı karalamak için kullanmış

olabilirdi. Ama kullanmıyor. İnsaflı adam (!!) doğrusu hakkını yemeyelim.

Evet, Laz İsmail, Kıvılcımlı Usta'ya «polis» diyor. Hem de MAH (yani MİT) ajanı(!)

Bir düşünün şimdi. Ömrünün 22-23 yılını zındanlarda tüketmiş, birinci şubelerde en acımasızca, insanlık dışı işkencelere uğratılmış, ve bu acılar, yoksulluklarla dolu ömründe yüzün üstünde teorik emek yaratmış (ki bunlar arasında Marks-Engels Ustaların yeterince incelemeye vakit ve imkân bulamadıkları, kendilerinden sonra geleceklerin bu konuyu ayrıntılıca incelemeleri gerektiğini, vasiyet ettikleri «Antika Tarih Araştırması» olan «Tarih Tezi» adlı orijinal yüce anıt eser de vardır), hayatının her anında Proletarya savaşının en ön safından bir an ayrılmamış, ve son soluğunu verdiği an İstanbul 1 Nolu Sıkı Yönetim Mahkemesince hakkında idam talebiyle dava açılmış bulunan bir örnek savaşçıya, bir gerçek lidere, çağının en büyük birkaç devrimcisinden biri olan bir Marksist - Leninist'e «polis» diyor. Diyebiliyor.

Aslında başka hiçbir şey olmasa, tek başına bu namussuzca suçlama bile Laz İsmail'in ne mal olduğunu ortaya koyabilir. Onun değil bir devrimci, her türlü insanlık ölçüleriyle değerlendirilmesi mümkün olmayan, insanlıktan kilometrelerce uzaklaşmış, bir hayvan, bir köpek düzeyine inmiş bir yaratık olduğunu kanıtlamaya yetebilir. Ama ne var ki onun bu havlamaları meydanda değil de, heybetli Proterya Kalesi (Sovyet Devleti) ardına gizlenerek yapmış olması onun ve sahte TKP'sinin işinin bitmesini geciktiriyor.

Laz İsmail, Kıvılcımlı'ya karşı girişmiş bulunduğu karalama kampanyasında, kendini dağıtıyor, ve o denli zavallıca yollara başvuruyor ki, onu içine düştüğü gerizden Kıvılcımlı'ya pislikler yağdırırken suç üstü enselemek içten bile olmuyor.

Nedeni ve nasılı herkesce açık seçik bilinen olayları bize ters çevirip başaşağı göstermeye çabalıyor. Gelip 1938 Harp Okulu ve Donanma Davalarına takılıyor. Ve diyor ki : «Nazım'la içeri düşmesi gene onun provokasyonundan gelmiştir. Donanmada «ayaklanma» çıkarma kışkırtması ondan gelmiştir. Planı gizli polis hazırlamıştı. Ama olayların gidişi, Provokatör ajanında içeriye alınmasını gerektirmiştir.

Laz İsmail'e göre, Provokasyonu MİT hazırlıyor, ajanı Kıvılcımlı eliyle sahneye koyuyor, «ama olayların gidişi Provokatör ajanın da içeriye alınmasını gerektir»iyor. Kaç sene? tamı tamına 13 sene. Bir Provokatör ajan düşünün; Provokasyon yapıyor ama yaptığı iş en çok kendisini içeride yatırıyor. Yani en çok kendisine Provokasyon yapmış oluyor. Bu kuyruklu yalana Suudi Arabistan'ın bütün develeriyle Latin Amerika'nın bütün lamaları değil gülmek at gibi kişnerler.

Kaldı ki 1938 tevkifatına Kıvılcımlı'nın değil, tam tersine Nazım'ın (elbette bilinçlice değil) ama kurnaz korkaklığı yüzünden yaptığı ahmakça veya şairce bir Provokasyonu yol açmıştır. Bunun böyle olduğunu Türkiye solundaki herkes bilir. Ancak biz yine de ihtiyatı elden bırakmıyalım. Ve olayı kesin kanıtlarıyla ortaya serelim. Herhalde en kesin kanıt bizzat Nazım'ın kendisi olur. Bizde Balaban'ın **«Şair Baba ve Damdakiler»** adlı kitabını açalım ve olayı Nazım'ın kendi ağzından dinleyelim :

«(Şair on iki yıldan beri hep dert dinlemiş. Sanki kendi derdi yokmuş gibi. Artık dolmuştu ama. Birden elini kaldırıp, çırağının (Balaban'ın Dev. Derleniş) sözünü kesti :

«Dur! Dur (1938 tutuklamasını Dev. Derleniş) benden dinle. Gazetenin yalanı yok yanlışı var!» (o günlerde olayı konu edinen bir gazeteden söz ediliyor. Dev. Derleniş)»

«Odanın içinde gezinmeye başladı. Çırağına bu olayın iç yüzünü anlatmalıydı. Öfkeli öfkeli dolaşarak düşündü biraz. Sonra durdu :

«O zaman gazetede çalışıyordum. Eve gelince elbise askısında ne göreyim? Bugünkü gibi gözümün önünde : Bir subay paltosuyla, şapkası... Karıma sordum : «İçeride kim var?..» «Bir subay seni görmeye gelmiş..» «Subay mı? Ne münasebet..» Daha dün çıkmıştım içeriden, aklıma çeşitli ihtimaller geldi. Evimde resmi elbiseli bir adamı görüverince tepem attı. Bir oyun, bir tuzak sandım. Subay kılığına giren bir polisi, sanatçıya hayranlık pozuyla evime soktular sandım. Delikanlıyı görür görmez çıkıştım : «Ne arıyorsun sen benim evimde? Hemen şapkanı al git!.. Üstadım, seni görmeye geldim.., «İşte gördün! Hemen paltonu al git!..», «Konuşmak istiyorum seninle..» «Ne konuşacaksın? İşte şapkan, haydi giy!..» Oğlan, hiç beklemediği çıkışlarım karşısında şaşırdı : «Yani şiirlerinize hayranım..» «Teşekkür ederim. İşte palton, haydi giy!..» «Bir şey sormak istiyorum size?..» «Neyi?..» «Engels'i sorabilir miyim?...» «Engels'i öğrenip de ne yapacaksın? Sen altı okun umdelerini biliyor musun?..» «Biliyorum..» «İyi öyleyse. Git askerlere onları öğret. Giydin mi paltonu? Şapkanı da giy. Tamam, çık dışarı!..» Harbiyeli gittikten sonra, ben hemen telefona koştum..» Merakla ustasını dinleyen İbram Ali, bu telefona gitmeyi anlayamadı :

«Telefona neden koştun?»

«Sonra telefon edince bir çuval inciri berbat etmişiz ya zaten... Meğer, giden delikanlı sahiden polis değilmiş. Ben müdüriyete telefonla : «Nedir bu sizden çektiğim! Sizin başka göreviniz yok mu? Hiç yakamı bırakmıyorsunuz? Durmadan peşime adam takıyorsunuz! Hiç bir memlekette görülmüş mü böylesi, polisin, izlediği adamın evine kadar girmesi?... dedim. Bunları öfkeyle dizip dökerken müdür: «N'oldu üstat, n'oldu?» diye soruyordu.. «Daha nolacak, dedim. Harbiyeli üniforması giydirdiğiniz bir polisi evime kadar sokuyorsunuz! Oturup karşıma bir de sorular soruyor dedim..»

«Müdür ne dedi?»

«Ne desin, beni idare etti.. «Bir daha vuku bulmaz efendim. Siz rahatınıza bakın» gibilerden..»

«Sonra rahat ettiniz mi bari?»

Çırağını dalga geçiyor zannetti Usta, yüzüne öfkeyle baktı :

«On üç yıldan beri rahatıma diyecek yok!» deyip sustu.

Seyirci mapuslar : «On üç yıldan beri yatıyormuş Baba..» «Zabit'le konuştu, diye mi?..» «Haydi ordan! Ben, bizim zabitle kaç kere konuştum.» «Susun da dinleyelim..»

Ali'nin dudakları bir çocuk gibi ağlamaklıydı. Çırağını bu halde gören usta :

«Kusura bakma evladım, seni dalga geçiyor sanmıştım.» dedi.

«Dalga geçmenin zamanı mı?»

«Evet evladım, telefon etmekle, adamlara iş çıkarmışım meğer... «Harbiyeli kılığına giren polis görevlisi var mı?» diye bir soruşturma yapılıyor müdüriyette... Ne böyle bir kılığa giren, ne de buna benzer görev alan bir polis çıkıyor.. Hal böyle olunca; «İstikamet Harbiye Okulu! Marş, marş!» O güne değin hiç bir polis Harbiyeli kılığına girmemişken, o günden sonra birçokları Harbiyeli olmuş. Derken, bana gelen öğrencinin kim olduğu anlaşılmış. Benim şiir kitaplarımı okuyanlar mimlenmiş. Ve derken bu kitapları okuyan öğrencileri deliğe tıkmışlar. Günün birinde beni de tıktılar deliğe...»

Ali heyecanla ustanın sözünü kesti :

«Kitapların okunuyor diye mi?»

«Evet ama; hele sonunu dinle, dahası var.. Bizim eve gelen Harbiyeli öğrenciye ben çıkışmıştım ya : «Senin ne üstüne gerek, gibilerden «Sen Elgels'i falan öğreneceğine. CHP'nin altı okunu öğren.» demiştim. Askeri Mahkeme, Harbiye öğrencisinin o sorusunu ve benim o cevabımı, bana ceza verebilmek için şöyle yakıştırmış :

Askeri Mahkemeye göre, Harbiyeli bana sormuş : «Biz senin kitaplarını okuyoruz, daha neler okuyalım? Engels'i, Karl Marks'ı da okuyalım mı?»

Ben cevap vermişim : «Onları sırası gelince okuyacaksınız. Şimdi vakit erkendir ayaklanmaya. Siz şimdilik askerlerinize altı okun umdelerini öğretin...» İşte bu gerekçeye dayanılarak «Orduyu Ayaklanmaya Kışkırtma» suçuyla yargılandım»

«Sen bir kişi'yle konuşmuştun halbuki; nasıl oluyor da, orduyu kışkırtma diyebiliyorlar?»

«Var anlat... Askeri Mahkeme bu : Yüzlerce Harbiyeli kitaplarımı okuyormuş. Benim bir işaretim, ayaklanmaya yetermiş. Daha bununla bitse iyi. Üç beş ay sonra, Donanma Askeri Mahkemesine götürdüler beni...»

«Anlayamadım» dedi Ali : «Harbiye ile ne ilgisi var?»

«Hele dur da dinle. Şimdi anlatacağım. Orduyu ayaklanmaya kışkırtma suçundan ötürü, 15 yıl cezaya çarptırıldım. Harbiyelilere de, üçer beşer yıl dayandılar...»

«15 yıl mı dedin!» Ali öfketle ayağa kalktı: «Bir sözden ötürü yani?..»

«Hele otur... Dava bu kadarlıkla kalsa iyiydi. Şimdi 2 yıl cezam kalacaktı. Daha o cezanın sarhoşluğu üzerimdeyken, al bir mahkeme daha : «Donanmayı ayaklanmaya kışkırtma.»

«Hele başına gelen« O da neden?»

Şair Baba, sanki bir masal anlatır gibi sakindi :

«Kemal Tahir'in kardeşi Nuri Tahir, Bahriye baş çavuşuymuş. Kemal, Nuri'ye Benim ve Sebahattin Ali'nin kitaplarını vermiş. Nuri de İsmail'e vermiş bu kitapları. İsmail de Avni'ye vermiş. Avni de Memed'e vermiş. Memed Selim'e vermiş. Derken efendim, nerdeyse, Donanma Ayaklanıyormuş...»

Ali kendini tutamayıp, acı acı güldü. Sonra güldüğünden utandı. Daha sonra, gözlerinin yaşlarını siliyordu ustasından saklı... Şair çırağının yaşlı gözlerine bakarak sözünü kısa kesti. Çünkü bu hikâyeyi ne kadar sakin anlatsa da, tekrar yaşıyor ve acı çekiyordu.

....

Sonunu merak ediyorsun, sonra neler oldu diye soracaksın değil mi ?

«Evet» dedi mahzun bir yüzle Ali.

«Tüm aydınların başına gelenler, benim başıma da geldi... «Yutkunup bir an duraladı Şair : «Gene de gelebilir... daha iki yıl önce, senin başına da geldi...»

«Gene de gelebilir!» dedi çırak. Dişlerini gıcırdatırken, gözlerindeki yaşlar habire inceleniyordu.

«Hayır, benim çektiklerimi siz çekmeyin!.. Artık ışısın bu karanlık! Ne bu be!»

«Bu karanlığı biz dağıtacağız! İşte böyle böyle!...»

(Devamı Sayfa 14 de)

Yeni VP'nin Demagojide Devrimi (6)

USTALARI OPORTÜNİZMİNE ORTAK GÖSTERME YA DA MİNAREYE KILIF

Yeni VP'nin göstermek istediğinin tam tersine Lenin ve Kıvılcımlı Ustaların nasıl birlikten yana olduklarını kanıtlamıştık. Bu konuda Yeni VP'nin kendi kendini vuran bir kaç atışını daha sergiliyerek meseleyi sonlandıralım.

Yukarıda sözünü ettiğimiz gibi YVP Leninin **Ne Yapmalı ?** eserinin önsözünden alıntı yaparak; sonra da gönlünce yorumluyarak Lenin'in nasıl bir «bölücü olduğunu ispatlar(!) Biz bu görüşün sakatlığını **Bolşevik Partisi Tarihinden** aktarmalarla göstermiştik. Fakat alıntının bizzat kendisi de tam YVP'yi vurmaktadır.

O alıntıda Lenin şöyle diyor :

«Bu gecikmenin sebeplerinden biri, Haziranda (1901) yurtdışındaki bütün sosyal-demokrat örgütlerin birleştirilmesi girişimidir. Bu yolda çabaların sonucunu beklemek tabii bir şeydir. Çünkü girişim başarılı olsaydı (...) bu yolda sağlanacak başarı, herhalde Rus Sosyal Demokrasisi içindeki iki eğilimin varlığına hızla son verilmesi imkânını sağlayacaktı... girişim başarısızlığa uğradı ve daha aşağıda ispat etmeye çalışacağımız gibi de, Raboçeye Dyelo'nun 10. sayısında Ekonomizm'e doğru yönelmesinden sonra, başka bir sonuca varılması da zaten imkânsızdı. Bu (...) eğilime karşı kesin bir mücadeleye girişmek, mutlak bir zorunluluk haline gelmişti. Durum böyle olduğuna göre, bu broşürün ilk planı değiştirildi ve iyice genişletildi.» (Ne Yapmalı? s. 8)

Görüldüğü gibi Lenin kitabın gecikmesine neden olarak yurtdışında yapılan birleşme girişimlerinin sonuçlanmasını beklemeyi gösterir. Lenin eğer girişim başarılı olsaydı Rus Sosyal Demokrat hareketi içinde iki ayrı eğilimin varlığı hızla kalkacaktı der. Hatta Lenin YVP'nin (...) işaretiyle attığı ara cümlede **«bel ki de İskra'nın örgüt konusundaki görüşünü biraz değişik açıdan açıklamak gerekecekti»** diyor. Yani Lenin birlik çalışmalarını İskra nın örgüt konusundaki görüşlerini etkileyecek denli önemli sayıyordu. Ama Lenin, ne olursa olsun, yeter ki birlik olsun dememiştir elbette. Raboçeye Dyelo Ekonomizme, yani oportünizme yönelince birlik olanağı ortadan kalkmış, **birleşmeden önce ve birleşebilmek için aradaki ayrılıklara önce kesin ve belirli bir sınır çizmek zorunlu olmuştur.** Ve **İskra** bu amaçla çıkarılmış; **Ne Yapmalı?** bu amaçla yayınlanmıştır. Yoksa İşte Ekonomizm küçükburjuvanın ya da burjuvazinin partisidir. Benim onunla sayım suyum olamaz. Ben, hemen şimdi (daha doğrusu bir darbeyle mührü ele geçirir geçirmez) Proletarya Partisi oldum; denmez. Oportünizmleri yenerek Proleterya Partisine varılır. Bu da tüm dağınık grupları doğru prensipler (Program) etrafında birleştirerek olur.

Zaten Lenin, YVP'nin alıntı yaptığı o önsüzün son cümlesinde şunu belirtir : **«...son bölümde, Ekonomistlerle bağları kesin olarak koparmayı önlemek için (ki bu kopmanın kaçınılmaz olduğu anlaşılmıştır.) bizim elimizden geleni yapmaya çalıştığımızı... göstermeye çalıştım.»** Lenin bu denli birlikten yanaydı. Ve bu birliği sağlamadan, «tek bir kuvvetli partisi»yi kurmadan Otokrasiyi yıkmanın, sosyalizme varmanın imkânsız olduğunu yine kaynak olarak gösterdikleri **Ne Yapmalı?** eserinde hem de defalarca dahice açıklamıştır. Ama YVP kurmayları ne yapar? Partinin lastik mührünü (ki bir pulsuz dilekçeyi içişleri bakanlığına sunup, 100-120 lira da mühürcüye verecek her grup, hatta ahbapçavuşlar meclisi bu tür mühürlere sahip olabilir) ele geçirir geçirmez «ben proletarya partisiyim, Türkiye benden sorulur» megalomanlığına kapılırlar. Herkesi küçükburjuva, burjuva temsilcisi kendilerini ise süt be süt proletaryanın temsilcisi sayarlar. Acemin deyimiyle «menem diğer nist» benim, benden başkası yoktur derler. Baylar kendiniz dilediğinizce zırvalayabilirsiniz. Lütfen Ustaları şahit göstererek; onları da zırvalarınıza ortak etmeye kalkışmayın.

YVP Lenin'i «bölücü» olarak gösterdikten sonra hızını alamaz Dr. H. Kıvılcımlı'nın nasıl bir «bölücü» olduğunu da bir güzel ispatlar(!):

«Benzer olaylar Türkiye Sosyalizminde nasıl yaşanmıştır? Uzun tarihimiz bir yana, özellikle 1960 sonrası konumuzdur. **Derleniş için öncelikle, pratikte işçi sınıfına yönelmek, bu yolda davranmak düşüncesine şöyle itiraz edilir»** (YVP? a.g.y.) dendikten sonra Usta Dr. H. Kıvılcımlı ile dinleyicilerden biri arasında geçen tartışmadan bölümler aktarılır. Onlar bir kere daha kendi dilleriyle oportünistliklerini ikrar etmişlerdir. Söylediklerini tahlil edersek :

1 — Herşeyden önce; tartışılan konu derleniştir.

2 — Pratikte Derlenişe varmak için ne yapılacaktır? Bu konuda iki tez vardır :

a — İlkin devrimcilerin birliğini sağlayalım sonra işçi sınıfını ve halkı örgütlemeye yönelelim. Bu bir dinleyicinin tezidir.

b — Devrimcileri Derlenişe ikna edebilmek için de ilkin sınıfa (İşçi Sınıfına) yönelelim. Yani Derleniş için İşçi Sınıfına yönelmek önce gelir. Çünkü devrimciler arası tartışmalar ve çabalar Bizantizme de karabilir. Garantisi yoktur. Oysa İşçi Sınıfı içinde ilerlemek kesin garantidir. Lenin'in dediği Öncü Grubu yaratır. Derleniş o zaman kaçınılmazca gerçekleşir. Bu tez de Dr. H. Kıvılcımlı'nın tezidir. Ve bu tez bizim de savunduğumuz tezdir. Gerçekleştirme konusunda zaaflarımız elbette vardır. Ama mutlaka aşılması gereken zaaflardır.

Sonuç olarak Ustanın burada tartıştığı : Derleniş nasıl gerçekleşir, hangi yolla Derleniş'in hem başarılması, hem de sürecin hızlandırılması mümkündür? YVP de bu tartışmadan aktardığı sözlerin başına hiç farkına varmadan : «Derleniş için özellikle, pratikte işçi sınıfına yönelmek, bu yolda davranmak düşüncesine şöyle itiraz edilir.» cümlesini ekleyerek konunun ne olduğunu anlamış görünür. Ama görmek istemeyen gözü gördürebilmek ne mümkün.. Onlar bu denli açık bir meseleyi bile çarpıtarak Ustanın bu tartışmayla Derleniş falan istemediğini ispatlama Donkişotluğuna girişirler. Ustanın her iki yolu da **«Derleniş için»** tartıştığını; çıkar yolu bulmak, daha doğrusu gösterebilmek için tırtıştığını bilmezlikten geliverirler. Ama bu mum yalancının mumuymuş, yatsından sonra yanmazmış, önemi yoktur onlar için.. Kendilerine göre bu mum sonsuza dek yanacaktır ya bu yeter onlara.

YVP, yukarıdaki sözü söyledikten sonra Ustanın birlik aleyhtarı olduğunu ispatlamak(!) için cımbızla cümle çekerek yorumlama metodunu uygular. Örneğin **5 Mart Tartışmalı Toplantısından** yukarıda sözünü ettiğimiz kendi cümlelerinden sonra şu aktarma yapılır :

«Dinleyici (devamla) : Evet, ama, o zaman da şöyle bir tehlike var. Biz oraya giderken, yani öncelikle o görevi yüklenmişken, Türkiye üzerinde 5-6, siz demin konuşmanızda bir ara söylediğiniz gibi, 5-6 siyasi örgüt olarak, Türkiye Sosyalistleri 5-6 örgüt olarak mücadelemizi yürütmek durumuna düşeceğiz.

«H. K. : Eh, öyle de olabilir çocuğum.

«D. (devamla) : Bu çok tehlikeli bir şey, yani... Güçleri bölmek ve...

«H. K. : Güçleri bölmek değil. Şimdi, güçler bölünmez bu noktada. Sınırlar belli olur. Ki o lazımdır. Herkesin sınırları belli olursa, sonra ilerde onlarla işbirliği de yapılır.» (5 Mart 1971, Sosyalist Gazetesinde Tartışmalı Toplantı Aktaran YVP)

Yukarıda değinmiştik : bu tartışma, «Derleniş için grupların birleştirilmesi çabası mı önce gelir; işçiler-köylüler arasındaki çalışma mı önce gelir?» sorusuna cevap vermek için yapılmıştır. Fakat YVP bir cümle ile belirttiği bu gerçekliği atlar. Ve alıntıdan sonra hemen şu demagojiye geçer. :

«Tek Parti diyenlerin önüne Dr. H. Kıvılcımlı 5-6 Parti koyuyor, **«olabilir»** diyor. Yakalanan halka, ütopik bir **«Tek Parti»** değil, sınırların belli olmasıdır. Bu durumda **«bölündük, dağınıklık»** çığlığı atılırsa, **«güçler bölünmez bu noktada.» «ileride onlarla işbirliği de yapılır.»** cevabı verilmektedir. **«Bu ne yaman diyalektir»** ki Anarşi Yok Büyük Derlenişin sahibi 5-6 parti sözcüğünü ağzına alabiliyor. **Devrimci Derleniş'e** kalsa bu kâfirliktir, **«Leninist parti anlayışını»** inkârdır.

«Daha da ilerisi var, devam edelim.» (YVP-A.g.y.)

Dendikten sonra alıntıya devam edilir. Ama sanılacağı gibi tartışmanın devamı değil; tartışmanın çok daha ilerisinde Vatan Partisi Programı üzerine sorulan bir soruya cevaptan bir bölüm aktarılarak polemik sürdürülür. Biz Yeni VP'nin atladığı kısmı (tartışmanın devamını) koymakla yetineceğiz. Çünkü söylenenler yorum gerektirmeyecek derecede açıktır :

«Daha da ilerisi var, devam edelim. (YVP) (Evet devam edelim. D. Derleniş)

«H. K. : Herkesin sınırı belli olursa, sonra ileride onlarla işbirliği de yapılır. Ama işçi sınıfı kazanılırsa, yani işçi sınıfını kazanma yönünde başarı sağlarsak, o sınırların hepsinin manasızlığı ortaya çıkar. Ve bir gün o dağınık partilerin hepsi bir araya gelmek zorunda kalırlar. (Herhalde YVP hariçtir. Çünkü o güne kalacağa benzemez. D. Derleniş)

«Başka memleketlerin tecrübeleri bunu bize gösteriyor. Hatta orada bazan ufak tefek fedakârlıklar da yapılıyor. Meselâ Almanya'da: İşte Lassall'ın partisiyle Marksist partinin birleşmesi gibi. Gotha Programı, berbat bir programdır. Marks onun üzerinde, biliyorsu-

nuz, gayet acı eleştiriler yapar. Ama, beis yok, der, birleşsinler falan.» (Dr. H. Kıvılcımlı 5 Mart Tartışmalı Toplantısı)

4 SORU 4 ÇUVAL DOLUSU DEMAGOJİ

Yeni VP eleştirisinin (!) **«Devrimci Derlenişin Sınır Çizgileri»** başlıklı bölümünü 4 tane soruyla bitirir. Soruları ve cevaplarımızı sıralayarak demagojileri teşhir edelim :

«Şu soruları sormak hakkımızdır :

«1 — Sizler «iki süper oportünizmle» **özgür sınır çizgilerinizi çizmişsiniz. Aynı özgür davranış hakkını diğer parti ve eğilimlere tanımak zorunda değil misiniz ?»**

El cevap : Biz YVP'nin kastettiği anlamda olmamak şartıyla yalnız «iki süper» Oportünizmle değil bütün siyasetlerle sınır çizgilerimizi çizdik, çiziyoruz, çizeceğiz. Bu hakkı hiç bir gruba da yasaklamadık. Tam aksine Derleniş'in metodu olarak **Teorik Savaş'ı** öneriyoruz. (Daha doğrusu Usta Dr. H. Kıvımcımlı öneriyor.) Yeni VP bunu anlamıyacak kadar toysa, bu soruyu sorma gerekliliğini duyuyorsa suç bizim değildir.

«— Eğer bu özgürlüğü tanımayacak iseniz «iki süper oportünizm» dışındaki Parti ve eğilimlerin «Tek Parti»de birleşebileceğini, yani Türkiye'nin ekonomik politik yapı temelinde buradan programda ve Parti anlayışında farklı şeyler söylemediklerini ispatlamak zorunda değil misiniz?»

El cevap : Bu soru cevap verilemiyecek derecede toyca. O denli yanlış ki neresini düzelteceğini bilemiyor insan. Hani deveye sormuşlar «boynun neden eğri?» diye «Nerem doğru ki?» demiş. Tam buna benziyor YVP'nin sorusu. Yine de bir ufak çaba gösterelim :

a — **Teorik Savaş** demekle **«sınır çizgileri»** çizme hakkını tanıdığımız (kaldı ki biz kelek kesenmiyiz ki millet böyle bir hak için bize danışsın?) açık değil mi? Bu hak zaten en geniş şekilde var ve kullanılıyor. Hatta bu hak biraz fazlaca var. O yüzden teorik tartışma sağırlar dialoguna dönüyor. Derleniş'in biçimi burada önem kazanıyor. Bu tartışmalar merkezileştirilebilse eğri-doğrudan kolayca ayrılacak.

b) Biz «Parti ve eğilimlerin **«Tek Parti** de birleşebileceğini» programlarında ve Parti anlayışlarında farklı olmalarına rağmen mümgün görüyoruz. Zaten bu farklardan dolayı hemen yarın **Birlik Kongresi** toplansın diyemiyoruz. Derleniş diyoruz. Dolayısı ile biz grupların farkları yok demiyoruz ki; onların programlarının aynı olduğunu ispat edelim. Bir diğer deyişle sırf Yeni VP istedi diye kalkıp saçma işlerle mi uğraşalım? Öyle mi istiyorsunuz sayın YVP kurmayları? Lütfen böyle zırvalar yumurtlamadan önce söylenenleri anlamak için biraz daha gayret sarfedin. İnanın böyle bir çabadan en kârlı siz kendiniz çıkacaksınız. Çünkü eğer beyinleriniz hala skleroza uğramamış ise bu tür soruların saçmalık olduğunu anlayacaksınız.

«3 — Dr. H. Kıvılcımlı 5. Mart'ta, TİP ve Ak Aydınlık'ı derleniş içinde düşünmüyor. Ak-Aydınlık'ı siz de düşünmüyorsunuz. Fakat TİP ve SDP yi derleniş içinde düşünüyor musunuz? Düşünüyorsanız, Programlarını Vatan Partisi Programı ile karşılaştırıp aynı olduğunu ispat edin, veya bizlere onların görüşlerini değiştirebilecekleri teminatını verin, hiç birisini yapamıyacaksınız, hâlâ niye proletarya partisinin derlenişi dışında kaldıklarını ilan etmiyorsunuz?»

El cevap :

Bir kere Dr. H. Kıvılcımlı'nın TİP ve Ak-Aydınlık'ı derleniş içinde düşünmediğini YVP nereden çıkarıyor? Usta'nın 5 Mart'taki şu sözünden : «... Yani, şimdi bu küçük burjuva devrimcileri adeta beş gruba bölündü. Bu 5 gruptan TİP ve Ak-Aydınlık, artık belirdi onların iç yüzleri. Tamamen provokasyona doğru gidiyorlar.

«Beride üç grup çıkıyor.»

Peki bu sözlerden YVP'nin dediği sonuç çıkar mı? Hazretler çıkarmış. Kim karışabilir onların keyfine?

Oysa bir grubun provokasyona kayması onun derleniş dışında tutulmasına neden olmaz. Ama konu Birlik olunca durum değişir. Zaten daha derleniş çabası başlar başlamaz çizilebilecek olan sınırlar kimi grupların değil Birlik; Derleniş mücadelesine bile gelmediğini, gelemediğini,, gelmesinin istenmediğini gösterecektir. Derleniş mücadelesi sonunda varılacak olan Birlik çabası ise kimlerin Proletarya Partisi çatısı altına geldiğini, gelebildiğini, kimlerin burjuva, küçükburjuva Sosyaisti olduğunu gösterecektir. Ama bütün bu çabalardan kazançlı çıkan daima Proletarya Sosyalizmi (En eski Sosyalizm) olacaktır.

Aynı şekilde TİP'in ya da SPD'nin programlarının Vatan Partisi programının aynı olduğu ispatlanamaz. Çünkü böyle bir iddia zaten ortada yoktur. Olmayan şeyler üzerine demagoji üreten YVP bazı kafaları bulandırabilme şansını kullanıyor. Kumar oynuyor. Hele «görüşlerini değiştirebilecekleri teminatını» istemeleri... Kendilerine (böyle bir şeye gerçekten ihtiyaç duyuyorlarsa) Hürriyet gazetesine müracaat etmelerini salık veririz. Oradan Falcı Emine ya da Fatma v.s. Bacının adresini alarak fal baktırabilirler.

Oysa sosyalizm bilim işidir. Fal işi değil. Sosyalizmde teorik savaş kitleleri doğru düşünce etrafına toplamak için yapılır. Yoksa «belki şefleri ikna ederim» piyanyoculuğu için değil. Burada SDP ile ilgili ufak bir açıklamaya ihtiyaç var : SPD'nin lideri Bay Aybar, Leninist olmadığını en açık şekilde ifade etti. Bundan ötürü Onun zaten Proletarya Partisi olma iddiası kalmadı. Yani kendisine teşekkür borçlu olacağımız bir açıklıkla; kendi eliyle Derleniş dışına çıktı.

YVP'nin bir de **«Proletarya Partisi'nin derlenişi»** incisi var. Ve biz niçin TİP ve SDP' yi «proletarya partisinin derlenişi dışında» bıraktığımızı ilan **etmiyor»muşuz. Baylar bir kere Proletarya Partisinin Reorganizasyonu vardır.** Ve bu amaçtır. Bu amaca ulaşmak için Sosyalistlerin Derlenişi araçtır. Derleniş Ulu cihadına bütün Sosyalistler çağrılıdır. Ama Proletarya Partisinin Reorganizasyonunu kimler başaracak sorusunun cevabı gelecek mücadele tarafından verilecektir. Falcı Bacılarca değil. Yani **Tez** dağınıklıktır. **Antitez** : Derleniştir. **Sentez** : Proletarya Partisinin Reorganizasyonudur. «Proletarya partisinin derlenişi» ise tarafınızdan açıklanması gereken YVP uyduruğu bir terimdir. Cevap verebilmemiz açıklaması olmadığı sürece olanaksızdır. Fakat eğer Proletarya Partisinin Reorganizasyonunu kastediyor ve TİP ile SDP'nin bunun dışında olup olmadığını soruyorsanız bunun cevabı (yukarıda da belirttiğimiz gibi) sosyal pratik tarafından verilecektir. (SDP bizzat kendisi bu cevabı vermiştir)

«4 — Dr. H. Kıvılcımlı, 5 Mart 1971 tartışmalı toplantısında TİP ve Ak-Aydınlık'ı dışlayarak «beride üç grup çıkıyor» dediğinde Anarşi Yok Büyük Derlenişi inkâr mı ediyor?»

El cevap : Yukarıdaki açıklamalar bu çocukça sorunun da cevabı olduğundan burda artık sözün yeri yoktur.

MİHENKÇİ BAŞLARI : YVP KURMAYLARI

Daha önce de sözünü ettiğimiz gibi YVP bizim adımıza «İki Süper» Oportünizmle Derleniş aşamasında sınırlar çizer. Bir sürü spekülasyon yaptıktan sonra şunları söyler :

«**İşte burada** 'Devrimci derleniş'in **en önemli hatasına geliriz. Onlar** 'Anarşi Yok Büyük **Derleniş'in içini boşaltıp biçimi üzerine bol bol laf ederler. Anarşi Yok Büyük Derleniş broşürünün girişinde;** 'sosyal gerçekliğimiz' **başlığı altında on paragrafta 'egemen sınıflar', 'egemen politika ve örgüt' ve 'egemen metot ve örgüt' konuları incelenir. Temelli tespitler yapılır. Hepsi broşürde iki sayfa tutmaz ama bütün derleniş parolası bu temel üzerine oturtulur. Yine broşürde bu ekonomi - politik yapının mantık sonucu olan, Vatan Partisi program ve tüzüğü 'pratik derleni örneği' olarak belirtilir. İşte bütün broşür içinde topu topu üç sayfa yer tutan bu konular broşürün özüdür. Geri kalan yanları da metot ve biçimle ilgilidir. 'Devrimci Derleniş' sosyal yapı ortamımızdaki eğilimlere üç sayfalık mihenk taşını uygulayıp, gerçek sosyalistleri bulmakla uğraşacağına onları hep özünün öldürdüğü «merkezi derleniş komiteleri»ne çağırır» (YVP a.g.y 4)**

Bir paragrafta kaç eğri. Meseleyi neresinden tutup tartışmalı? Örneğin meseleyi şu cümleden tartışsak.. «Hepsi broşürde üç sayfa tutmaz ama bütün derleniş parolası bu temel üzerine oturtulur.» Gördünüz mü **«ütopi-hayal»** dedikleri Anarşi Yok! Büyük Derleniş»in «derleniş parolası» olduğunu biliyorlar. Hatta «broşürde iki sayfa tutma»yan ekonomi-politik tahlilin de derleniş amacıyla yapıldığını biliyorlar. Hatta ve hatta «Vatan Partisi program ve tüzüğü»nün pratik derleni örneği olarak» önerildiğini de biliyorlar. Ama vardıkları sonuç nedir? : Efendim, oturacaksın mindere, alacaksın eline 99'luk bir tesbih, önünden tek tek geçen Türkiye Sosyalistlerine o üç sayfalık ekonomi-politik tahlili okuyacaksın. Amin diyenin ağzına kerametli şıh hazretleri olarak tüküreceksin; tarikatına derviş yazacaksın. Amin demeyen kul mu çıkar? Basacaksın lanet damgasını alnının ortasına, kovacaksın sosyalizm dışına. Bunun adı da «mihenk taşını uygulamak olacak.

Bu ucuz yoldan şeyhlik komedisine düşmeyip, doğru teoriyi sosyalist ortamda ve yığınlar arasında, arenasında döğüştürmek mi istedin? Hapı yuttun. Teorinin «özünü öldürdün». Hatta o zaman «teorik savaştan 'bizantizmin' anlaşıldığını» gösterdin. Hele hele bir teorik sentezden söz ettinse yandın yedi bayram. Bir de bu teoriyi kara tavuğun yumurtası gibi gizlemek yerine Derleniş Komitesinde döğüştürmek istiyorsan : Bunun adı **«likidasyondur.»(!)**

Oysa Usta bu konuda şöyle diyor :

«Biz böyle görüyoruz. (Türkiyenin ekonomik-politik yapısı söz konusu ediliyor. D. Derleniş) **Onların varsa bu noktada aydınlatacak tartışmaları, eleştirileri, onları yapsınlar dinleriz. Ama göremiyoruz biz. Ve onun için, kendilerine rahatça : bir fikirliyiz, tamamen biraraya gelelim hemen, diyemiyoruz. Bu noktalarda önce bir tartışalım. Yani en azından, asgari bir ortak prensibe varalım.** (İşte D. Derlenişin sentez dediği budur, sayın Yeni VP kurmayları) **O zaman, elbette, kurulacak örgüt de hepimiz için yeni bir okul olur. Ve orada hepimiz yetişiriz tartışırız, eleştiri yaparız, ve ilh»** (Dr. H. Kıvılcımlı. 5 Mart 1971 Tartışmalı Toplantısı)

İşte Devrimci Derleniş'in rüyasını gördüğü örgüt (okul). Ve işte sizin «likidasyon» diyerek kara çalmaya uğraştığınız amaç.

Tezlerinizin Ustanın, dolayısıyla da Devrimci Derleniş'in tezleri yanında ne kadar zavallı kaldığını görebilecek misiniz acaba?

(Devam Edecek)

BİRLİK TARTIŞMALA

(Baştarafı Sayfa 1'de)

v.b. saatler saatleri izler gider... Somut olarak yapılan iş de iki ortak basın açıklaması, bir ortak miting'ten öteye geçmez.

Yani peynir ekmek kadar ihtiyaç duyduğumuz «Birlik» derdine «Demokratik Platform»un derman olamıyacağı açık. En başta dediğimiz gibi yalnızca yığın örgütleriyle (veya onların birliği ile) hareketir yönlendirilmesi olanaksızdır. Finans Kapitalin domuzuna birlik içinde, örgütlü saldırıları karşında İsrail önünde Arap devletçiklerine dönmüş devrimcilerimize öyle yığın örgütlerinin yaptığı «demokratik platform» filan etki edemez... Zaten «Platform»da devrimci ortamımız dışında bir olay değil... Devrimcilerimiz arasındaki dağınıklık sürüp gittikçe, çeşitli yığın (veya bilemedin tekke) örgütleri aracılığıyla çeşitli siyasetler platformda temsil edildiğinden dağınıklık oraya da yansımaktadır. Yani Platform = devrimci ortamımız olduğundan (Mao'cu ve Enver Hoca'cı kesim dışında) örgütlerden somut işler beklemek hayal olmaktadır. Yeri gelmişken «platform»a Mao'cu ve Enver Hoca'cı örgütlerin çağırılmamış olmasının da ayrı bir olumsuzluk olduğunu belirtelim. «Oportünistlerin ne işi var aramızda» deniyorsa, oportünizmin kapıdan kovulca bacadan girecek bir illet olduğu, yedi başlı ejderha misali bir başını kestikçe diğerinin çıkacağı bilinmeli. Oportünizmi yenmenin birtek yolu vardır: Oportünizmin, işçi-köylünün halk yığınlarının gözünün önünde ne mal olduğunu gösterebilmek. Karamıkla buğdayın ayrılabilmesi için harman olmak gerekir. Halk iyiyi de kötüyü de bir arada pratik içinde tanıyabilir. Şu veya bu toplantılara çağırılmamakla, «oportünist» ilan etmekle hiçbir şey kazanılamaz. Üstelik çağırılmayanlara anti-faşist, anti-emperyalist kavgada ayrı taş çekme, bir olmama hakkı bizzat teslim edildiğinden her türlü demogoji ortamı da peşinen yaratılmış olur. Pratik kavga içinde teorik savaşla Halk Önünde «ne idüğü belli» edilememiş bir siyaset, ne denli karşı-devrimci öz taşırsa taşısın, ne denli «Mao'cu» olursa olsun devrimci ortamımız ve halkımız içinden koparılıp atılamaz, yok edilemez...

«Demokratik Platform» dağınıklık derdimize çare değil dedik. Ama hiç bir yararı yok da denilemez. «Demokratik Platform» Türkiye halklarının Demokratik Halk Devrimi kavgasında nasıl yararlı olabilir? Şöyle,

1) Sosyalistler arasında «Birlik» sorunuyla ilgili tartışmalar, teorik savaş olanakları yaratılabilir, kitlelere açık salon toplantıları düzenlenip birlik tartışılabilir.

2) Siyasi gurup!ar arasında yapılması gereken «Siyasi birliğe yönelik» eylem birliği doğrultusunda zorlayıcı olabilir.

3) Faşizme ve emperyalizme karşı (bildiri, afişleme, miting v.b ile bile olsa) bir birlik adımıdır Değişik gurup ve örgütten militanların ortak davranış içinde olabilmeleri sosyalist ortamı tanımak ve birlikte davranış alışkanlığı yönünden olumlu olacaktır.

«Platform» daha önce belirttiğimiz gibi dağınıklığımıza çare değildir... Dağınık ve kendiliğinden de olsa gelişen mücadelenin getirdiği bir olay olmakta... Platformu abartmak, birlik sorununu çözülüyormuş gibi ele almak kendimizi ve halkı kandırmak olur. Bu noktada titiz davranılmalı, «Platform» denen olayla devrimci güçler arasındaki dağınıklığın giderilmeyeceği göze batırılmalıdır. Özellikle DİSK, TİP ve TSİP gibi bazı örgütler çeşitli yığın örgütleri arasındaki güç ve eylem birliğini alabildiğine abartmakta, zaman zaman birlik sorunu = «Demokratik Platform» olarak gösterilebilmektedir... Bunun yanlış bir değerlendirme olması bir yana devrimcilerin birlik olmasını isteyen halkın ve militan tabanın uyutulmak istendiği de ortadadır. (İşte biz birlikten yanayız, «Demokratik Platform» katılıyoruz, onun önemini vurguluyoruz denerek)

II — YENİ TİP KAYIKÇI DÖĞÜŞÜ = SOSYALİSTLERİMİZİN BİRLİK ÇAĞRILARI

«Demokratik Platform» sosyalist ortamımızdaki dağınıklığın doğurduğu bir göstermelik birliktir diyoruz. Neden göstermelik olduğunu göstermeye çalıştık. En azından faşizme ve emperyalizme karşı halk yığınlarının mücadelesinin yığın örgütlerinin ortak basın açıklamalarıyla ve kırk yılın başında bir yapılabilen kavgalı, döğüşlü, slogan yarışlı ortak mitinglerle yürütülemiyeceği ortada...

Dağınık ortamın elemanları olan sosyalist guruplar bugünlerde hep «birlik» ten yana gözüküyorlar. Veya öyle görünmek zorundalar.. Bir yandan her gün artan faşist terör, her gün bir yenisi düşünülen antidemokratik yasalar ve halkımızın umudu olup iktidara gelmiş «sosyal demokrasi»nin zam üstüne zam vurması sonucu çalışan yığınlar ve devrimciler için şartlar gittikçe ağırlaşıyor. Az buçuk gözünü açmış her vatandaş, bu cehennemden kurtuluş için devrimci mücadelenin tek çıkış olduğunu gördüğünde karşısına sosyalist ortam çıkıyor. Yani vatandaşın karşısında bitip tükenmez soru işaretleri var.. Belli bir örgütlenme, bir hedefe yönelik örgütlü bir kavga yok. Vatandaşı kendinden olmaya, dükkanına buyur etmeye çabalarken birbiriyle de esnaf kavgası yapmaktan geri durmayan, kimisi dükkanına tabela asmakla Parti olunacağını sanan önlarca gurup çıkıyor karşıya. Sosyalistlerin bu denli dükkancı davranmaları birbiri nin ardından olmadık küfürler sallamaları işçiyi köylüyü bir ölçüde mücadeleden uzak kalmaya yöneltiyor. Ve arkasından vatandaş soruyor «madem hepiniz işçi, köylü için uğraşıyorsunuz, neden birlik değilsiniz?»

Tabandaki militanlar için de üç aşağı beş yukarı durum aynı. Tepeden tırnağa örgütlü finans-kapitalin gizli açık cinayet şebekelerine karşı çok yerde çıplak elle kendini savunmak zorunda kalan devrimci gençliğimiz geçen zamanın devrimci güçlerin ve halkın örgütlenmesi yolunda ileri adımlar getirmediğini gördükçe «neden birlik değiliz» sorularını soruyor. O zaman devrimci guruplarımızın «proleterya partisi» hezeyanın şeflerine zevahiri kurtarmak, halkın ve tabandaki militanların gözüne kül serpmek için «birlik» çi görünmek düşüyor. Ve gereği yerine getiriliyor. Çağrılar, demeçler v.b. v.b. birbirini izliyor. Gören «helal olsun ne kadar birlikten yana» desin diye.

Sosyalist guruplarımızın birlik sorununa yaklaşımı aynı dağınıklık sebebinden kaynaklandığı halde Devrimci Derleniş dışında hiç birisinin derde deva olacak proleterya partisi ve Halk Kurtuluş Cephesi yönünde olmadığı, çoğunun da soyut kaldığı ortada..

Şimdi çeşitli gurupların bu konudaki görüş ve davranışlarına tek tek eğilelim :

YVP ve Emeğin Birliği:

Bu iki eğilim uzun süredir «beraber davranıyorlar» toplumsal anlaşmaya karşı birkaç ortak miting ve afişleme yaptılar. Bu çalışmaya bazı bölgelerde Kurtuluş'da katıldı.. Gene bu iki eğilimin çağrısıyla geçtiğimiz sonbahar başında sosyalist guruplardan bazıları «sürekli» kalıcı eylembirliği için biraraya geldiler. Hiçbir sonuç çıkmayan bu toplantılar ve grup görüşlerinin iletilmesinden sonra Kasım sonunda yeni bir birlik çağrısı yaptılar.

Bu çağrılar ve toplantıların değerlendirmesine geçmeden YVP ve Emeğin Birliğinin ortak karakterlerine değinmek yararlı olacak. Her iki eğilim de kendisini «Proletarya Partisi» olarak görünmektedir. YVP uzun süredir kendini Proletarya Partisi olarak görme illetiyle kıvranan bir gruptur. Emeğin Birliği'de İşçi Birliğini çıkarıp program yayınlama aşamasına gelmiş, «proletarya Partisi» olma yolunda gerekli formaliteleri tamamlamak üzeredir. E.B.nin YVP'den farkı bu konuda daha «ihtiyat»lı, «ürkek» davranmasıdır. İşçi Birliği ile program tartışması açtığını iddia etmektedir. Güya program-tüzük sosyalist ortamda tartışılacak ve sentez olarak «proletarya partisi» program-tüzüğü meydana gelecektir. E. B. bu bizantizmi ile bilmem kendini aldatabiliyor mu? Ama sosyalist ortamımız kör veya cahil değil, Bir kere program tartışması hop diye yapılıverecek bir iş değildir. Önce birlik, partileşme, proleterya partisi üzerine tartışma açılmalı ve sosyalist ortam bu tartışmaya boylu boyunca katılacak bir aşamada olmalıdır. Lenin ustanın RSDİP II. kongresini 1900 veya 1901'de toplamayı neden uygun görmediği, 1902'de ekonomistlerin çabasıyla toplanan konferansın parti kongresi olmasına Lenin'in neden karşı çıktığı E.B. tarafından (tabi ki YVP de) bu kafayla cevaplandırılamayacak sorulardır. RSDİP II. kongresi (re-organizasyon kongresi) 1903'de toplandığında 26 eğilim ortak bir parti için bir araya gelmişti.. Hiç bir eğilim «ben kongreye katılmıyorum», «derleniş»ten hayır gelmez diyememişti. Kongre gerçekleştikten sonra kongreyi terkedenlerse artık sosya list ortamdan tecrit olmaya adım atmış oluyorlardı.

Lenin Usta'nın 1900-1903 yılları arası verdiği mücadele, 1903 - 1906 birleşme kongreleri, Türkiye'de sosyalistlerin pek öğrenmek istemedikleri konulardır. (Ayrıca Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın dağınıklıktan 1960 öncesi) son nefesini verene kadar verdiği «Derleniş» kavgası da sosyalistlerimizin pek işine gelmez. Hele Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın düşüncelerini savunduğunu iddia eden YVP'nin bu konudaki eşşekçe alçalışı ayrı bir konu.)

Burada E.B'nin bu «partileşme» süreci üzerinde uzun konuşmak, konuyu özünde tartışmaya götürse bile «birlik» ve «sosyalist guruplar» değerlendirmesinde dağınıklığa yol açabilir. Bu nedenle E B'nin yaptığının «Proletarya Partisi» inşa etmek değil, bir guruba «Proletarya Partişi» maskesi geçirme bağırganlığı olduğunu belirterek geçelim.

Y.V.P. ve E.B. kendilerini «Proletarya Partisi» olarak niteledikleri halde devrimci ortamımız içinde güçsüz eğilimlerdir. Örneğin hiçbirisi tek başına 5-6 şehirde birden kitle hareketi yapabilecek güçte değildir. Bu nedenle olsa gerek ortak davranışı pek sevdiler. Yoksa iki «Proletarya Partisi»nin birden, Sosyalist Birlik konusunda art niyetsiz olduğunu, samimi olduğunu kimse söyleyemez.

Gözlenen en gülünç çelişki, «Proletarya Partisi» megalomanlığının bu iki şampiyonunun en çok «birlik» ten yanaymış gibi görünmeleri, durmadan güç ve eylem birliği için çağrı yapmalarıdır. Çünkü sosyal pratik her iki «Proletarya Partisini» de yalanlamakta, onları birbirine ve diğer gruplara sarılmaya zorlamaktadır.

Dr. H. Kıvılcımlı'nın «OPORTUNİZM NEDİR?» adlı eserini tahrif ederek, Proletarya Partisinin Re-organizasyonu ve Halk Kurtuluş Cephesi yolundaki mücadele yerine «Sosyalist blok» parolasını geçiren yeni V.P., yeni, «Proletarya Parti»lerinden E.B.'de olarak «sosyalistler arasında güç ve eylem birliği» için çağrılara başladı. Eylül-Ekim aylarında yapılan YVP ve E.B. den başka zaman zaman değişmekle birlikte Devrimci Derleniş, Kitle, Rızgari, TEP'in katıldığı toplantılar sonucu 10 Ekim 1978 de grupların eylem birliği konusundaki görüşlerini birbirlerine iletmeleri ve 25 Ekim de bu görüşler ışığında toplanılması kararlaştırıldı. Devrimci Derleniş Mao'cu grupların çağırılmamasını eleştirdi. Devrimci Derleniş, bu konuda günün en yakıcı parolası AYBD'i görüşü olarak savundu. Y.V.P., Vatan Partisi Tüzük ve Programını önerdi. Bizce Y.V.P.'n'n önerisi de öz olarak doğrudur Ancak erken yapılmış bir öneridir bu. Önce grupların program tartışması yapmayı yani Markcist bir program çevresinde, bir parti çatısı altında birleşmeyi bilince çıkarmaları gerekir. Oysa iş bu noktaya geldiğinde, yani «siyasi eylem birliği siyasi birlik için olmalıdır» denildiğinde ilk kaçan Y.V.P. olmaktadır. A.Y.B.D. siyasi birliğin zaruretini bilince çıkartma ve siyasi birlik yolunda eylembirliği için dupduru bir amaçtır, kılavuzdur. Bu aşamada sosyalistlere önerilecek parola bu nedenle A.Y.B.D'den başkası olamaz. Y.V.P'nin birlik için tartışmak üzere biraraya gelmiş gurupların V.P. tüzük programını program olarak önermesi onu kurtarmaz.

Devrimci Derleniş'in AYBD'i önermesi en çok Y.V.P.'yi ürküttü. «Bu zorlamadır. Buraya parti birliği için öneri yapmak bu birliği bozucu bir davranıştır» dediler. AYBD'i nasıl inkar ettiklerini katılan tüm guruplar önünde kabul ettiler. Yani «biz siyasi birlikten yana değiliz» demek istediler. Çünkü «siyasi birlik için biraraya» gelelim tezimizi kabul etmeleri halinde kendileri de «Proletarya Partisi» olmadıklarına kabul etmek zorunda kalacaklardı ki, bu da megolamanların sonudur, kabul etmeleri beklenemez.

Devrimci Derleniş'in önerisi ve toplantılardaki tavrı Y.V.P.'nin Dr. H. Kıvılcımlı bezirganı yüzünü gözler önüne serdi. Devrimci Derleniş temsilcisi gerçekten birlik için biraraya gelindiyse amaç konusunda ayrı düşünülmemesi gerektiğini, parti birliği için olmayan bunu amaçlamayan tartışmaların göz boyama olduğunu, «birlik bezirganlığı» olduğunu belirtti. Bu tavra karşı Y.V.P.'nin yayın organı Sosyalist gazetesinde S. Arkadaş imzasıyla yayınlanan bir «eleştiri» yazısında Devrimci Derleniş'e yönelik polemik Y.V.P.'nin ilkelliğini sosyalist ortama bir kere daha gösterdi (Gerçi S. Arkadaş kimdir? Bunu bilmiyoruz. Ama Y.V.P. ile pek ayrı düşmiyen birisi olsa gerek Y.V.P, S. Arkadaş beni bağlamaz diyebiliyorsa o zaman ayrı)

S. Arkadaş imzalı yazıda. «(Devrimci Derleniş ve Çağrıya) Dr. H. Kıvılcımlı'yı günün şartlarındaki pratik çözüm önerisi olan (S. Arkadaş 1970 için günün şartlarını kastediyor herhalde!) AYBD broşüründe hapsettikleri broşürü kuran haline getirip dinamizmini kaybettikleri anlatılmağa çalışılmalı idi...» (Sosyalist sayı 72 sh. 4) deniyor. Türkiye'nin dağınık sosyalist ortamında peynir ekmek kadar ihtiyaç olan Sosyalist Birlik yolunda AYBD kılavuzunu önerdin mi AYBD «dinamizmini kaybetmiş kuran» oluyor.. AYBD'nin yazılışından ve Sosyalist ortama önerilişinden sonra aradan yıllar geçti. Ama Türkiye Sosyalistleri Proletarya Partisini Reorganize etmeyi beceremediler, dağınıklık sürüyor. Dağınıklık ortamına bir Re-organizasyon ile son verilinceye değin AYBD canlılığını koruya caktır.

AYBD broşürünü biz kuran haline getirip dinamizmini kaybettirmişiz. Peki nasıl korunacaktı dinamiz-

I ve DAĞINIKLIĞIMIZ

mi? Cevap : AYBD olağanüstü iyidilektir, veya AYBD zaman ve olayca aşılmıştır, Proletarya Sosyalistleri VP'ni yeniden savaştırmaya başlıyarak Proletarya Partisini Re-organize etmişlerdir. Yani AYBD'nin dinamizmini koruyabilmesi (S. Arkadaş veya kimi YVP.'lilere göre) ancak bir grubun kendini P.P ilan etmesiyle mümkünmüş. D.D birlik için AYBD yi önerince, «Parti birliği için zorlama yapmayın» diyenler AYBD nin dinamizmini yaşatıyorlarmış. Develeri güldürmeyin allahaşkına...

Yazı devam ediyor...

«Derlenişi savunuyor görünmesine rağmen bu yoldaki çabaları; Ben gidersem onun Parti olduğunu kabul etmiş olurum (yani sakın ha! VP ile birlikte davranmağa kalkmayın. Sonra VP'yi Parti olarak kabul etmiş olursunuz) yollu küçük burjuvaca bam teline basmalar ve birliği arkadan vurma muhbirliği ile engellediği kendi hoşlandığı tavzda anlatılmalıydı.» agy

Şu işe bak, tam Y.V.P. bütün grupları kafalamış, üstü örtülü sosyalist blok kurmuş.. O anda D.D. çıkıp Y.V.P.'nin kendini P.P. saydığını, kendisiyle davrananın PP gerisinde kalmış burjuva-küçük burjuva sosyalisti olarak gördüğünü söyleyince herkes kaçıyor, birlik dağılıyor. Kargalar da gülmekten kırılmaya başladılar, S. Arkadaş.. Bu gidişle ortada hayvanat bırakmayacaksın.

D.D. söyleyene kadar kimse demek Y.V.P.'nin P.P olduğunu farkedememiş. O zaman :

1 — Ya toplantıya katılanlar sosyalist ortamdan habersizdirler, Y.V.P.nin kendini «Proletarya Partisi» kabul ettiğini okumamışlar, (biz tersini düşünüyoruz, ilkelliğine bakılırsa Y.V.P. okumuyor)

2 — Ya da Y.V.P. toplantıda kendisinin P.P. olduğunu (utandığından mı nedir) söylememiş.

D.D'nin yaptığı muhbir'lik de böylece birliği dağıtıvermiş...

Aslında S. Arkadaş da, Y.V.P. nin genel Başkanı da diğer grupların gerçeği (Y.V.P.'nin P.P. olmadığı halde kendisine P.P. deyişini) bildiklerini bilirler. Bilmiyorlarsa kendilerine TEP başkanı M. Belli'nin Y.V.P.'nin megoloman başkanı M. Özler'e «senin gibiler Bakırköyde çok bulunur» (M. Belli akıl hastasının kendisini Napolyon sanmasını, Y.V.P.'nin kendisini P.P. saymasına benzetmişti) dediğini hatırlatalım.

D.D.'in «muhbir»liğiyle dağılan ve amaçta anlaşılamadığından dağılan bu «kalıcı birlik» toplantısından sonra Kasım ayı sonlarında Y.V.P. ve E.B. çeşitli gruplara mektuplar ileterek yeniden «birlik» çağrısı yaptılar.

Mektup şu çağrıyla sonuçlanıyor :

1 — **Ya toplantıya katılanlar sosyalist ortamdan** üzere, tüm emekçilere, emekçi kitlelerin hak ve çıkarlarını savunan bu uğurda mücadele veren ssoyalist ve demokratik güçlere karşı giriştiği yeni bask tedbirlerine karşı, ortak bir muhalefetin örgütlenmesini ve yapılacak işlerin ortakça planlanmasını sağlamak amacıyla,

2 — DİSK'in bu doğrultuda başlatacağını ilan ettiği eylem Birliğine alınacak tavrın ortakça belirlenmesini sağlamak ve bu eylem platformuna hangi ortak siyasi taleplerle katılacağımızı görüşmek üzere, sosyalist hareket içindeki tüm sosyalist siyasetleri birlikte davranmaya bunun için ortak bir toplantıya çağırıyoruz...» Hemen tüm sosyalist gruplar çağrılı «Mao'-cu» olarak anılanlar dışında. YVP ve E.B.'nin toplantıya çağırmamak yoluyla oportunizmi yenme hayal leri sürüyor elbet... Bunun dışında göze çarpan bir özellik geri atılan adımdır. Daha önceki toplantılarda «sürekli ve kalıcı» Eylem Birliğinden söz edilirken bu kez iki ayrı başlıkta somut hedefe karşı eylem birliği öneriliyor.

İkinci paragrafta ki platformla ilgili öneriler çok ilginç.

«DİSK'in bu doğrultuda başlatacağını ilan ettiği Eylem Birliğine alınacak tavrın ortakça belirlenmesini sağlamak ve bu eylem platformuna hangi ortak siyasi taleplerle katılacağımızı görüşmek üzere...» Demek bir ortak tavır belirlenecek. Kime karşı? DİSK'in toplayacağını ilan ettiği eylem birliğine karşı... Kim belirleyecek? Yeni V.P., E.B., TEP, TSİP Devrimci Derleniş, Devrimci Demokrat Gençlik, Devrimci Sol, Kurtuluş, Kitle, Özgürlük Yolu, Kızgari, Ürün belirleyecek. Bu guruplar bu amaçla toplantıya çağrılıyor. Allah allah diyor insan... Bu DİSK'in topladığı «platform» denen şey Türkiye sosyalist ortamının yani yukarıda sayılan gurupların dışında bir şey herhalde... Ama biraz yakından bakılınca gülünçlük sırıtıveriyor. Zaten DİSK çevresinde toplanrak Eylem Birliği yapmak üzere biraraya gelmiş otuz küsür örgüt, toplantıya çağrılı saydığımız siyasetlerin temsilcileri.. Siyası guruplarımızdan uzak yığın veya tekke örgütü yok herhalde aralarında.. O zaman ne gereği var Y.V.P ile E.B.'-nin ayrı bir «güruplar toplantısı» için çağrı yapmalarına? Zaten o siyasetler biraraya gelebilseler «Eylem Birliği»de horoz döğüşü yerine iş yapacak Ne gezer-.

İki «proletarya Parti'miz» bu itirazımıza karşı «herşey platformda» tartışılmaz. Orası «Demokratik Platform»dur. Biz sosyalistler olarak biraraya **gelip** platformda konuşulması sakıncalı konuları konuşmalı, platformu yönlendirici kararlar almalıyız» diyeceklerdir. Ve nitekim yakın günlerde (21 Aralık 1978'de) elimize geçen Y.V.P. + E.B. imzalı bir bildiride «...onun için demokratik platformun faşizme ve emperyalizme karşı mücadelede bir siyasi öncülüğe ihtiyacı vardır. Bu siyasi öncü bugün sosyalist hareketlerin oluşturacakları ortak güç ve eylembirliğidir. Aksi halde demokratik platformun burjuva siyasetlerince alt edilmesinin önüne geçilemez» denilmektedir. Y.V.P ile E.B. «Proletarya Parti»ciliği oynarken epeyce de çam deviriyorlar.. Faşizme ve emperyalizme karşı mücadelede de, «Demokratik Platform»da yani yığın örgütlerinin ortak mücadelesinde de biz bir tek öncü tanırız. Proletarya Partisi... Bu iki kere ikinin dört ettiği kadar açık gerçeklikY.V.P. ve E.B. tarafından tahrif edilerek Proletarya Partisinin yerine «sosyalist hareketlerin oluşturacakları güç ve eylem birliği» geçirilmektedir. Buradan bizim sosyalistlerin eylem birliğine karşı olduğumuz çıkarılmasın. Biz sosyalistler arasında eylem birliğinin siyasi birliğe giden yolda önemli bir adım olduğu inancındayız. Türkiye sosyalist hareketinin reorganizasyonunu... Yani öyle «platform öncüsü olacak, veya baskı yasalarına karşı ortak davranış-bildiri, basın açıklaması v.b. olmaya mahkumdur- sağlayacak» gibi faydacı, kısa vadeli, eni boyu belli olmayan «güç ve eylembirliği» değil Türkiye sosyalist hareketinin birliğini sağlamayı amaçlayan eylembirliği istiyoruz.. Bu talep yalnızca Devrimci Derleniş'in değil işsizlik pahalılık ve kan dünyasında kahrolan 40 milyon Türkiye halklarınındır. Madem ki hep «işçi sınıfı» ve «çalışan yığınlar» için döğüşüyoruz, biraraya gelmeli, bir parti çatısı altında birleşmeliyiz. Bırakalım bu birleşmenin teorik ve pratik gereklerini, bu birlik çalışan yığınların, tüm militanların dileğidir. (Yeni V.P. ve E.B.'nin gönderdikleri çağrıda «bugün sömürülen, ezilen geniş halk yığınları, sosyalistlerin, demokratların ortak eylem ve güç birliklerini her zamankinden daha yoğun bir biçimde istemektedir» deniyor. Yanılmışız biz halk yığınlarının DEVRİMCİLERİN BİRLEŞMELERİNİ istediklerini sanıyorduk.. Oysa Y.V.P. ve E.B. gibi Türkiye halklarına sayısız hizmeti geçmiş iki Proletarya Partisi sayesinde halk bilinçlenmiş, BİRLEŞMEK değil sadece ve sadece GÜÇ ve EYLEM BİRLİĞİ istiyormuş...)

«Helal» olsun şu Y.V.P. ile E.B.'ne.. «Birlik» için çırpınmaktan helak oldular doğrusu.. Bizim bu iki Proletarya Partisine daha kısa sürede başarabilecekleri bir iş teklifimiz var: Siz iki Proletarya Partisi çıkın er meydanına.. Elense, künde, kazkanadı ve akla gelen bütün el ve ayak oyunlarını kullanın, birinizden biriniz yensin ötekini... Yensin ki hanginizın Proletarya Partisi olduğunuz anlaşılsın da biz «burjuva» ve «küçük burjuva» sosyalistleri olarak onun arkasından gidelim. Yoksa ikinize de yazık oluyor. Herbiriniz tek başına Proletarya Partisi olduğu halde Türkiye sosyalist hareketini yönlendiremediğiniz gibi, ikiniz bir olduğunuzda 30 küsur dernekle bir işçi konfederasyonunu bile dilediğiniz gibi biraraya getiremiyorsunuz Ya bu Türkiye'nin derneklerinde bir acayiplik var ya da siz şu Proletarya Partisi endamlarınızı aynada bir seyretmelisiniz.. Orada Proletarya Partileri yerine siyaset cücelerini göreceksiniz. Ve sizde bizim gibi bu Proletarya Particiliği oyununa gülmekten başka yol bulamıyacaksınız. Yok, eğer şaklabanlığa son verelim diyorsanız. «Gelin, yüreklerin, bütün, çirksiz ve çepelsizliği ile insafa gelip ikrar etmekten korkmıyalım.» Türkiye halklarının çilesini uzatmaktan başka işe yaramıyan «otorite megolomanyaklığı»nı bırakın.. Dağınıklığa son vermek için, Proletarya Partisinin Re-organizasyonu ve Halk Kurtuluş Cephesi için biraraya gelelim. Kalıcı, Siyasi birliğe yönelik eylembirliği için AYBD biçilmiş kaftandır. Unutmayalım ki er veya geç «kuran» dediğiniz AYBD önünde, Mekke Kureyşlerinin Kuran önünde imana geldikleri gibi «imana» gelmek zorundasınız..

«İşçi Sınıfının güçlerinin tek bir devrimci proletarya partisinde birleştirmek davası bizim davamızdır, Komünist Enternasyonalin davasıdır.» **(Dimitrov Savaşa ve F.K.B.C Aydınlık Yay. S. : 136)**

«Bizim için siyasi birlik meselesi, bir çok Sosyal-Demokrat önder (Türkiye'de sosyalist gurup Dev-Der) için olduğu gibi bir manevra değildir. Bundan dolayı siyasi birlik uğruna mücadelenin en önemli aşamalarından biri olarak, eylem birliğinin gerçekleşmesinde ısrar ediyoruz. (Dimitrov, a.g.e., s. : 137) Görüldüğü gibi Dimitrov'da siyasi Eylem Birliğini siyasi birlik uğruna mücadelenin bir aşaması olarak görmektedir. Dimitrov zamanımıza kadar yaşayıp Türkiye'ye gelmiş olsaydı bu Derlenişci tavrından ötürü Proletarya Partimiz YVP onu epeyce eleştirecekti.. Ne demek canım «Siyasi Birlik» veya «Parti Birliği» düpedüz bir zorlama bu.. Dimitrov'da Devrimci Derleniş gibi bu konuda çok «sekter» doğrusu.

KURTULUŞ VE BİRLİK

Kurtuluş Y.V.P. ve E.B.'nin çağrıları ile daha önceki toplantılardan bir kısmına ve gene iki Proletarya Partisinin «toplumsal anlaşma»ya karşı kampanyalarına kısmen katıldı. Yani birlik konusunda bir şeyler yapmak görünüşünde olan bir grup Kurtuluş.. Bu konuda Y.V.P.'ninki kadar olmasa bile epeyce de yazıçizici var.. Ancak Kurtuluşun birlik konusundaki fikri nedir? Diye sorulacak olursa verilecek kesin bir cevap bulmak olanaksız. Y.V.P.'nin «Bezirgan Birlikçi» tavrının çok açık olmasına karşın Kurtuluş bu konuda adeta bir muammadır. Söyledikleri somut, elle tutulur şeyler değildir. Veya «Kurtuluş birlik konusunda hiç bir şey söylemiyor» dense yeridir.

Ekim ayı içinde Y.V.P ve E.B.'nin «kalıcı eylem birliği» çağrısına uyarak bir araya gelen gruplardan biride Kurtuluştu. Kurtuluş toplantılarda alınan bir karar gereği bu «eylem birliği platformuna» birlik konusundaki görüşünü kısa bir metinle sundu. Metin daha başlarken Kurtuluşun niyetinin birlik konusunda somut öneriler getirmek, tartışmak değil; laf salatası yapmak, dostlara alış verişte görünmek olduğu anlaşılıveriyor...

1 — Sosyalistler her türlü birlikleri somut durumu tahlil ederek oluştururlar. Somut duruma uygun olmayan birlikler şekilci kalmaya mahkumdur.» (Kurtuluş Sosyalist Derginin Platforma sunduğu görüşleri) Bu satırları okuyunca insan somut duruma uygun olmayan birlik önerenler de var sanıyor Bu gülünç olur elbet. Herkes kendi «birlik» önerisinin somut duruma uygun olacağı iddiasındadır. O zaman iş «somut durum» tartışmasına gelmektedir. Yani grublardan hangisinin Türkiye sınıflar tahlilini doğru yaptığını, örgütlenme ve çalışma tarzının doğru olduğu konusunda iş düğümlenecektir. Veya şöyle diyelim, «somut durum» herkese göre başka başkadır. Ancak, bunlardan bir tanesi (bu görüşlerden bir tanesi) gerçekten somut durumu yansıtmaktadır. O da platformda tesbit edilemez sanırız.

Daha Kurtuluşun «görüşü» baştan kokmaya başladı. Metin «birliğin» zarureti üzerine edebiyatla devam ediyor. Bu ara toplantıya katılan altı gurubun (YVP Kurtuluş, Devrimci Derleniş, TEP Rızgari) Türkiye Sosyalist hareketinin ancak küçük bir parçası olduğu doğru olarak hatırlatılıyor. Ve arkasından kurtuluşun birlik ilkeleri geliyor.

1 — Anti-faşist
2 — Anti-emperyalist
3 — Anti-şövenist

Değil Türkiye'de, dünyada bu ilkelere karşı olan Marksist var mıdır acaba? Yoktur sanırız. Kurtuluşun faşizm ve emperyalizme «sosyal» başlığı ekleyen görüşleri birlik dışında görmesine rağmen henüz birlik konusunda biçimlenmiş, eni-boyu belli bir görüşü yoktur.

«Birlik» zarureti üzerine edebiyat yapmanın yeterli olmadığı ortada. Gerçekten bu konuda ardniyetsiz, samimi konuşuluyorsa mutlak somut birlik yol ve biçimleri de önerilmeli veya önerilmiş (Ör : Derleniş komitesi) olanlar üzerine tartışma açılmalıdır.

Kurtuluşun «platform»a gönderdiği kısa metinde, bu konuda geniş değerlendirmenin yayın organında yapılacağı belirtiliyor. Ancak o tarihten sonra yayınlanan sayıdaki «sol içi ittifaklar üzerine» başlıklı yazı geniş değerlendirmenin yapıldığı kaynak olarak gösteriliyorsa gene Kurtuluş için birlik cephesindeki hiç bir şey yoktur. Bu yazıda da Kurtuluşun daha önce sıraladığı yuvarlak sözler yinelenmekte, ek olarak ittifaklar meselesi üzerine bazı karışıklıklar da getirilmektedir. Biz Kurtuluşun Birlik, Parti, Cepne konusunda somut önerilerini beklerken Kurtuluş sosyalist guruplar arasındaki ittifakla değişik sosyal sınıf-tabaka-zümreler arasındaki ittifakı birbirine karıştırarak yeni soru işaretleri üretmektedir.

«Somut durum açısından Türkiye'de ittifak sorununu ele alırken, bu ittifakın çeşitli sınıf ve tabaka-

(Devamı Arkada)

ların temsilcileri arasında cereyan edeceği gerçeğini göz önünde bulundurarak, bu sınıf ve tabakaların siyasi temsilcisi olan gurupların durumunu gözden geçirmek gerekir.» (Kurtuluş Kasım-1978-sayı 29, s.: 72/488)

Sosyalist guruplar arasında bir birlik, Proletarya Partisinin reorganizasyonu konusunda birlik, özünde çeşitli sosyal sınıf, tabaka ve zümrelerin siyasi temsilcilerinin birliği demek değildir. Proletarya güçlerinin birliğidir. Sosyalistlerin birliğidir. Proletaryayla küçük veya vahşi burjuvanın değil. Kurtuluş, yazının devam eden bölümünde «anti-emperyalist, anti-faşist ve anti-şövenist» ilkeleri tekrarlayarak sosyalist guruplar arasındaki ittifakın bu ilkeler çerçevesinde, Demokratik Halk Diktatörlüğü oluşturulması için gerekli gördüğünü söylüyor. Oysa «dağınıklık vardır» «Proletarya Partisi yoktur» demek, Türkiye'de proletaryayı temsil edecek bir Parti yok demektir. Sosyalist guruplarımızın pek çoğu da proletaryayı (siyasi planda) kendisinin temsil ettiğini ileri sürmektedir. Kurtuluş, sosyalist guruplar arasındaki ittifakı çeşitli sınıf tabaka ve zümre arasındaki ittifaklar yerine koyduğuna göre kafasında sosyalist gurupları çeşitli sınıf ve tabakaların temsilcisi olarak da belirlendirmiş demektir. Buna göre, kendisi de proletarya temsilcisi olarak, proletarya dışında proletaryanın ittifak yapacağı çeşitli sınıf ve tabakaların temsilcileri olan diğer sosyalist guruplarla ittifak yapacaktır.

Kurtuluşun birlik konusunda yeni soru işaretleri doğurduğunu belirtirken çok fazla insaflı olmuşuz. Kurtuluş birlik konusunda artık çok «ileri» adımlar da atmaktadır. Daha önce hiç bir gurubun Proletaryayı temsil edemiyeceğini, birçok gurubun tabanında M-L örgütlenme içinde yer alabilecek militanların bulunduğunu söyleyen Kurtuluş, şimdi (henüz tam açık ifadesini karnında saklamakla beraber) sosyal sınıf ve tabakalarla sosyalist gruplarımızı özdeşletirebilmektedir. Yani Kurtuluş bir gurubun kendini «parti» ilan etmesi olayına bir yandan karşı çıkarken (a.g. yazıda) biryandan da «Proletarya Partisi benim» deme yolunda «ileri» adımlar atmaktadır. Kampanya, «Şoreş» adlı Kürtçe yayın bu adımların görünenleri olarak sayılabilir.

Kurtuluş «birlik» konusunda laf salatası ve üstü örtülü «ben Proletarya Partisi olacağım» yollu edebiyatla işini sürdürürken bir yandan da küçük burjuva batalığından yürümektedir. Demokratik Devrim konusunda Kurtuluşa yönelen eleştiriler cevaplandırılırken işine gelen eleştiriyi gördü.. E.B. ve TEP'le oyalandı durdu. Bu sırada Demokratik Devrim konusunda girdiği yeni bataklıklarla ilgili tartışma yerinde olmayacak. Ama şu var ki Kurtuluş Devrimci Derleniş'in yaptığı eleştiri karşısında küçük burjuvaca sustu. «Görmedim duymadım» dedi. Elbette rahmetli İ.İ. Paşa gibi işine gelmediğinden «duymadı». Aynı küçük burjuvaca susuş Devrimci Derleniş'in birlik konusundaki görüşleri karşısında da sürdü. TEP ve E.B'nin ittifaka yakın tavırlarını belirten, Devrimci Yolun «Direniş komiteleri»ni eleştiren Kurtuluş bizim AYBD, Devrimci Derleniş Komiteleri önerilerimizi hiç görmemiş sanki. Çünkü AYBD samimi olarak birlikten yana, Demokratik Halk Devrimi için Türkiye Halklarının örgütlü mücadelesini Proleterce arzulayan hir kişi ve grup için açık, somut bir öneridir. Birlik isteniyorsa iki kere iki dört kadar kesin, açık her adımı belli bir yol ve biçim önerilmektedir orada. Bu da Kurtuluşun bir yandan «birlik zarureti»nden söz ederken (ama yalnızca sözünü ederken) bir yandan da somut birlik tartışmasından kaçmasıdır. Er veya geç «Proletarya Partisi» olarak zuhur etmeyi planladığından «Birlik» konusunda kaçak döğüşüp militanları oyalamaktadır.. Kurtuluşa bir kez daha hatırlatıyoruz, Uyanış-Derleniş-Birleşi yol ve biçimini, AYBD'i (broşür olarak var, ayrıca 1. sayımızda yayınlandı ve İstanbul'da ellerine kadar ulaştırıldı) okuyun ve cevap verin. Küçük burjuvaca susuş yetsin. Ya açıktan (Ankara'da bir Kurtuluş'çunun dediği gibi) «Devrimci Derleniş'i meşhur etmek işimize gelmez» deyin ya da biz «Kurtuluş küçük burjuvalık yapıyor» deyince kızmayın.

DEVRİMCİ YOL BİRLİK Mİ İSTER? TUNCELİ'DE GÜÇSÜZ OLDUĞUNU MU GİZLER?

D. Yol'un birlik konusunda en sekter tavır takınan gruplardan biri olduğu bilinir. D. Yol, bırakalım çeşitli siyasi grupların birleşmesi yolunda mücadeleyi, Sosyalist gruplar arasındaki birlik konulu tartışmalara bile katılmaz. Hâtırlanırsa geçen yıl Y.V.P. ve TEP tarafından düzenlenen **«solun durumu ve Cephe»** forumuna bir yarar beklemediğini de belirterek katılmadı. D. Yol, söz konusu foruma gönderdiği mesajda Sosyalist birlik ve cephe meselesinin birlikte tartışılmasının Parti ve cephe meselesinin birbiriyle karıştırılması olarak görüyordu. Çünkü parti denince akla partileşme sürecinde (bitmez tükenmez geceler türküsünü andıran uzadıkça uzayan bir süreçtir bu) olan D. Yol gelmelidir. Öteki «Grup» ve «Parti» ler de kim oluyor ki? Türkiye Sosyalist Hareketi D. Yol'dan sorulur. «Parti» diye ikide bir zartzurt etmenin ne alemi var? D. Yol (lazımsa) elbet bir gün partileşecektir.

Lenin Usta'nın Iskra, Rusyan'ın teorik ve pratik en güçlü grubuyken Iskra grubunu neden parti yapmadığını D. Yol acaba hiç düşündü mü? Lenin Usta hareket Iskra'dan sorulur (D. Yol kendisini Iskraya benzettiğimizi sanacak ya önemi yok, megalomaninin azı çoğu pek farketmez) pozlarına girmediği gibi kendi dışındaki tüm gruplarla beraber (toplam 26 grup) kongre sentezi ile Partileşmeyi görev saymıştı. (Parti Tarihi, Nereden Başlamalı, Bir adım İleri İki Adım Geri, Ne Yapmalı v.b.nin okunması salık veririz, tüm sosyalistlerimize ve özellikle D. Yol'a) Ama D. Yol'un itirazı hazırdır: Türkiye'de Sovyetik tip ayaklanma öneremezsiniz.» Sanki Sovyetik ayaklanma için Sosyalistlerin birleşmesini öneriyoruz da..

Bulgariston K.P.'nin bir çok Sosyalist grubun birleşmesinden doğuşuna ne dersin D. Yol? Ne diyecek «Türkiye Bulgaristan değildir.» Üçüncü Enternasyonel bütün ülkelerdeki Sosyalist partilerin birleşmeleri konusunda karar almış. (bak. Dimitrov: Faşizme Karşı B. Cephe) Ne dersin D. Yol? Ne diyecek «3. Enternasyonal kapanalı onlarca yıl oldu». Peki Enternasyonal kapanmış diye Lenin'in kurduğu bu birliğin karar altına aldığı prensipler ölecek mi? Ses yok. Peki, 3. Enternasyonalin bu kararı üzerine Ho-Şi Minh Vietnam'da kendi partisini fesh etti, üç partiyi birleştirerek Vietnam İşçi Partisini oluşturdu. (Bak: Vietnam İşçi Partisi Tarihi), buna ne dersin D. Yol? Artık D. Yol buna ne cevap verir onu bilemiyeceğiz ama bir edebiyat kurmacasıyla buradan da kaçacağını tahmin etmek kehanet olmaz.

«Bu bağların içinde bizim, revizyonist çizgileri keskinleşmiş emekçi sınıflar için hiçbir varlığı olmayan ve birer aydınlar kulubü olmaktan başka birşey olmayan revizyonist «grup» ve «parti» lerle. Türkiye toplumuna kendilerini kabul ettirdiğini kanıtlamış Devrimci Hareketimizin birleşmesi diye bir «dava» mız yoktur ve de parti ve birlik sorununu böyle görmüyoruz.» (D. Yol s.: 11 28 Kasım 1977) Zaten sen kendi megolomaninden başka ne görüyorsun ki?

Yukarıdaki alıntıyı D. Yol, «iftira ediyorsunuz biz sekter değiliz» diyemesin diye buraya aktarmak zorunda kaldık. Ancak D. Yol'un bu sekterliği zaman zaman değişir. «Direniş Komiteleri», partileşme sürecinde değişik siyasetlerin de katılabileceği örgütlenme modeli olarak ileri sürülür. Elbette Direniş Komitelerinde egemenlik «kayıtsız şartsız» D. Yol'un olacaktır. Yani bir birleşme değil, değişik görüşteki kişilerin D. Yol'a ilhakları söz konusu edilmektedir. Gene de en azından, D. Yol'un kendi «Devrimci Hareketi» dışında D. Yola katılması gereken değişik siyasetlere mensup kişilerin varlığını kabul edebilmesi büyük bir aşama, örneği bulunmaz bir «alçak gönüllülük» belirtisi oluyor. Direniş Komiteleri meselesine D. Yol'a genel eleştirimizde gireceğimizden burada sözü fazla uzatmayacağız.

D. Yol, parti konusunda bu düşünceleri taşırken «cephe» meselesine gelince iş karışır. D. Yol, İstanbul'daki forumda parti ve cephe meselesinin birlikte tartışılmasını bu iki kavramın (aslında birbirinden bağımsız olmadıkları yolunda yuvarlak açıklamasını da koyarak) birbiriyle karıştırılması anlamına geldiğini iddia eder. (bak: Dev-Yol S.: 11)

Oysa karıştıran birisi varsa, o da Devrimci Yoldan başkası değildir. Hazret Parti meselesiyle cephe meselesinin ayrı ayrı tartışılmasını istiyor.

«Türkiye, geri dönülemez **İkinci Milli Kurtuluş** savaşına 15 yıldanberi girmiş bulunuyor. Finans Kapitalin **Biricik Saldırı Cephesi** önünde peynir, ekmek kadar şiddetle ihtiyaç duyulan iki şeyden birincisi: alabildiğince **Darlığına-Homojen** bir Çelik Çekirdek **(Proletarya Partisi)** kurmaktır; ikincisi: alabildiğine **Genişliğine-Heterojen** biricik **Devrimci Güçler Cehpesi** kurmaktır. Bir türlü kurulamıyorlar. Çünkü bu iki şey, boyuna birbirinden ayrı olabilmiş gibi konuluyor. İki şeyin zıt karakteri skolastik kafaları karıştırıyor. (Dr. Hikmet Kıvılcımlı AYBD T.M. Yay. 2 baskı, S.: 21-22)

D. Yolun birlikten ne anladığı 24 sayısındaki Tunceli'de Halkın Talebi: Halk Güçlerinin Birliği başlıklı yazıda bir kere daha somutlaşıyor. Yazının başlığı insanı şaşırtabiliyor. Demek D. Yolda artık birliğin zaruretine inanmaya başladı diyorsunuz. Ne gezer, yazının içeriği ortaya çıktıkça D. Yol'un niyetinin birlik isteyen halkın gözüne kül serpmek ve «büyük gurup» megalomanisini biraz saklıca yinelemekten başka şey olmadığı anlaşılıyor.

Tunceli'de halkın devrimcilerin birbirleriyle çatışmasını hoş karşılamadığı aktarıldıktan sonra,

«Kasım ayının ilk günlerinde bir halk toplantısı düzenledik. Bu toplantıda, bazı sol guruplar arası çatışmalara karşı olduğumuzu, bu çatışmaların halk güçlerini parçalayarak düşman kamplara böldüğünü, ideolojik mücadelenin hoş görülü bir tartışma biçiminde sürdürülmesi gerektiğini, halk arasında birlik ve dayanışma yaratmanın zorunlu olduğunu, halk ve Devrimci Harekete hiçbir yararı olmayan bu çatışma ortamına son vermek için, halkgüçlerini halk komitelerinde örgütleyerek, ilerici güçler arasında ortak bir platform yaratılmasının zorunlu olduğunu ve bu konudaki devrimci Hareketimizin görüşlerini halka anlattık» deniliyor. (D. Yol, S: 24, Sayfa: 12)

Kabaca bir gözlem sonucu, D. Yol'un birlikten yana olduğu, halkın talebi doğrultusunda devrimcilerin birliği doğrultusunda çabaladığı izlenimi beliriyor. Yani D. Yol «halkın istediğini yapan, devrimcilerin birliğinden yana» bir gurupmuş gibi görünmek istiyor. Böyle istiyor, çünkü Tunceli'de pek de «büyük gurup» değildir. Orada zayıf olduğundan «hareket benden sorulur» pozlarına girmiyor, giremiyor. Bezirgan taktiği uyguluyor yani. Sureti halktan gözüküp güç toplamaktır niyeti. Ama tüm bezirganlığa rağmen megolamanisini mızrağın çuvala sığmadığı gibi gizleyemiyor.

Tunceli'den D. Yol taraftarları mücadelelerinden şu sonuçları çıkarmışlar:

1) Halk komitesini hayata geçirme doğrultusunda sürdürdüğümüz bu mücadele, Devrimci Hareketimizin halkla olan bağlarını daha pekiştirdi. Oportünizmi açığa çıkararak iyice teşhir ve tecrit etti. Halk komiteleri düşüncesi halkın somut talebi olarak kitlelere benimsetildi» (D. Yol a.g. yazı) v.b.

D. Yol'un diğer guruplarla birlikte çalışmaya falan niyetli olmadığı, Bezirganca «birlikçi» gözüküp, tek başına bir halk komitesi oluşturma amacını güttüğü, «halk güçlerinin birliği»nden kastetdiğinin halkın (diğer devrimci kişi ve guruplar değil D. Yol'cuların peşinden giderek yapacakları «birlik olduğu yazının tümünden çıkan sonuç... Yeni V. P.nin «Dr. H. Kıvılcımlı Derleniş komitelerini diğer gurupların tabanını boşaltmak için (yani bazılarını kandırmak için) önermişti diyerek Dr. H. Kıvılcımlı'yı «bezirganlıkla» nitelendirdiğini hatırladık... Yeni V.P. Derleniş komitelerinden ne anlıyorsa D. Yol, açıkça Direniş veya halk komiteleri aracılığıyla o anlayışı dile getirmektedir. Yani D. Yol'un da istediği devrimci güçlerin birliği değil, D. Yol'un biraz daha kabarması, genişlemesidir.

Birlik konusunda konuşurken bile buram buram megolamani kokan D. Yol «demokratik platform»a yaklaşırken yine «demokratikleşir.» Yığın örgütleri + tekke örgütlerinden oluşan «Demokratik Platform»a çıkış yolu olarak Direniş komitelerini önerir. Yani D. Yol'un kendi partileşme sürecinde bir adım olarak gördüğü Direniş komitelerinde ayrı siyasi görüşlerin temsilcileri de yer alabilecekler. Büyük «lütuf» doğrusu... Ama D. Yol «platform'dan Direniş komitesi beklerse» çok bekler. Hele de platform - direniş komitesi - parti sürecini düşlüyorsa yanılacağı açıktır. Dağınıklık ortamında herbirinin başını ayrı bir siyaset tutmuş yığın veya tekke örgütlerinin D. Yol'un Direniş Komitelerini oluşturmalarını öneren D. Yol «platform» dağınıklığa uğradıkça sükut-u hayale uğrar. (Bak Dev-Genç başkanı ile röportaj, D. Yol, s.: 25) D. Yol'un «Platform»dan Direniş Komitesi beklemesi onun Direniş Komiteleri konusunda, dolayısıyle kendi tekkesinin partileşmesi konusunda bile ne kadar samimiyetsiz olduğunun göstergesidir. Bu samimiyetsizliğin kökü de Mahir bezirganlığına dayanır. «Öncü Savaşı»nı «Parti yokluğu» nedeniyle çıkmaz ayın son Çarşamba'sına atan D. Yol pratik gerçekliklerle Mahir'in tezleri arasındaki çelişkiyi, (kendilerinin «Öncü Savaşı», «Politikleştirilmiş Askeri Savaş» gibi sonu kısa süreli hüsranla bitecek «Sol» davranışlara girmemelerinin zaruret olduğunu) açık yüreklilikle açıklamaktan korkar ve yuvarlak sözlerle, Mahir Bezirganlığını sürdürür.

D. Yol'u (ve diğer tüm sosyalistlerimizi) biz uyaramıyorsak faşist katliamlar uyarsın. İş işten geçmeden işçi sınıfının asgari programı çevresinde birbirimize sarılmalı Faşizmin ve Emperyalizmin saldırılarını tek bir yürek, tek bir yumruk olarak karşılamalıyız. Dağınıklığın cezasını biz devrimcilerle birlikte halkımız da ödüyor. Kimsenin ezilen, sömürülen insanların kan deryası içindeki çilelerini uzatmaya hakkı yoktur.

BİRLİK ŞAMPİYONU TSİP

Birlik konusunda, hemde Sosyalist Birlik konusunda en çok konuşan gruplardan biri de (iki ayrı grupçuğa bölünmüş) TSİP'tir. TSİP Sosyalist Birlik zaruretini II. Kongresinde Kongre kararı olarak da çıkardı.

TSİP bu denli «Sosyalist Birlik» çi olmasına rağmen;

(Devamı Sayfa 15 de)

«Devrimci Yol»un (IV) Çıkmaz Yolu

DİĞER SÖMÜRGE - YARI SÖMÜRGE ÜLKELER

Küba devriminin M. Çayan tarafından nasıl yanlış değerlendirildiğini özetlemeye çalıştık. Bu yanlış anlayışın kökü, özünde R. Debray'a kadar uzanmaktadır. Mahir her ne kadar Kesintisiz 2-3'de Debray'ı eleştiriyorsa da, Kübada, diğer sömürge yarı sömürge ülkelerdeki devrimci hareketleri değerlendirirken de Debray'ınki gibi eleştirici olmayan, diyalektik maddeci metoddan uzak, tüm mücadelelerde orijinal ilişki - çelişkileri gözardı eden bir anlayışın etkisi altındadır. (Örneğin, Debrayda Mahirde Küba devriminde PSP'nin etkisini, işçi sınıfının durumunu «Hiç» sayarlar. Birçok konuda olduğu gibi burada da Mahir R. Debray'ın peşinden gitmektedir)

Geberme çağındaki emperyalizm debelendikçe, tüm dünyada proletaryanın, ezilen halkların mücadelesi her geçen gün daha da kararlı ve bilinçli bir şekilde yükseldikçe yeryüzü bir devrimci patlamalar arenası olmaktadır. Bu görünüş birçok aydını etkilemekte ve Marksizm - Leninizm'in araştırıcı, objektif, nesnel metodu, küçükburjuva subjektivizmi ile karıştırılmaktadır. Sonuçta Mahir Çayan örneğinde gördüğümüz gibi Lenin ustanın EMPERYALİZM, DEVRİMİN OBJEKTİF, SUBJEKTİF ŞARTLARI gibi dupduru bir anlatımla aktardığı kavramlar hiçe sayılabilmektedir.

Elbette ki eleştirimiz, yalnızca Küba veya Çin şartlarının Türkiye şartlarına benzemediğini konu yapmayacak. Kübada olsun, Çinde olsun, Vietnam, Angola, Mozambikte (v.b) olsun devrimci hareketin ancak bilimci Marksçı - Leninci prensipler ışığında doğru değerlendirilebileceğini anlatmak istiyoruz. Yüzeyden bir görüşle olayları kanuncul, şaşmaz gidişleri içinde değil eklektikçe biraraya getirip yeni «devrim teorileri» imal etmeye çalışan sözde Marksist «Zuhurat»ların tabansızlığını kanıtlamak görevimiz olacak.

Bilim, olayları bağlı bulunduğu olaylar zincirinden ve zamandan soyutlamaz. Diyalektik maddeci metod, olayları bütünlüğünden ve zamandan koparıp atmaz. Başka bir deyişle Marks, Engels, Lenin ustalar yalnızca kendi yaşadıkları çağlar veya yıllar içinde değil, toplum ve tabiat var oldukça devrimcidirler. «Lenin, Emperyalizmi 1916'da yazdı, 1940'larda artık o eser geçerli olamaz» veya «Leninin 1900 lerde yazdığı devrim şartları 1940'larda eskimiştir» anlamına gelen «Emperyalizm» tahrifatları, «Evrim Devrim içiçe» komedileri olsa olsa mezarında Lenin ustanın kemiklerini sızlatır. O «yeni» teorilerin ne mene şey olduklarını dünya pratiği bir bir gözler önüne serer.

Guinea Bissau da başarılı bir mücadele örneği veren PAİGC (Partido Africanado İndependencia da Guinea'e Cabo Verde) adlı örgüt şöyle bir tespit yapmış :

««Halktan çıkan silahlı militanların mevcudiyeti halinde parti, SİYASAL AŞAMADA SİLAHLI MÜCADELE AŞAMASINA geçme anını saptamıştır (Maj. Dev. Der.) - October in Guinea Cezayir FLN yayın organı, 7 Aralık 1967, Aktaran W. Pomeroy.

Açık işgal altında ve sömürge bir ülkede başarılı mücadelesini tüm dünyaya duyurmuş PAİGC, «silahlı mücadele»yi bir AŞAMA olarak, bir hazırlık, evrim dönemi çalışmasını izleyerek, halktan silahlı militanların çıkması halinde varılacak bir aşama olarak belirtiyor ve başarıya ulaşıyor. Ama, yarı sömürge, açık işgal altında olmayan Türkiyenin devrimcisi Mahir «silahlı mücadele»yi ««politikleştirilmiş askeri savaş» diyerek strateji haline sokuyor,», «silahlı mücadele»yi siyasi mücadelenin, belli bir aşamadaki varacağı biçim olarak değil, siyasi mücadeleyi belirleyen bir olay olarak koyuyor.

PAIGC, «halktan silahlı militanların çıktığını» tespit ettiği 1956 yılında silahlı mücadeleye başlama kararı alır. Ancak, silahlı mücadele, yeterli kitle hazırlıklarının tamamlanabildiği 1963 yılında başlar. Ve THKP-C gibi un ufak olmaz. Emperyalizme karşı bir sömürge direnişini destanlaştırır. Şimdi Gine'de pratikle kanıtlanmış doğrulanmış PAIGC'nın dedikleri mi doğru, Mahirin «Emperyalizmin 3. bunalım döneminde geri bıraktırılmış ülkeler» için (Her halde Gine Bissau'da bu kategoriye giriyor) önerdiği «Kesintisiz Devrim Teorisi» mi? PAİGC, «Emperyalizmin 3. bunalım döneminde olduğunu» veya «geribıraktırılmış ülke» olduğunu unutmuş olacak ki Evrimle Devrimi içiçe geçirmez, silahlı mücadeleyi siyasi mücadelenin belirleyicisi yapmaz. «Hata» ya düşer...

Portekiz'in açık işgalindeki sömürge Mozambikte Frelimo adlı kurtuluş cephesi 25 Haziran 1962'de kurulur. Ancak o da Evrimle Devrimin İçiçe Geçmesi olayından (açık işgal altında bir sömürge oluşu da ayrı bir nokta) zamanında haberdar olamadığından 1964 Eylülüne kadar bekler. Sonra silahlı eyleme başlar. (Mahir'in THKP-C yi kurması ve silahlı eyleme başlaması 2-3 ay içinde gerçekleşir.) Türkiyenin açık işgal altında olmayışı ve yarısömürge oluşu da Evrim dönemini uzatacak nedenler olarak gözönüne alınsın.

İşgal altında bir sömürge olan Güney Vietnamda (Vietnam devrimci hareketi D. Yol'un sık sık örnekler sunduğu, «politikleştirilmiş askeri savaş stratejisi» için destek almaya çalıştığı bir kaynaktır.) Vietnam İşçi Partisi (LAO DONG partisi)'nin birinci sekreteri LE DUAN şunları söylüyor :

«Devrim, ezilen ve sömürülen kitlelerin ayaklanması niteliğinde olduğundan, iki gücü siyasi ve askeri güçleri ve iki mücadele biçimini siyasal ve silahlı mücadeleyi gerektiren devrimci hareketi kavrayabilmek için devrimci kitlelerin görüş açısını benimsemek ve bununla bağlantılı olarak devrimci ortam OLGUNLAŞTIĞINDA devrimin hücum edici tutumunu gerçekleştirmek gerekir. (MAJ. Dev. - Der.)»

«Güney Vietnamda geniş kırsal kesimin şehirlere bağımlı olmayan tabii ekonomisi vardı ve halkı da tarıma bağlı apayrı bir köylü çoğunluğuydu. Dolayısıyla şehirlerdeki saldırganlar ve onların uşakları bu kırsal bölgeler üzerinde sıkı bir denetim sağlayamamaktaydılar. KOŞULLAR DEVRİM İÇİN YETERİ KADAR OLGUNLAŞTIĞI ZAMAN (Maj. Dev. Der.) kukla idarenin zayıfladığı ve bir krize düştüğü köylerin en zayıf noktaları teşkil etmesinin nedeni budur. Ve böylece süratle yerel ayaklanmalara girişme ve düşmanın iktidar mekanizmasını önemli ölçüde tahrip etme imkânı ortaya çıkar.» Le Duan, Forward Under the Glorious Banner of the October Revolution - Foreign Languages Publishıng Hause, Hanoi - 1967. (Aktaran W. Pomeroy : Marksizmde Gerilla Savaşı, S: 260,261)

Açık işgal altındaki sömürge Vietnamın başarılı devrimcisi Le Duan bile «devrim için şartların olgunlaşmasından» söz ediyor. Oysa, Mahire göre bu tür sözler revizyonizmin işaretidir. Le Duan «tam olgunlaşmamış bile olsa sürekli milli kriz» varlığından, «krizi devrimcilerin derinleştirmesi gerektiğinden (M. Çayan)» habersiz.. Le Duanınki de artık cehalet oluyor.

Bağımsızlığını yeni kazanan Angoladaki devrimci mücadelenin gelişimi de ayrı bir örnek. Angola halkının Amerikan emperyalizmi ve Angoladaki uşaklarına karşı yiğit mücadelesini örgütleyen ve yönelten MPLA (Angolanın Kurtuluşu İçin Halk Hareketi) 1956 yılında birçok partinin birleşmesiyle kuruldu. (Bak : Angola Dayanışma Komitesinin MPLA HALKTIR adlı eseri - Ürün Yayınları, 1976) Angola devrimci hareketinin derlenişiyle oluşan MPLA'nın Portekiz işgali altında bir sömürge olan Angolada «evrimle devrimin içiçe geçmesi» «Keşf»inden habersiz oluşu affedilir gibi değil doğrusu.. MPLA Angolada hayatın her alanında kitleler arasında geniş örgütlenmeler kurdu. Özel sağlık ve eğitim ekiplerine kadar çeşitli uzmanlık dallarını bile içine alan bu örgütlenmedir ki MPLA'yı yenilmez kıldı. Zaferden bir yıl önce MPLA yöneticilerinden Lopo do Nascimento bir seminerde yaptığı konuşmada şöyle diyordu :

«Mücadelemiz ilerledikçe ve daha ileri aşamalara geçtikçe, devrimci bilinçlerini bu mücadele içinde kazanan militanlar, sömürüye karşı halkın mücadelesinde temel silahın örgütlü olmak olduğunu anladılar. Yoldaşlar, gerçekte halk kitlelerini yenilmez bir güç haline getiren, doğru örgütlenme biçimidir ve bu örgütlenme içinde ideolojik birlik, maddi birlik içinde sağlamlaşmaktadır. Devrimci ilkelerin önderliğinde hareket eden bu örgütlü, bütünleşmiş güçle, emperyalist orduların başedemeyeceğini hepimiz bilmekteyiz. Eğer halkımız emperyalist saldırılara karşı direnecekse, GERÇEKTEN ÖRGÜTLÜ VE BÜTÜNLEŞMİŞ BİR GÜÇ OLUŞTURMALIDIR», MPLA HALKTIR, S : 37

MPLA'nın bu türden tespitleri, Mahir'in revizyonist anlayış diye geçiştirdiği halk örgütlenmesinin açık işgal altında ve sömürge bir ülkede dahi ne denli önemli olduğunu gözler önüne sermektedir.. Mahir «Silahlı mücadeleyi temel» kabul ederken MPLA, «temel silah örgütlü olmaktır» diyor.. Şimdi kime inanacağız, ülkemizde 1971 acı yenilgisi (Buna katliam demek daha doğru olur) ve Angolada sömürge bir halkın şanlı zaferi henüz belleklerden silinmemiştir..

Bizce artık bu konuda sözü uzatmanın gereği yok. Örnekleri çoğaltmak, «3. bunalım döneminde» ve «geri bıraktırılmış ülkelerde» devrimci hareketlerin izlediği değişik yol ve kullanılan değişik metodlarla Mahirin tezlerinin nasıl çeliştiğini tekrar tekrar gözler önüne sermek kolay. Ancak bu kadar bir açıklamayla bile, ayrı geri kalmış ülkelerdeki devrimci yol ve metodların bir tek ortak özelliğini, Mahirin «yeni» devrim teorisinin tabansızlığını somut pratiğin ışığında kör göze batırırca gösteren ortak özelliğini bilince çıkarmak mümkün. Gerisi laf ebeliği olur.

(Devamı Arkada)

ŞEHİR Mİ? KIR MI?

Çin devrim stratejisini açıklarken bu stratejik ayrıma da ışık tutmaya çalışmıştık. Ancak bu noktada biraz durarak Mahirin anlamadığı veya anlamak istemediği bir farklılığı göze batırmak yararlı olacak.

- Tekrarlayalım. Strateji :

«1 — Özgücün BAŞLICA VURUŞUNUN YÖNÜNÜ BELİRLENDİRMEK»,

2 — DOLAYISIYLA DA BİR AŞAMA SIRASINDA VURUCU GÜÇLERE YERLERİNİ ALDIRIŞI (disposition) DÜZENLEMEKTİR». Dr. H. Kıvılcımlı, Halk Savaşının Planları, Derleniş Yayınları, S : 128.

O halde bir ülkede stratejiyi çizerken neyi gözlemek gerekir? Devrimci ve Karşı-Devrimci güçlerin durumunu, ülke ekonomi - politikası içindeki yerlerini... Yani o ülkenin orijinal sınıf ilişki - çelişkilerini... Bir ülkede temel mücadele alanı kırlık bölge olmuşsa, bir diğerinde tersi olabilir. Kapitalizmin eşitsiz gelişim kanununun ve her ülkenin ayrı orijinalitesinin sonucudur bu...

Çinde strateji, «kırlardan şehirlerin fethi» şeklinde gelişti. Neden? Çünkü, Çinde başlıca karşı devrimci güçler EMPERYALİSTLER ve emperyalist ajanı KOMPRADOR BURJUVAZİ' ydi. KOMPRADOR BURJUVAZİ, genellikle ulaşım merkezlerinde yerleşmiş (özellikle limanlar) emperyalist aracısıdır. Dolayısıyla şehirlerde emperyalistler ve uşaklarının güçleri çok fazladır. Oysa, KOMPRADOR BURJUVAZİ, üretim dışı, ülkenin kırlık bölgelerine fazlaca sokulamayan bir aracı zümre olduğundan kırlık alanda KARŞI-DEVRİMCİ GÜÇLER zayıftır. (Aynı stratejik konumu biraz önce de Le Duan'dan yaptığımız alıntıyla Vietnamda da görmek mümkündür) Ayrıca MİLLİ BURJUVAZİ ülkeye egemen güç olamadığından sanayi ve dolayısıyla sanayi proletaryası cılızdır. Tüm bunların üstüne şehirler Japon işgali altındadır. Tüm bu etkenlerle şehirlerde devrimci güçler zayıf düşmektedirler. Dolayısıyla, ister istemez devrim, kırlardan şehirlere doğru bir rota izleyecektir. Komprador burjuvazi aracılığıyla sömürülen, gelişkin bir proletaryaya sahip olmayan her ülkede devrimci hareket üç aşağı beş yukarı bu yolu izlemek zorundadır. Bu ne yeni bir buluştur, ne de Marksizm - Leninizm'e bir «Katkı».. Lenin tarafından kurulmuş, Stalin tarafından askercil (Strateji - Taknik) formülleriyle adlandırılmış Leninist Devrim anlayışının bir geri ülke pratiğinde, zorunlu olarak büründüğü bir yeni biçimdir.

Şimdi 1. Milli Kurtuluş Savaşı öncesi Türkiyesinde olsaydık, Mahirin Çin ve diğer birçok Komprador burjuvazi aracılığıyla sömürülen, açık işgal altındaki ülkelerdeki Devrimci Stratejiye bakarak Türkiyeyede önerdiği «kırlardan şehirlerin fethi» veya «kırın temel mücadele alanı olması» stratejisine diyecek bir sözümüz olamazdı.

«Bunu, bizim kurtuluş savaşımızdaki örneğe vuralım. Kuvayımilliyecilik elbet, İstanbul, İzmir gibi büyük kentlerin devrimci güçlerinden **girişim** olarak esinlenmişti. Ama Anadoluda **başlamış**, Anadoluda başarıya ulaşmıştı. Emperyalizm ve Feodalizmin ve Kompradorluğun en güçlü olduğu İstanbul ve İzmir şehirleri içinde Kuvayımilliyeciliği odaklaştırmak, hareketi doğmadan boğdurmak olurdu» Dr. Hikmet Kıvılcımlı, Halk Savaşının Planları, Derleniş Yayınları, S : 202.

Ama bugün 1970'ler Türkiyesinde yaşıyoruz. 1. Kuvayımilliye zaferinden sonra Türkiyede komprador burjuvazi yerini yerli burjuvaziye, FİNANS - KAPİTAL'e bıraktı. FİNANS - KAPİTAL'se ülke üretimine hakim, ülke üretiminin içinde yani en az bizim kadar milli olan bir zümredir. KOMPRADOR BURJUVAZİ gibi liman şehirlerine sıkışmış bir aracı değildir. KOMPADOR BURJUVAZİ'nin yerini FİNANS - KAPİTAL'e bırakması, ülkenin emperyalist dış güçlere FİNANS - KAPİTAL aracılığıyla satılır olması basit bir kelime değişikliği değildir. Bu, karınca adımıyla da olsa sanayinin gelişmesi (buna bağlı olarak işçi sınıfının sosyal varlığının artması), KARŞI - DEVRİMCİ GÜÇLER'in kapitalist gelişmeye paralel olarak ülkenin her tarafında güçlü hale gelmesi, gelişen işçi sınıfıyla beraber DEVRİMCİ GÜÇLER'in şehirlerde güçlenmesi anlamına gelir.

Mahir Çayan'ın Türkiye sınıf ilişki çelişkilerine nasıl ters baktığı burada bir kere daha-- ortaya çıkıyor. Mahir, hem burjuvaziye «yukardan aşağı demokratik devrim» yaptırarak feodal alt yapıyı «söndürtür» yani kapitalizmi en ücra kırlık alana kadar sokar, hem Türkiyede Finans - Kapital varlığından sözeder, hem de tersine sınıf ilişkilerinin var olduğu ülkelerdeki «kırlardan şehirlerin fethi» stratejisine sarılır.. Burada biraz geriye dönelim «temel mücadele alanının kır olduğu» ve D. Yol'un (Türkiyede olduğunu unutarak) tezlerini kuvvetlendirmek için sık sık örnekler verdiği Vietnam'daki stratejinin hangi şartlarda oluştuğunu yaptığımız alıntıyı tekrarlayarak görelim. «Güney Vietnamda geniş kırsal kesimin şehirlere bağımlı olmayan tabi ekonomisi vardır (Oysa Mahir biraz ters de olsa kapitalist üretim ilişkilerinin egemen olduğunu kabul etmekte hatta «feodal alt yapı»nın sönmüş olduğunu söylemektedir. Yani Türkiye kırı Vietnam kırından çok farklıdır) ve halkı da tarıma bağlı apayrı bir köylü çoğunluğuydu. Dolayısıyla şehirlerdeki saldırganlar ve onların uşakları bu kırsal bölgeler üzerinde sıkı bir denetim sağlayamamaktaydılar. Koşullar devrim için yeteri kadar olgunlaştığı zaman kukla idarenin zayıfladığı ve bir krize düştüğü köylerin en zayıf noktaları teşkil etmesinin nedeni budur» (Le Duan...)

Aslında Mahir, Mihri Belli'nin yanından hiç ayrılmasa, KOMPRADOR BURJUVAZİNİN egemen olduğu ülkelerdeki devrim modeli olan MDD (Milli Demokratik Devrim)'yi savunmayı sürdürse tezi kendi içinde daha tutarlı hale gelirdi.. Hem Demokratik Halk Devrimi, Finans-Kapital, «Feodal Alt Yapının Sönmesi», «Yukardan Aşağı Demokratik Devrim» v.b. hem de «kırlardan şehirlerin fethi» yamalı bohçadan başka birşey olmuyor...

Bilindiği gibi Mahir Çayan Türkiye Solunda MDD'ci bir aydın olarak tanındı. Uzun süre Mihri Belliyle beraber MDD'cilik yaptı. Dr. Hikmet Kıvılcımlının MDD «Zortlama»sına «Devrim Zorlaması, Demokratik Zortlama» vuruşundan sonra aynı Mahir «Demokratik Halk Devrimi», «Finans-Kapital» demeye başladı. Bu konuda en küçük bir özeleştiri veya gerekçeye de rastlıyamıyoruz. Mahirdeki bu değişiklik, bilinçli, Türkiye sınıflar mevzilenmesinin kavranmasından doğan bir değişiklik değildir.. Yukarda aktardığımız gibi önerdiği strateji ile yaptığı sınıflar tahlili çelişik düşmektedir.

Bu konuda son sözü söylemeden önemli bir noktaya değinmek yararlı olacak. Türkiyede stratejik tartışmalar skolastik kalıplar içine hapsedilmeye çalışılmaktadır. Adeta ortaya bir ikilem dayatılmaktadır : Ya «kırlardan şehirlerin fethi», ya da «şehirlerden kırların fethi».. Birinden birini seçmek zorundasın.. «Ölümlerden ölüm beğen» demekten farklı değil bu aslında:.. DEVRİMCİ GÜÇLERLE KARŞI-DEVRİMCİ GÜÇLERİN durumları ve kuvvet dağılımları zaman içinde değişiklik gösterebilecek bir nitelik taşır. Bu nedenle de «strateji içinde taktik» diyebileceğimiz belirli bir anda ki vuruş yönünü stratejinin tamamı yerine geçirmek, stratejiyi Aristo mantığıyla boğmaktan başka şey değildir. Yani STRATEJİ bir kalıp değildir.. «Strateji içinde Taktik», «Taktik içinde taktik» parçalarından oluşan canlı bir bütündür.. «Kır» veya «Şehir»i temel alıp belli bir kalıp kurmak yerine, hem kırın hem de şehirin değişik aşamalardaki değişen nitelikleri ni gözönünde tutarak yani «şu çok beğenilen» «somut şartların somut tahlili» prensibinden hareket ederek «Şehir» ve «Kır»ı birbirinden koparmamak stratejiye gereken canlılığı sağlayacaktır.. Hele Türkiye gibi «altı kaval üstü şişhane» bir ülkede konu daha özel bir önem kazanmaktadır. Yani Türkiye gibi hem emperyalist yapıda (bazıları Türkiye burjuvazisine TEKELCİ derler. Ancak tekelciliğin FİNANS - KAPİTAL anlamına geldiğini, EMPERYALİST demek olduğunu unutmuş görünürler, sonra da Türkiyede burjuvazinin EMPERYALİST bir karakteri vardır dediğimizde olmayacak bir şey söylemişiz gibi hayretten donakalırlar) hem pre-kapitalist ilişkilerin sürdüğü bir ülkede DEVRİMCİ ve KARŞI-DEVRİMCİ GÜÇ'lerin kırlar ve şehirlerdeki birbirine üstünlüğü sömürge, feodalizmin hakim olduğu bir ülkedeki veya uzun serbest rekabetçi aşamadan geçerek emperyalizme varmış EMPERYALİST ANAVATAN'larda oolduğu gibi açık, sınırları belirgin olamaz..

BİZ KİME BENZERİZ ?

ÇARLIK RUSYASI - TÜRKİYE KARŞILAŞTIRMASI

Mahir Çayan K. D.'de topladığı yeni «devrim teorisi»ni eleştirenleri ve Leninizmin evrensel tezlerini Türkiye şartlarında da savunanları, Türkiyede «Sovyetik ayaklanma» önermekle suçlar. Ona göre Çarlık Rusyası ile Türkiye apayrı ülkelerdir. Ayrıca günümüzde, «geribıraktırılmış ülkeler»de «Sovyetik tip ayaklanma»nın geçerli olamayacağını öne sürer. Buradan hareketle, «Evrim - Devrim içiçe», «politikleştirilmiş askeri savaş» yollu Türkiye toprağından havada «teori»sine destek bulmaya çalışır.

Çin, Küba ve diğer birçok gerikalmış ülkedeki devrim şartlarını ve buna bağlı stratejik gidişleri kısaca özetleyerek Türkiyenin sözkonusu «geribıraktırılmış» ülkelerle bir karşılaştırmasını ve bu ülkelerde Leninist devrim prensiplerinin şaşmadan işlediğini içeren bir bölümde Çin devrim stratejisinin Türkiye için uygun olamayacağını, Mahir'in «3. Emperyalist buhran döneminde geribıraktırılmış ülkelerde» ki devrimci vuruş anı olarak bildiğinin yanlışlığını ortaya koyduk. Ve sonuçta Mahirin, «bu Sovyetik ayaklanma modelidir» diye reddetmeye çalıştığı Leninist devrim teorisinin (ayrı evrim ve devrim dönemleri, proletarya partisi çevresinde tüm devrimci sınıf ve tabakaların örgütlenme zarureti v.b.) teorik ve pratik inkârının desteksiz «Zuhurat» çabalarından başka şey olamayacağını gördük.

Mahirin Leninist devrim teorisine itirazları yalnızca devrim anlayışı açısından değil, buna bağlı olarak yayın politikası, örgütlenme, calışma tarzı v.b. birçok konuda sürer gider. Bu yeni «devrim teorisini» de Çarlık Rusyası şartlarının günümüzde gerikalmış ülkelerde var olamayacağı temeline dayandırmaya çalışır.

Şimdi burada kalkıp Çarlık Rusyasında (devrim öncesi) şartların aynen Türkiyede var olduğunu iddia etmeyeceğiz. Bu, komiklik olur.. Ancak, Mahirin devrimci anlayışının kaynağı olan ülkeleri inceledikten sonra biraz da Çarlık Rusyası üzerinde durup konunun daha anlaşılabilir olmasına çalışacağız.

Mahir, Çarlık Rusyasını değerlendirirken onu yalnızca bir tek yönüyle ele alır : «Devrim öncesi Çarlık Rusyası», dünyanın 6 sömürgeci ülkesinden birisidir. Bu doğru... Ancak tek başına kaldığında Çarlık Rusyası şartlarını tam değerlendirebilmek için yeterli olmayan, hem de bu tek yönlü görünüşüyle Mahirde olduğu gibi kişiyi yanlış anlamalara götürebilen bir tespittir.

Evet, Çarlık Rusyasının zamanında dünyanın 6 emperyalist ülkesinden birisi olduğu doğrudur. Ama aynı zamanda Rusyanın bir gerikalmış ülke olduğu da unutulmamalı.

«Ve üçüncüsü, çünkü Rusya gibi gerikalmış ülkelerde...» Lenin, Kültür ve Kültür İhtilali Üzerine, Arkadaş Kitabevi Yay. S. 87

«Aksi takdirde, birtek ülkenin (Rusyanın) geri kalmış halkının» Lenin, a.g.e. S: 153,

«Sade küçük devletler değil, mesela Rusya bile ekonomik bakımdan, her şeyiyle «zengin» burjuva ülkelerinin emperyalist Finans - Kapital iktidarına bağımlıdır.» Lenin, Doğuda Ulusal Kurtuluş Savaşları, S: 101.

İşte skolastik kafaları altüst edecek bir tablo : Bir ülke hem emperyalist, sömürgeci, hem de geri kalmış, «zengin» burjuva ülkelerinin emperyalist Finans-Kapitallerine (HERŞEYİYLE) bağımlı... Şimdi», Türkiyede Finans - Kapital olamaz, Türkiye gerikalmış bir ülkedir», Türkiyede burjuvazinin (burjuva içinde finans-kapital zümresinin emperyalist karakteri olamaz» diye tepinen beyciklerimizin kulakları çınlasın. Bir ülkenin hem gerikalmış, hem de emperyalist olabileceğini söyleyen Dr. H. Kıvılcımlı olsaydı beyciklerimiz burun kıvırıvereceklerdi. Ama ortada açıktan üzerinden atlayamayacakları Lenin gerçekliği var.

Mahir Çayan, Türkiyede Finans-Kapital varlığını (1946'dan sonra olsa bile) kabul eder. İşçi sınıfı genel nüfus içinde azınlıktadır. Halen prekapitalist üretim ilişkileri (ikinci planda da olsa) sürmektedir. İşçi nüfusu genel nüfusa oranla nicel olarak azınlıkta kalmasına rağmen modern devrimci niteliğini birçok olayda gözler önüne sermiştir. Demokratik Halk Devriminin öncü gücü olacağını, ikircilikli küçükburjuva aydınlarına 15-16 Haziranlarla, Kavel, Demirdöküm, Profilo v.b. direnişleriyle, 1 Mayıslarla (siyasi örgütlenme eksikliğine rağmen) bileğinin hakkına kabul ettirtmiştir. İşçi sınıfının bu konumu, komprador burjuvazinin hakim olduğu ülkelerde değişebilmekte, devrimde sınıflar mevzilenmesi, gerikalmış ülkelerdeki değişik sınıf orijinalitesi kavranamadığından karıştırılmakta, Mahir örneğinde olduğu gibi, tüm sömürge ve yarı sömürge ülkelerde işçi sınıfına lütfen «ideolojik öncülük» hakkı verilmektedir.

İşte Çarlık Rusyası örneği. Serbest rekabetçi kapitalizmin Rusyada bir İngiltere, bir Fransa v.b. örneklerindeki gibi uzun ömürlü, gelişkin olmadığı açık. Şöyle ki, devrim öncesi Rusyasında halen pre-kapitalist ilişkiler varlığını sürdürmektedir. Hatta kimi bölgelerde, ilkel komünal yaşayışın fazla yıpranmamış kalıntıları sürmektedir. Ve Narodnikler, buradan hareketle, Rusyada kapitalizmin olmadığını yapılacak işin sınırlı bölgelerde kalmış komünal köy yaşamını tüm Rusyada yaygınlaştırmak olduğunu ileri sürmektedirler. Narodniklerin yanılgısı açık. Ancak Rusyada pre-kapitalist ilişkilerin varlığı da diğer bir gerçeklik.. Zaten böyle olmasaydı Rusya proletaryasının devrim stratejisi «Demokratik Devrim» değil, «Sosyalist Devrim» olurdu...

Böyle bir sınıflar mevzilenmesi sonucu Rusyada işçi sınıfı öncülüğünde, işçi-köylü ittifakının temel gücüne dayanan Demokratik Devrim Stratejisi kaçınılmazca ortaya çıkmıştır. Bu görünüş ve benzer strateji Türkiye için de söz konusudur. Egemen üretim biçimi kapitalizm olmasına rağmen halen pre-kapitalist ilişkilerin önemli ölçüde varlığı nedeniyle ve ulusal sorunun çözümü için Demokratik Halk Devrimi zorunludur. Özellikle, 1. kuvayimilliyeden sonra (Komprador burjuvazinin yerini Finans-Kapitalin olmasından sonra) kapitalist üretim ve işçi sınıfının sosyal varlığı hızla büyümüştür. Ancak gelişen kapitalizm, «Serbest Rekabetçi Kapitalizm» olmadığından, emperyalist yani tekelci, yani Finans - Kapitalist çağdaki kapitalizm olduğundan pre-kapitalist yapıyla savaş değil uzlaşma içinde olmuştur. Çünkü bildiğimiz gibi kapitalizm «serbest rekabetçi çağda feodalizmin ve her türlü prekapitalist ilişkinin düşmanıdır, onları eze eze gelişir, güçlenir. Bu nedenle de «Serbest Rekabetçi Kapitalizm» için «Devrimci», «İlerici» diyoruz, onu ««kapitalizmin altın çağı» olarak anıyoruz. Türkiyeye 19. Yüzyılın 2. yarısında girmeye başlayan kapitalizm ise emperyalist çağına ulaşmış kapitalizmdir ve bu nedenle de Türkiye pre-kapitalizmiyle ittifak içinde olmuştur. Yabancı emperyalistle yerli yosma tefeci-bezirganlık Türkiye halklarının başına iki soygun ortağı olarak dikilmişlerdir... Yani Türkiyede kapitalizmin bu anormal gelişmesi sonucu pre-kapitalist ilişkiler varlığını sürdürmektedir. Türkiyenin bazı bölgelerinde ilkel komunal yaşayışın kalıntılarına rastlamak bile mümkündür. (Özellikle alevi ve kürtlerin yoğun olduğu bölgeler, göçebe yürükler v.b.)...

Şimdi soralım, Türkiyede Leninist devrim prensipleri neden geçerli olamaz? «3. Emperyalist Buhran Dönemi», «Geribıraktırılmış ülkeler» gerekçelerinin geçersizliklerini daha önce teker teker anlatmaya çalıştık. «Türkiye Çarlık Rusyası olmadığından Sovyetik ayaklanma geçerli olamaz», «Türkiyede devrim Vietnamda, Çinde, Kübadakilerine benzer yol izleyecektir» diyenlere Türkiyenin bir Çin, bir Küba olmadığını hatırlatarak cevap verdik. Ve gene de illa, bir yerlerle benzerlik aranıyorsa; bu objektif gerçeklikler ışığında Türkiyenin Çinden, Kübadan, Vietnamdan daha çok Çarlık Rusyasına benzediği hala görülemiyor mu? Ancak biz Türkiye devriminin Rus devriminin bir kopyesi olacağını iddia etmiyoruz. Türkiyeli bir devrimciyiz. Ayaklarımızı vere basalım. «Devrim, kopye veya ithal ediliveren» h mal değildir. «Her devrim milli bir yol izler». Başka ülkelerin tecrübelerini kopye etmek zolaylığı yerine kendi ülke orijinalitemizi derinliğine araştıralım. En azından, bu konuda yapılmış çalışmalara küçükburjuva susuşuyla değil, devrimci eleştiricilikle eğilelim. «Halkın Dostları Kimlerdir» «Rusyada Kapitalizmin Gelişimi» «Emperyalizm« yolundan geçilmeden «Ne Yapmalı», «Bir adım İleri, İki Adım Geri», «İki Taktik»'e varılamayacağı gibi, «Osmanlı Tarihinin Maddesi», «Türkiyede Kapitalizmin Gelişimi», «Emperyalizm, Geberen Kapitalizm», «Teorik-Pratik devrim orijinalitemiz» bilinmeden Türkiye Devriminin kendine has incelikleri kavranamaz. Bir paragraf ondan, bir paragraf bundan aktarmakla, falan vey filan ülkenin şanlı, parlak devrimine tapınmakla Türkiyeli devrimci olunamaz.

DÜZELTME

Teknik bir hata sonucu **«DEVRİMCİ YOL» UN ÇIKMAZ YOLU** yazımızın 14'üncü sayımızda yayınlanan II'nci bölümünün son kısmı yayınlanamamıştır. Bu eksiklik hem ikinci bölümün bütünlüğünü hem de sonraki bölümlerle bağlantının kurulmasını aksattığı için yayınlanamıyan bu kısmı yayınlar, özür dileriz.

NİYE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ ?

Zaten Mahirin ifade ettiği gibi, «altyapıda emeğin feodal sömürüsünün sönmüş olduğunu», yani (yukardan aşağı demokratik dverim» diyerek Mahir bunu anlatmak istiyor) pre-kapitalist üretim ilişkilerinin yok olduğunu varsayayarsak **«Demokratik Halk Devrimi»** diye bir stratejiyi nasıl savunabiliriz ? O zaman stratejimiz (TİP v.b. oportünist eğilimlerin ileri sürdüğü gibi), «Sosyalist Devrim» olurdu. Mahir hem Finans-Kapitale «yukarıdan aşağı demokratik devrim» yaptırıyor, hem de «Demokratik Halk Devrimi»ni savunuyor. Ama, «Mahir, üstyapıda feodal kurumlar etkinliklerini korumaktadır der, bu nedenle Demokratik Halk Devrimini savunması doğru olur» diye itiraz edecek arkadaşlar çıkabilir. Onlara, Demokratik Halk Devriminin yalnızca bir politik üstyapı değişikliği olmadığını, özünde toprak deevrimi olduğunu hatırlatmak isteriz.

Mahirin «yukardan aşağı demokratik devrimle altyapıda emeğin reodal sömürüsünü» söndürmesi, Demokratik Halk Devrimiyle çelişen bir tahlildir. Ya da Mahir, tüm eklektik görüşlerine rağmen burada, Türkiye gerçeği karşısında bir an duralamakta, Demokratik Halk Devrimi demek zorunda kalmaktadır. Bizzat kendisi de, «nömüzdeki devrim aşaması Sosyalist Devrimdir» diyen TİP oportünizmine karşı, önce Milli Demokratik Devrim'ci (MDD' cı) saflarda, **Devrim Zorlaması Demokratik Zortlama** (Dr. H. Kıvılcımlı) vuruşuyla MDD iflas edince de Demokratik Halk Devrimini savunan saflarda uzun süre mücadele etmiş bir aydındır. »Ne yardan geçerim, ne de serden» hesabı, farklı tahlillerine rağmen, sonuçta Demokratik Halk Devrimini savunmayı sürdürmüştür.

Yerli-Yabancı parababalarının planı

(Baştarafı Sayfa 2 de)

latya'da da tezgahlanacaktı. Yani CHP eninde sonunda sıkıyönetime karar vermek zorunda kalacaktı. Sermayenin diğer provakasyonlarına geçebilmesi için önce bunu başarmış olması gerekiyordu. Şimdi burada şöyle bir soru akla gelebilir:

BURJUVAZİ SIKIYÖNETİMİ NEDEN İSTER?

Şu iki nedenden:

1) Özellikle ordu içinde yuvalanmış olan MİT'in (dolayısıyla CİA'nın) yani kontrgerillanın etkinliği daha da artmış olacaktır.

2) Ordu gençliği ile devrimci güçler karşı karşıya getirilmiş, bu iki gücün kapışması için zemin hazırlanmış olacaktır.

Burjuvazi şimdilik provakasyon zincirinin birinci halkasını başarmış bulunuyor, sıra geliyor zincirin ikinci halkasına: Yani söz konusu iki gücü birbirine saldırtmaya. Bu nasıl sağlanacaktır? Şöyle, önce sıkıyönetim bölgelerindeki faşist cinayet çeteleri tam siper edecekler ve cinayet işlemeyi bir süre azaltacaklardır. En azından cinayeti işleyenler daha dikkatli davranıp masum görünmeye çalışacaklardır.

Böyle yapmakla, daha önceki canavarlıklarını unutturmaya ve «anarşi» nin kaynağı zaten biz değildik, komünistlerdi; siz «anarşi» nin kökünü kazımak istiyorsanız Komünistlerin kökünü kazıyın demek isteyeceklerdir.

Sonra ise devreye Kontrgerilla girecektir. Sonrasını biliyoruz. Kontgrerilla ustası David Galula'dan öğrendiği provokasyon yönetmlerini uygulamaya koyulacaktır. (bak. Dev. Der'in Kongrgerilla üzerine olan yazısına) Yani bombalar patlatılacak, sabotajlar yapılacak, hatta cinayetler işlenecektir. Ve bu eylemleri yapan Kontrgerilla ajanları bu provakasyonların sorumluluğunu devrimcilerin üzerine yıkabilmek için kendilerine devrimci süsü vereceklerdir. Böylece Devrimciler sanki bir ayaklanma (isyan) halindeymiş gibi gösterilecek, ordu gençliğinden de bu isyanı bastırması, Devrimcileri ezmesi istenecektir. Tabii bu arada «bölücülük» ya da «Kürtçülük» edebiyatı da bol bol işlenerek «vatan bölünüyor» «doğuda Kürtler ayaklanıyor» «son «bağımsız Türk Devleti de parçalanmak isteniyor» çığlıkları atılacaktır. Bu silahlarla ordu gençliği Faşizme çekilmeye çalışılacaktır. Eğer bunu başarırlarsa CHP Hükümeti düşürülecek ve 12 Mart'ta olduğu gibi «tarafsız»(!) bir Başbakan aranacaktır. Ancak daha zayıf bir ihtimal olmakla birlikte sermayenin ordu içinde bir hesaplaşmaya giderek, bir Pinochet veya Videla çıkarması da söz konusu olabilir. (bir Ziya-Ül Hak'ın ise çıkma şansı yoktur.)

Emperyalizmin biz Devrimcilere ve tüm halkımıza kurduğu tuzak işte budur.

Peki bu durum karşısında biz devrimcilere düşen acil görev nedir? Bunları şöyle maddeleyebiliriz:

1 — MHP güdümlü Faşist cinayet çetelerinin saldırılarına karşı en aktif ve etkin bir şekilde nefis savunmasını sürdürerek bu saldırıları püskürtmek, Faşist güçlerin işgali altında bulunan okul ve mahallelerdeki Faşist işgalleri kırarak bu güçlerin halkı sindirme ve pasifize etme yöntemlerini boşa çıkarmaktır.

2 — Askerlerle aramızda doğabilecek çelişkilerden, özellikle de silahlı çatışmalara girmekten kesinlikle sakınarak orduyu üzerimize çekmemek. Çünkü Emperyalizmin bütün planı bu nokta üzerine kurulmuştur. Onun için biz de bu konuda oldukça hassas davranmalıyız ve Emperyalistlerin oyunlarını bozmalıyız.

Tabii burada şunu da üzerine basarak belirtelim ki: Bu ortamda bazı arkadaşların «Öncü Savaşı», «silahlı propaganda» gibi anti - Marksist uçkun sol davranışlara kalkışması Lenin Usta'nın deyimiyle «yalnız sersemlik değil cinayettir de.» üstelik, Lenin Usta şöyle diyor:

«Yalnız başına öncüyle zafer olanaksızdır. Bütün sınıf, bütün yığınlar öncüyü doğrudan doğruya destekleme durumuna gelmedikçe, ya da öncüye karşı hayırhah bir tarafsızlık tutumunu benimseyerek karşı tarafı desteklemeleri olasılığı kesin olarak ortadan kalkmadıkça, öncüyü kesin savaşa sürmek sadece bir ahmaklık olmakla kalmaz, bir cinayet olur.» (Sol Komünizm. s: 105)

Lenin Usta: Tek başına öncüyle, yani partiyle zafer olanaksızdır diyor. Demek önce ortada bir öncü yani Proletarya Partisi olacak. Ancak bunun olması bile tek başına yeterli olmuyor. Yığınların da Devrime katılımı ve desteği gerekiyor başarı için.

Bizde ise durum yürekler acısı daha ortada bir parti yok. Böyle bir durumda «Öncü Savaşı» yapıyorum sanarak heyecanlı üç-beş genci savaşa sürmek Marksizm - Leninizm üzerine zerrece bilgisi olanların yapacağı davranış olamaz.

3 — İçinde bulunduğumuz evrim konağının temel çalışma biçimi olan «Ajitasyon - Propoganda - Örgütlenme» üçlü görevini yürütmeli işçi sınıfı ve halk kitleleri içindeki etkinliğimizi giderek artırmalıyız. Halk denizinin içine boyluboyunca dalarak hem kendimizi küçükburjuva hastalıklardan arındırmalı hem de halkımızı örgütleyip Sosyalizme kazanmalıyız.

4 — MHP'li faşist güçler sıkıyönetimi özellikle doğu illerimiz olmak üzere tüm ülkeye yaymak isteyeceklerdir. Bunun için de şimdilik sıkıyönetim dışı kalan bölgelerde düzenleyecekleri provokasyonlarla «anarşi» kazanını kaynatmaya kalkışacaklar, yeni katliamlara girişmeye yelteneceklerdir. Böyle saldırılara karşı tedbirli, hazırlıklı bulunmalı, saldırı halinde faşist güçleri püskürtmeli onlara layık oldukları cevabı vermeliyiz.

Ancak bütün bu görevlerin üstesinden gelebilmek, faşistleşme sürecini durdurarak, Dimitrov'un deyimiyle «Faşizmi kafasını çıkardığı her yerde ezmek» gerçek anlamda bir partinin, Marksist - Leninist ideolojiyle silahlanmış işçi sınıfı ve yığınlarla güçlü bağlar kurmuş bir işçi sınıfı partisinin harekete önderlik etmesiyle mümkündür.

Fakat, biliyoruz ki bu gün böyle bir parti yoktur. Hareket ilkellik aşamasından çıkamamıştır. Zaten faşizmin giderek azgınlaşması da bizlerin bu zaafından dolayıdır.

Öyleyse Proletarya devrimcilerinin temel görevi; günün bu can alıcı siyasi sorununu ele almak, zinciri sürükleyici ana halkayı yakalamak ve faşizme karşı savaşında devrimin de özgücü olan işçi sınıfımızı bu en büyük, en vurucu silahına kavuşturmak olmalıdır. Unutmayalım ki en devrimci sınıf olan proletarya «partili ise heptir, partisiz ise hiçtir.»

Demek temel görev çok derdin tek ilacı olan Proletarya Partisi'nin Reorganizasyonudur.

Buda Marksist grupların belirli prensipler doğrultusunda birleşmesinden doğacaktır. Gün birleşmenin ve devrimcilerin en büyük silahını Proletarya Partisi'ni hayata geçirmenin günüdür. Unutmayalım ki:

FAŞİZME KARŞI YA BİRLEŞMEK YA ÖLÜM!

«İKİ SÜPER»

(Baştarafı Sayfa 5 de)

Şair Baba; çocuk gibi olmuştu bu son günlerde. Gülmesiyle ağlaması karışmıştı birbirine. Çırağının bu sözü, göz yaşını taşırdı. Ağlayarak kucakladı O'nu. Bir sır söyler gibi, fısıltıya konuşuyordu:

«Ağlıyor diye beni kınama sakın... Cefa çektim diye ağlamıyorum... Sen ve senin gibiler yetişti diye kıvanıyorum da ondan. Artık ölsem de gam yemem...» (A.g.e. s: 327-331)

Evet böylece 1938 Harp Okulu ve Donanma davasının hikâyesini Nazım'ın (Balaban'ın kaleminden) ağzından dinlemiş olduk. Hala bu konuda ikircik, taşıyanlar, Balaban'ın (İbrahim Ali'nin) «Usta»sına ve de «Şair Baba»sına iftira edebileceğini düşünenler varsa onlara başka kanıtlar da gösterebiliriz. Varsa, böyleleri; aynı olayın kurbanlarından olan ve Nazım'la mapuslarda yatan A. Kadir'in **«1938 Harp Okulu Olayı ve Nazım Hikmet»** adlı kitabıyla Kemal Sülker'in aynı davayı belgeleriye ortaya koyan **«Nazım Hikmet Dosyası»** adlı kitaplarına baş vurabilirler. Eğer başvururlarsa, olayın aynen yukarıda anlatıldığı gibi olduğunu göreceklerdir. Biz tekrara düşmemek için bu kitaplardan da aktarmalar yapmayı gerekli bulmadık.

Açıkca gördüğümüz gibi olayın vebalini Kıvılcımlı'nın üstüne yıkmaya çalışan Laz İsmail Hitler taktikleriyle adam karalayarak siyaset yapmak isteyen adi bir yalançıdan, bir şark kurnazından (Bezirgânından) başka bir şey değildir.

Yalnız, burada yeri gelmişken, Nazım'ın siyasi kişiliği hakkında hayli bilgi veren, bu davayla ilgili bir mektubunu da vermeden geçmeyelim:

«Cumhur Reisi Atatürk'ün Yüksek Katına,

Türk Ordusunu «İsyana teşvik» ettiğim iddiasıyle onbeş yıl ağır hapis cezası giydim. Şimdi de Türk Donanmasını «İsyana teşvik etmekle» töhmetlendiliyorum.

Türk inkılabına ve senin adına and içerim ki suçsuzum.

Askeri isyana teşvik etmedim.

Kör değilim ve senin yaptığın her ileri dev hamlesini anlayabilen bir kafam, yurdumu seven bir yüreğim var.

Askeri isyana teşvik etmedim.

Yurdumun ve inkılapçı senin karşında anlım açıktır.

Yüksek askeri makamlar, devlet ve adalet, küçük, bürokrat, gizli rejim düşmanlarınca aldatılıyorlar.

Askeri isyana teşvik etmedim.

Deli, serseri, mürteci, satılmış, inkılap ve yurt haini değilim ki, bunu bir an olsun düşünebileyim.

Askeri isyana teşvik etmedim.

Senin eserine ve sana, aziz olan Türk dilinin inanmış bir şairiyim. Sırtıma yüklenen ve yükletilecek hapis yıllarını taşıyabilecek kadar sabırlı olabilirdim. Büyük işlerinin arasında seni bir Türk şairinin felaketi ile alakalandırmak istemezdim.

Bağışla beni. Seni bir an kendimle meşgul ettimse, alnıma vurulmak istenen bu «inkilap askerini isyana teşvik» damgasının ancak senin ellerinle silinebileceğine inandığımdandır.

Baş vurabileceğim en inkılapçı baş sensin. Kemalizmden ve senden adalet istiyorum. Türk inkilabına ve senin başına and içerim ki, suçsuzum.

Nazım Hikmet Ran»

(Yayınlayan, Kemal Sülker. Nazım Hikmet Dosyası. S: 81) **(Devam Edecek**

Birlik Tartışmaları

(Baştarafı Sayfa 10 da)

1) Birlik konusunda tek bir somut biçim veya yol önerisi yoktur, yani SAMİMİ DEĞİLDİR ihanet tekkesi sahte TKP'ye ilhak konusunda «samimiyeti» daha fazladır.

2) TSİP birlik konusunda SEKTER dir. hem «birlik»ten yana olmak hem de sekter olmak pek yakışmıyor olsa gerek. TSİP'nin sekterliği «Sosyalist Birlik» deyince «İlerleme-TİP-TSİP Özgürlük Yolu arasında Birlik»i kasdetmesidir. Oysa tespit «dağınıklık» ise bu konuda şöyle veya böyle sınırlar koymak kendini Proletarya Partisi saymaktan farklı birşey değildir. Lenin Usta'nın Ekonomistlerin çoğunlukta olduğu Kongre Tertip Komitesinin örgütlediği RSDİP II. Kongresi (1903 - Re-organizasyon Kongresi)ne hem tüm Rusya'daki gruplarla birlikte bir ön şart dayatmadan katılması (yalnız katılma değil Kongrenin toplanabilmesi için en çok çabayı Lenin Usta'nın göstermesi) TSİP'li «Sosyalist Birlik» bezirganlarına örnek olsun. Ancak öyle birleşme Kongreleri ve Proletaryanın ezilen yığınların gözü önünde Oportünist'lerle ortak verilen kavga sayesinde Proleterya Partisi'nin reorganizasyonu ve yığınları kavraması, oportunizmin teşhir ve tecriti mümkün olmuştur. Ama elbette ki Lenin Usta Proletarya Partisi konusunda «TSİP» kadar «yetkili bir otorite» olamaz..

Birlik Çağrıları Dağınıklık ortamımız konusunda çeşitli gruplara yöneltiğimiz eleştirileri burada kesiyoruz. Eleştiremediğimiz diğer grupları yok saydığımız akla gelmesin. Ama kimi grubun (Ör : burjuva sosyalisti TİP'in) birlik diye problemi hiç yoktur veya kimi grubun birlik konusunda düşündükleri eleştirdiğimiz gruplarınkiyle üç aşağı beş yukarı denk düşmektedir. Bu nedenle sözü uzatmıyacağız.

Ya «Devrimci Derleniş ne diyor birlik konusunda» denecek. Devrimci Derleniş'in önüne koyduğu acil görev Devrimcilerin Marksist bir program çerçevesinde, birtek parti çatısı altında birleşmelerini sağlamaktır. Bunun için ilk adım olarak tüm Sosyalist grupların birlik zaruretini bilinçlerine çıkarabilmeleri, birlik için yol ve biçim önerilerini tartışabilmeleri için uğraşıyoruz. Sonraki aşamada çevresinde birleşilecek Marksist Parti programının tartışılması gelecektir. Program tartışmalarına birlik zaruretini bilince çıkarmış Sosyalist grupların katılacakları Kongre karar organı olacaktır. Program-Tüzük konusunda bizim önerimiz Vatan Partisi Programı ve tüzüğüdür O programın ve tüzüğün Kongre tarafından Proletarya Partisine program ve tüzük olarak kabul edilmesi uğruna savaşacağız. Y.V.P. megolamanları gibi bir grubun Vatan Partisi tüzük ve programını kendine kılıf yapması çıkar yol değildir. Dağınıklık illetine bir dert de Dr. bezirganlığı yapan Y.V.P. eklemiştir. Dr. H. Kıvılcımlı'ya, VP tüzük ve programına karşı namussuzluktan öte bir katkısı olmamıştır.

Derleniş mücadelemiz VP tüzük ve programını kabul eden bir Re-organizasyon kongresiyle taçlanacaktır. Buna inancımız tamdır. III. Enternasyonalin tüm partileri birleştirme kararı, Lenin Usta'nın RSDİP'ni re-organize edişi, BKP, Vietnam İşçi Partisinin kuruluşu ve başarılı olmuş tüm Proletarya Partilerinin izlediği yol rehberimiz, bu yolu aydınlatan Dr. H. Kıvılcımlı önderimizdir.

«Re-organizasyondan ne anlatmak istediğimiz başka bir yazıda özetlenmeye çalışılacak. Burada kabaca tanımlamasını yapmaya çalıştık..

Günün şartlarında ne yapılacak peki?

Henüz sosyalist ortam Program tartışmasına boyluboyunca girememiş; «Birlik» çığırtkanlığı halkın ve militanların gözüne kül serpme amacıyla yapılıyor. Kongre henüz uzak bir aşama. Şimdi ne yapılacak? Şimdi yapılacak iş AYBD'in döğüştürülmesi, birlik bezirganlarının bu somut öneri karşısındaki kaçak tavırlarının teşhir edilmesidir.

AYBD somuttur diyoruz. Orada Birlik için bir yol bir de biçim önerilir. Kısaca yol :

1) Hareketin işçileştirilip köylüleştirilmesi
2) Teorik savaş
3) Zart-zurta paydostur

Biçim ise Derleniş Komiteleridir. Birlikten yana her sosyalist bulunduğu fabrikada, köyde, okulda bir Derleniş Komitesi örgütlemeye çalışmalıdır. Tabanda tüm militanlar Derleniş komitelerini ve onun çevresinde Halk Uyanış güçlerini örgütlemeye çalışırken, gurup merkezleri arasında da bir Merkezi Devrimci Derleniş Komitesi oluşturulmalıdır.

Devrimci Derleniş Komitesi'nin fonksiyonları ne olacaktır?

1) Faşizme ve Emperyalizme karşı ortak döğüş sağlanacaktır. Bu ortaklık ikna prensibi gereği alınan kararlarla gerçekleşecek, çok sözü edilen «İlkelerde savaş-Devrimci kardeşlik» hayata geçecektir.

2) Derleniş Komitesi guruplar arasındaki teorik savaşın düzenli, disiplinli, halkın gözü önünde olmasını sağlayacaktır..

3) Çeşitli Derleniş Komite'lerinin ortak çabasıyla il ve bölge çapında Derleniş Komite'leri örgütlenecek giderek, merkezi Devrimci Derleniş Komitesinin (kurulamamışsa) kurulması sağlanacaktır.

4) Merkezi Devrimci Derleniş Komitesi, Devrimci Derleniş Komiteleri arasında organizasyonu sağlayacak ve tüm gurupların güçleri oranında katılacakları ülke çapında bir kongre toplanacak, bu kongreden Proletarya Partisi doğacaktır... Kongreye gelirken herkes kendi gurup varlığını yok edecek, artık ülke çapında tek otorite Kongreden doğacak organlar olacaktır.

«Birlik» isteyenlerin cevaplarını bekliyoruz.

Kurtuluş ve D.Yol

(Baştarafı Sayfa 16'da)

2) Devrimci mücadelede anarşizmi körükler hatta bizzat yaratır,

3) Bu iki olumsuzluğun sonucu ya grupçu kariyerizmdir, ya beyinsiz işgüzarlıktır.

İşte Kurtuluşun mitingini incelediğimiz zaman bu üç başlı olumsuzluğu içermektedir.

1) Kurtuluş bu mitingi hiç kimseye haber vermeden «tek başına» organize etmiştir. Sonra **«ben miting koyuyorum herkes buyursun»** demiştir.

Bu işi «tek başına» organize eetmesi birinci hatasıdır. Siyasi anlamda kendisi ile aynı konum ve durumda olan siyasetleri «ben organize ettim siz yürüyün» demek suretiyle kuyrukçuluğa davet etmesi ise - birinci hatasını da gölgede bırakan - ikinci hatasıdır. Bu hataların doğuştan inmeli bir biçimde, konulan miting amacından uzak kalmıştır. Faşizmi teşhir edememiştir. Ortak organizasyoon ile Türkiyenin her tarafında konulabilecek miting 5-6 şehre indirgenmiştir. Bu birinci olumsuzluktur.

2) Faşizme karşı mücadele faşizme karşı güçlerin merkezi hareketlerini gerektirir. Bugün bu merkezi yapı yaratılması için herkes üstüne düşen görevi yerine getirmelidir. Ortalığı boş sanarak yangın yerine körükle gidilmemelidir. Kurtuluş bu mitingiyle dağınıklık yangınına grupçuluk körüğüyle gitmiştir. Bütün grupları ortak organizasyona, dolayısıyüla ortak harekete zorlayacağı yerde hiç bir gruba haber vermeden «tek başına» artistliğiyle herkesin «tek başına hareketine» meşruluk kazandırmıştır. Bu durumun sonucu Marksist hareket açısından hareketi, anarşizme götürmektir.

3) Bu iki olumsuzluğu özetlersek Kurtuluşun mitingi günümüzde faşizme karşı yapılması gereken :

a) Bütün güçleri faşizme karşı birleştirici olmadığından güçsüz kalmıştır.

b) Tek başına hareketle grupçuluğu ebedileştirme eğilimi olmuştur.

Ve bu olumsuzluğundan dolayıdır ki gerçekten faşizme karşı olmayıp devrimci harekete karşı Kurtuluşun gücünü ispatlama mitingi olmuştur. Bu otorite megolamanisi denilen bir çeşit manyaklık hastalığıdır.

Veyahut da Kurtuluşun protestosu güç ispatlamak için değildir, Kurtuluş bu protestosunda samimidir. O zaman da sırf Kurtuluşun subjektif hataları yüzünden işlevini yerine getirememiştir. Buna da beyinsiz işgüzarlık devrimciliği denir. Bu iki şıktan hangisinin daha doğru tesbit olduğunu Kurtuluşa bırakıyoruz.

DEVRİMCİ YOL

Gelelim Devrimci Yolun mitingine. Durum ve durumumuz belli. Devrimci güçlerin birleştirilmesi gerekiyor. Böyle bir ortamda üstelik de Kurtuluşun koyduğu mitingten sonra, aynı metodla yani tek başına aktörlüğüyle faşizmi protesto mitingi koymak ne demektir ?

Önce soralım : Devrimci-Yol Kurtuluşun mitingine niçin katılmamıştır ?

İki cevap vermek durumundadır!

1) «Bu miting gruçudur. Amacı faşizmi protesto etmekten çok. Kurkuluşun reklamını yapmak ve **gücünü ispatlamaktır. Benim böyle bir mitinge katılmam Marksizm adına bir** yanlışı **desteklemek olduğu kadar konuş biçimi** yönünden de **katılanın kuyrukçuluğunu ifade** etmektedir. Bu **sebepten dolayı katılmadım.»** Bu işin doğru ve **devrimci cevabı budur.**

2) **İkinci cevaba gelince tek cümlelik** oportünist **cevap ki** bizce D. Yol sorduğumuz soruya bu **cevabı vermiştir.**

Cevap **şudur : «Bu mitingi K.S.D.** koyduğu için **ben katılmadım.»**

D. Yol pratiğiyle bu cevabı vermiştir. Çünkü birinci cevap Kurtuluşun anti-tezini öneren cevaptır. Halbuki D. Yol bu konuda nitel olarak Kurtuluşla aynı işi yapmıştır. Kurtuluş tek başına örgütlemiştir bu işi. D. Yol'da aynı şeyi yapmıştır. Kurtuluş herkesi kuyrukçuluğa davet etmiştir. D. Yol'da aynı şeyi yapmıştır. Sonuçları açısından da, Kurtuluşun mitinginin gösterdiği 3 başlı olumsuzluğu göstermiştir.

Sonuca gelirsek Kurtuluş sol harekete karşı kendi gücünü ispatlama mitingi yapmıştır, «ispatlamıştır». D. Yol da Kurtuluşa karşı gücünü ıspatlama mitingi yapmıştır. «ispatlamıştır.»

Sonuçta Kurtuluş için koyduğumuz **iki** şık, yani otorite megolomanisi denilen kariyerizm hastalığı (ki belirtelim K. Burjuva hastalığıdır) D. Yol için de geçerlidir. Veyahut da uyarılmasına rağmen sırf subjektif hatalar yapmak; yani Beyinsiz işgüzarlık devrimciliğidir, D. Yol'un yaptığı. Sayın D. Yol bu işin mimarı olduğunuz için, tıpkı Kurtuluş gibi, iki sonuçtan kendinize hangisinin uygun düştüğünü tercih hakkına sahipsiniz.

Gelelim «mitinglerden» çıkarılacak derslere ve önerilerimize :

Her iki miting de netce göstermiştir ki, günümüzde faşizme karşı verilecek mücadelede, tek tek grupların verdiği savaşlar havadır. Devrimci harekete kazancından çok zarar getirmektedir. Ve giderek de zararı büyüyecektir. Halkımızı yılgınlığa ve umutsuzluğa düşürecektir. O halde yapılması gereken iş nedir? Her iki gruptan arkadaşlara öneriyoruz. Turist devrimciliği bırakarak Türkiye toprağının insanı olmalıdırlar. Marksist metod ve prensibi **kavrıyarak olayları görmelidirler. Bir kez daha gösterlyoruz : Bugün Türkiye devrimcilerinin önündeki acil görev Proletarya** Partisini **yeniden örgütlemektir. Dolayısıyla devrimci gruplarımız gerçekten devrim yapmaya niyetli iseler, gerçekten faşizme karşı döğüşten yana iseler bütün güçlerini Proletarya Partisinin örgütlenmesine vermelidir.** Bunun yolu da «Tek **başına» mitingler değildir. Kafalarımızı ve güçlerimizi bu doğrultuda kullanmaktır.** Bu konuda yapılan eleştirilere ve önerilere cevap vermektir. D. Yol ve Kurtuluş, bu konudaki eleştiri ve tekliflerimiz karşısında susmaktadırlar. Susmak Lenin'in deyimiyle «Toyca bir hiledir». Arkadaşlar, özellikle Kurtuluş, bu konuda toyca hileden vazgeçmelidirler. Bir kez daha tekrarlıyalım. Partileşmek için devrimci birlik öneriyoruz. Somut biçim olarak da Merkezi Devrimci Derleniş Komitesi kuralım diyoruz. Herkes Türkiye Tahlillerini ve önerilerini burada döğüştürmelidir. Böyle bir yola girersek kısa bir süre sonra Proletarya Partisini kurabiliriz. Gerisi kendimize ve halka yazık etmektir.

ANTALYA'DAN DEVRİMCİ DERLENİŞ'ÇİLER

devrimci derleniş

Kurtuluş ve Devrimci Yol'un Mitingleri; Kime, Ne Gösterisi?

«Kurtuluş SD» ve «Devrimci Yol»dan arkadaşlar geeçtiğimiz günlerde (her ikisinin de yalnızca kendilerinin katıldığı) iki ayrı miting yaptılar. Birisi 5 Kasım 1978 de (Kurtuluş) amacı hayat pahalılığı, Sömürgeciliği ve Faşizmi protesto, diğeri 23-24 Aralık 1978 de (Devrimci Yol) amacı Devalüasyonlara, Baskı Yasalarına ve Faşizme karşı çıkmak..

Bizce bu mitinglerin her ikisi de beyinsiz işgüzarlıktır ve konulan amaçlardan uzaktır.

İnceliyelim :

Kurtuluş'un Mitingi :

Bu arkadaşlar Marksist metod ve prensipten yarım haberdar oldukları için (Bu D. Y. için de böyledir) Türkiye'deki olayları da yarım görmektedirler. Olay nedir? Türkiye toplumunun gidişi iki yönü var:

1 — Faşizmin (Finans-Kapitalin) saldırısı
2 — Devrimcilerin tavrı

1 — **Sermaye Cephesi** : Fazla söze gerek yok, dişinden tırnağına profosyonel örgütlü, bütün güçlerini kullanarak saldırıyor.

Burjuvazi devlet gücünü (ordu-polis-parlamento) iki yüzlüce kullanmak durumunda. Ama devlet gücüne dayanarak kurduğu ve en ücra köylerimize kadar girmeyi başaran gangassterlik şebekesi daha da tehlikelidir.

Finans Kapitalist + Tefeci bezirgan ittifakı bütün bir millet gibi gözükmeyi başarabiliyor.. Sayıları 300-500'ü geçmiyen Finans-Kapitalistlerimiz, ile sayıları 3000-5000 i geçmiyen Tefeci-Bezirgan azınlığı; futbol sahaları ve meyhaneler v.b. yoluyla şehirlerimizde, petrol ofisleri ve kuran kursları vb ile kasaba ve köylerimizde halk çoğunluğunu uyutmayı başarabiliyor.

Halk çoğunluğu uyutulunca da Finans-Kapital + Tefeci-Bezirgân ittifakının kurduğu açık-gizli cinayet şebekeleri bütün bir millet gibi görünebilmektedir. Sonuç?

Sonuç belli. Halk Memet her bunalım için nöbete. Halkı nöbete ikna etmek için de Vur abalıya misali; **«Vur komünistlere, vur devrimcilere»** durum bu. Bu açık oyun ve demogojiye karşı ne yapabiliyoruz, halk önderleri olarak? Hiç. Bazı arkadaşlar **«Öncü Savaşı»** verelim diyorlar. Ama daha başlar, başlamaz çakar-almazlarıyla yakalanıveriyorlar. Hem kendilerine hem silahlarına yazık ediyorlar.

Peki ne olacak? Bu Finans-Kapital (Parababası) saltanatı nasıl yok edilecek? Bu soygun ve talan düzenine kim dur diyecek? Bu sorunun cevabını tarih verdi. Bu işi yapacak güç: Başta işçi sınıfımız olmak üzere halkımızdır.

Çok güzel. Ama işçi sınıfımız ve halkımız örgütlenmediği sürece bu saltanata son vermeyi bırak; karşı çıkmayı bile beceremez. O halde bu güçler örgütlenmelidir. Peki bu güçler nasıl örgütlenir?

İşte asıl konumuz bu. Bu güçler Sosyalistler tarafından örgütlenirler. Ama Sosyalistlerin kendileri tek tek sosyalist ollursa örgütliyemez bu güçleri. Nasıl örgütler? Kendisi örgütlüyse örgütler. Sosyalistlerin örgütü nedir?

Bu konuyu açalım. Çünkü konumuzun özü ve Türkiyede anlaşılmıyan mesele budur. Türkiyede halkı örgütlemekle görevli sosyalistlerimizin kendileri örgütsüz ve dağınıktırlar. Türkiyedeki mevcut sosyalist örgütlenme, ilkel bir örgütlenme biçimi olan grup örgütlenmesidir. Bu örgütlenme hareketin doğuş dönemlerinde normal karşılanabilir. Ama devrim yapmaya niyetli Marksist'ler hiç bir şekilde bu örgütlenme biçiminin devamına müsaade etmez. Ne yapar? Hemen grup durumundan ve örgütlenmesinden çıkar. Nasıl çıkar? Partileşmek suretiyle. Nasıl partileşir? Marksist prensipler çevresinde; kendisi gibi olan Marksist gruplarla birleşmek şartıyla partileşir. Öyle yapılmazsa ne olur? Bizim Türkiyedeki gibi grup partileri ortaya çıkar. Ve Proletarya adına ordusuz genel kurmaylık oyunları başlar. Bu yapılan nedir? Gerçek sosyalist savaştan kaçmaktır. Çünkü gerçek sosyalist savaş, gerçek proletarya partisiyle olur. Adı parti olan ilkel grup örgütleriyle değil.

İşte bu noktada Türkiye sosyalist grupları, genelde iki eğilim gösteriyorlar. Birinci eğilm kendilerini parti ilan etmek eğilimi bu savaştan korkmaktır. Varacakları yer Burjuva sosyalizmi. İkinci eğilim «Parti döğüş içinde, süreç içinde kurulur» kendiliğindenci anlayışı. Bu baylara göre «Parti kurulur. Kavga içinde çelikleşir, ve gelişir» Marksist prensibi değilde : «Parti süreç içinde kurulur» oportünist prensibi geçerlidir. Tabi bu proletarya partisi kurma işini devrimci bir yöntem olmıyan kendiliğindenciliğe (Bir adı da Ekonomizmdir) bırakmak olur.

Söylediklerimizi özetlersek : **Sermaye** dişinden tırnağına örgütlü ve açık faşist diktatörlük kurmak için Devrimcilere ve halka saldırıyor.

Devrim sephesinde ise : Halk doğal olarak bilinçsiz ve örgütsüz olduğu için sessiz. Halkı bilinçlendirmek ve örgütlemekle görevli devrimcsiler ise ilkel örgütlenme içinde olup savaşamaz durumdalar.

Bu durumda devrimcilerin asıl görevi nedir? Savaşmak için Marksist grupların birliğini sağlıyarak Proletarya partisini kurmak.

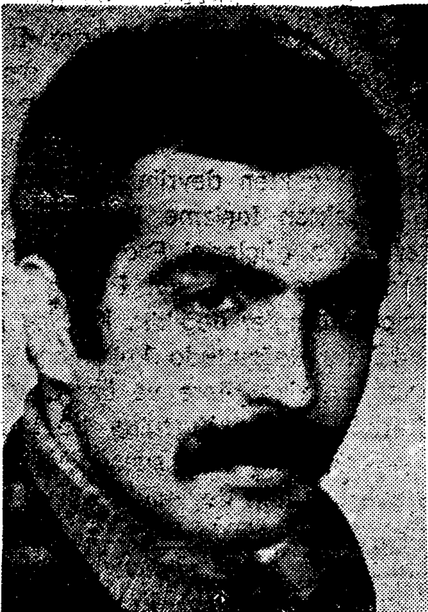
Şimdi bu anlattıklarımızdan sonra gelelim Kurtuluşun mitingine : Kurtuluş yukarda koyduğumuz acil görevden daha acil bir görev tesbit etmiştir. Hayat pahalılığını, sömürgeciliği ve Faşizmi protesto etmek görevi.

Diyelim ki tespit doğru. Kitleler de böyle bir talep var. Bunlara önderlik edilmesi gerekir. Bu durumda, böyle bir ortamda, bu görevi önüne koyan devrimci bu işi nasıl yapmalı, veya yapabilir?

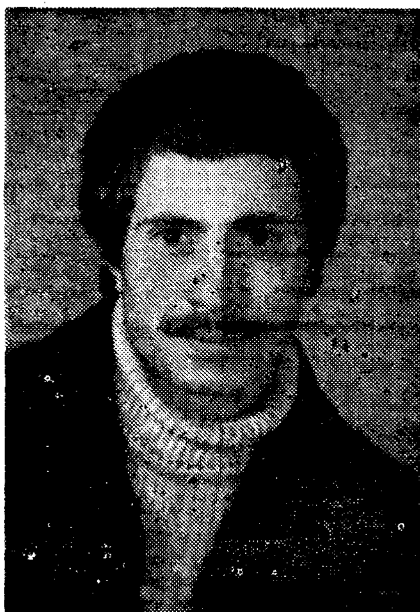
Faşizme karşı güçlü ve gerçek protesto faşizme karşı güçlerin birliğinden geçer. Faşizme karşı güçlerin en başında sosyalist güçler gelir. Sosyalistlerimiz ise söyledik, grup dağınıklığı içindedirler. O halde günümüzde faşizme karşı verilen mücadele ve gerçek protestolar, devrimci hareketin birliğine yönelik olmalıdır. Gerçek bir protesto devrimcilerin birliğiyle mümkündür. Bu birlik sağlanmazsa :)

1) Faşizmin demogojisi ve katliamları yeterince teşhir edilemez, Devamı Sayfa 15'de)

Devrim Şehidi Yoldaşlarımızı anıyoruz



ŞÜKRÜ BULUT (1952 - 6.1.1976)



DOĞAN TERLEMEZ (1956 - 16.12.1976)

SELAM OLSUN BİZDEN ÖNCE GEÇENE..
SELAM OLSUN SAVAŞIRKEN DÜŞENE.

PROLETARYA PARTİSİNİN YENİDEN ORGÜTLENMESİ, HALK KURTULUŞ CEPHESİ VE DEVRİM İÇİN ADSIZ NEFERDİLER. SAVAŞIRKEN VURULUP DÜŞTÜLER. DAVAMIZI VE BAYRAĞIMIZI YÜCELTTİLER, YOLUMUZU AYDINLATTILAR.

devrimci derleniş

Sahibi : Ahmet KALE
Sorumlu Md. : F. Ayhan ERKAN
Yönetim Yeri : İbrahim Mütefe rika Sok. Fazilet Han No : 4/111 Ulus/ANKARA
Yıllık Abone : 60 TL.
Dizgi, Baskı : Halkevleri Basımevi